GHEORGHE SINESCU

SIRENA

Dedic această carte tuturor colegilor care şi-au pierdut viaţa pe câmpul de luptă cu bolile, întru binele semenilor.

Ambulanța intra pentru prima oară pe această uliță plină de gropi şi decorul părea desprins dintr-o perioadă de demult. Înaintam încet şi îmi roteam privirea nesățioasă de necunoscut, căutând adresa indicată printre casele vechi şi ponosite, unele având gardurile ştirbite de vreme şi de lipsa unei mâini de gospodar care să le îngrijească. Centura de siguranță părea să mă strângă mai trainic motiv pentru care m-am eliberat rapid de aceasta, lăsând-o să se deruleze cu un foşnet caracteristic şi să se retragă în lăcaşul ei, conceput cu grijă de producătorii occidentali ai acestei autosanitare. Numerele de pe porți lipseau astfel că am convenit să cerem ajutor dispeceratului prin stația de emisie – recepție.

-Centrala, suntem ambulanța 382 şi vă anunțăm că am ajuns pe strada cu pricina însă avem nevoie de ajutorul dumneavoastră întrucât nu au numere pe porți…, am strigat repede, apăsând clapeta microfonului pentru a putea fi auzit, clar şi răspicat.

-Este ora 13 şi 13 minute şi o să dau un telefon…, se auzi glasul dispecerei, obişnuiți fiind cu toții cu vocea acesteia sacadată şi clară, răspândită pe calea undelor, prin intermediul satelitului, în aproape toată țara.

Am oprit undeva lângă un gard improvizat, remarcând o ulcică întoarsă şi pusă în vârful unei uluci. Încercam în gând, atât eu cât şi ambulanțierul să descoperim utilitatea acestui „artificiu" tradițional. Buruienile din curte crescuseră de aproape un metru şi poteca era de fapt o alee improvizată din pietre de râu care tronau impetuoase în curtea împovărată de ani.

-Salvarea 382, se auzi deodată vocea dispecerei cu un ton uşor aparte, fiind intrigată chiar.

-Comunicați vă rog pentru salvarea 382, am răspuns, fiind curios să aflu amănunte despre pacientul care poate ne aştepta cu nerăbdare în spatele unei uşi gălbejite de vreme.

-Solicitatorul nu este lângă pacient, continuă dispecera neputându-şi ascunde mirarea. Spune că este într-o barcă de pescuit pe Marea Neagră…

-Repetați, vă rog, întrucât nu pricep ce legătură este între periferia Bucureştiului şi pescuitul în mare… i-am spus răspicat şi oarecum intrigat de situația creată.

-Da, salvarea 382, acum sunt cu apelantul la telefon, adică în legătură directă. Acesta susține că se află într-o barcă de pescuit şi că ne-a sunat de pe telefonul mobil. Aşa se explica oarecum prezența noastră aici unde eram dator din nou să aplic acel principiu al solidarității şi subsidiarității, mult trâmbițat în media, asta în situația în care găseam persoana care ne solicitase sprijinul.

-Salvarea 382, apelantul spune să căutați gardul cu ulcica în vârful ulucii şi să strigați tare că e bătrân şi nu aude, continuă plină de uimire dispecera noastră.

-Comunicați-i vă rog că suntem chiar la gardul cu pricina. Poate ne va explica şi nouă cum a ştiut că bătrânul are nevoie de ajutor…, am rostit oftând, pregătindu-mă să deschid uşa ambulanței şi să-mi ridic trusa din celula sanitară.

-Vărule, am spus uimit către ambulanțier, cum să strig eu la bătrânul acesta?, furios oarecum că apelantul nu specificase decât o adresă aproape de negăsit şi o vârstă aproximativă, repere care ar fi trebuit ipotetic să ne conducă la persoana ce avea nevoie de ajutor. Ambulanțierul surâdea şăgalnic, parcă nevenindu-i să creadă că este parte integrantă a situației nou create.

-Ia dă-i o sirenă că poate se trezeşte moşneagul şi îşi roteşte căpățâna spre poartă, am spus cu o undă de tristețe în glas. Mă încerca regretul că în acest moment undeva poate un om avea o criză angioasă înfiorătoare, semnalând producerea unui infarct miocardic. Şi eu pierdeam timpul pe aici, trăgând de trusele voluminoase, ca nişte poveri prea grele. Sunetul sirenei străpunse văzduhul şi într-un moment în care aproape că-mi pierdusem răbdarea, ținându-mi răsuflarea se auzi scrâşnetul unei uşi împovărate de ani, opintindu-se la deschiderea intrării în coliba moşneagului căutat de noi. Acesta ieşi în prag, ținându-şi palma stângă în dreptul ochilor parcă apărându-se astfel de lumina zilei.

-V-a trimis nepotul meu, nu-i aşa? spuse bătrânul, cu barba lui albă şi sprâncenele-i stufoase.

-Da, i-am răspuns, dar nu înțelegem cum a sunat tocmai din barca de pescuit.

-Nu s-a schimbat deloc, remarcă bătrânul, rotind uşor mâna cealaltă parcă invitându-mă să-i calc pragul.

Am păşit cu grijă pe pietrele arse de soare şi scormonite de ploile anotimpurilor, curios fiind cum poate trăi un astfel de suflet în condițiile astea primitive chiar, pentru timpurile actuale.

-Bădie, presupun că matale ai apă aici, am spus ținându-mi echilibrul cât timp fiecare dintre mâini îmi era ocupată cu câte o trusă absolut necesare desfăşurării actului medical.

-Am şi apă, n-aş mai avea, domnule doctor, răspunse bătrânul, cu fața plină de riduri şi cu un oftat şăgalnic mă invită să poftesc în încăpere.

-Nu mă ia Dumnezeu că m-am săturat de traiul acesta monoton şi de lunga aşteptare care mi-a măcinat oasele, continuă bătrânul oarecum, aşezându-se cu greu pe un scaun cu trei picioare care scârțâi îndelung în urma sprijinirii trupului acestuia.

-Felix, dă-te la o parte! strigă bătrânul către o mogâldeață tuciurie, făcând un semn cu palma prin aer, parcă încercând să alunge motanul leneş ce se postase torcând pe jilțul de lângă sobă.

Motanul coborî lent şi se scutură de câteva ori înainte de a alerga în curte prin uşa întredeschisă.

-Păi unde să mă aşez bădie, că flanelu acesta pe care a dormit cotoiul e plin de păr din blana lui riscând să-l iau pe tot pe pantaloni. Şi apoi, de unde ştiu eu că animalul nu e plin de pureci… am spus întristat la vederea locului unde urma ipotetic să mă aşez.

Bătrânul fu într-o clipă lângă mine şi aruncă flanelul în colțul încăperii, punând în locul acestuia prosopul de pe spătar.

-Acum vă puteți aşeza domnule doctor, rosti bătrânul nerăbdător să-mi transmită motivul pentru care a fost nevoit să apeleze la serviciile noastre.

-Sunt numai ochi şi urechi, dar pe scurt, întrucât mai sunt şi alții care au nevoie de noi…

-Azi dimineață, după ce mi-am alungat somnul din ochi, am dat să mă ridic pentru a vedea cât e ora şi dacă soarele a răsărit din nou pe ulița mea.

-Aşa…, şi deodată ce te-a frământat astfel încât să ne chemi pe noi? l-am întrebat aşezându-mă pe scaunul trainic, vopsit într-un galben strident ce făcea notă discordantă cu armonia în care se complăceau restul obiectelor din încăpere.

-Cum spuneam, în momentul în care am încercat să mă sprijin în picioare, m-a străbătut o durere în şale… Şi culmea, nu era localizată numai acolo ci o lua aşa pe tot piciorul drept, până la talpă, spuse bătrânul arătându-mi zona cu vârful palmei drepte.

-Mai întâi trebuie să te examinez atent bădie, ca să nu scap ceva important în scopul diagnosticării corecte a afecțiunii dumitale.

În câteva minute examinarea mea era completă, notându-mi meticulos în fişă toate constatările şi valorile indicate de cele câteva dispozitive medicale cu care ne-a dotat instituția.

-Carevasăzică, dumneata domnule doctor eşti cunoscător în arta vindecării, mă întrebă bătrânul, cercetându-mi chipul cu o uşoară înclinare a capului.

-Sunt şi nu mă laud, i-am răspuns încet în timp ce-mi completam documentația în scopul tragerii concluziilor.

-Câte limbi străine glăsuieşti, tinere?

-Câteva, mă descurc, nu pot să mă plâng în privința asta. Am fost înzestrat cu o afinitate specială pentru graiurile altor națiuni.

-Şi totuşi nu ți-ai părăsit țara ca alții…

-Niciodată nu-i târziu, bădie. Dar ia aşază-te pe burtă să-ți fac o injecție în fesă.

-În regiunea gluteală vrei să zici. Mai precis în cadranul super-extern, profund intramuscular.

-Mă uimeşti, bădie. Întâi trebuie să te întreb dacă eşti alergic la vreun medicament. Asta, aşa, ca să n-am surprize. Eu sunt pregătit pentru orice însă un şoc anafilactic mi-ar mai lipsi acum…

-Fă-ți treaba domnule doctor şi de-o fi să fie, nu cred că mă va plânge cineva. Singurătatea şi Felix îmi sunt singurii prieteni de ani buni, spuse bătrânul resemnat şi gânditor.

După ce am efectuat injecția l-am avertizat să nu mănânce sărat şi să ia pastilele în ordinea precizată, punându-i-le pe masă într-o tavă şi împărțindu-le cu grijă. În paralel, i-am explicat ce rol are fiecare şi cât de important este să nu facă greşeala de a şi le administra pe nemâncate. Acum nu mai este timp. Revin mâine dimineață când sunt liber, pentru a-ți face o nouă injecție şi pentru a-ți aduce o frecție pentru şale şi un gel antiinflamator cu care să te masezi în zona dureroasă.

Conversația cu bătrânul mi-a fost întreruptă de vărul Săndel, ambulanțierul care mă aştepta la maşină. Apăruse în cadrul uşii, gâfâind şi spuse ritmat, trăgându-şi cu greu sufletul:

-Domnule doctor, dispeceratul ne întreabă pe stație dacă mai avem mult…

-Vărule, spune-le că în două minute vom fi liberi şi disponibili să preluăm un nou caz.

Aşadar consultația se încheiase şi trebuia să-l lămuresc pe bătrân asupra problemei de sănătate care îl chinuia de ceva timp.

-Bădie, pentru a-mi da seama de forma clinică evolutivă şi de prognosticul bolii matale trebuie neapărat să cunosc vârsta exactă, deci câte primăveri ai împlinit anul acesta.

-Astăzi împlinesc 87 de ani, domnule doctor şi îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Ți se potriveşte meseria asta ca o mănuşă.

-Mulțumesc, revin mâine pentru a discuta mai pe larg despre această afecțiune. Pulsul e bun, tensiunea este incredibil de bună, saturația de oxigen este chiar de invidiat, diabet nu ai. La mulți ani! Să te faci bine grabnic!

-Dar cu inima cum stau, domnule doctor?

-Păi pe traseul electrocardiografic nu apar modificări, la plămâni eşti bine. Se vede că nu ai fumat la viața dumitale şi că ai trăit în aer curat.

-Dar de bătut, bate bine? Ştiți dumneavoastră, că atâta timp cât motorul merge, restul le putem remedia, cumva.

-La ascultația cu stetoscopul nu am auzit sufluri reumatismale sau alte semne îngrijorătoare, demne de luat în seamă.

-Aşadar, vă aştept mâine. Nu plecați vă rog… Am ceva să vă dăruiesc… În primul rând mulțumesc pentru urări.

-Nu trebuie, nu de-asta am venit. Să ştii bădie că mai ai de zăbovit pe pământul acesta. Voi face tot ce-mi stă în putință să îți ameliorez suferințele cauzate de vârstă.

-Rar oameni ca dumneata. Primeşte te rog această tabachieră. Este mai veche dar ea mi-a salvat viața pe front. Să-ți aducă noroc, aşa cum şi mie, mi-a purtat de-a lungul vremii acel noroc râvnit de oricine de a ajunge la această vârstă fără „reparații".

Uite, vezi, aici e tabla uşor îndoită. De aici a ricoşat glonțul neamțului care a tras în mine. Nu avea de unde să ştie că eu pusesem tabachiera în buzunarul de la piept. Împuşcându-mă, a rămas surprins că nu mă prăbuşesc timp în care am țintit exact între ochii lui trimițându-l pe lumea cealaltă. Apropo, ştii cum am supraviețuit războiului? Mă ascundeam în gropile imense făcute de obuzele explodate. Să ştii de la mine că niciodată o bombă nu cade în acelaşi loc de două ori…

-Bădie, îmi mai povesteşti mâine. Acum trebuie să plec. Dar înainte de asta explică-mi cum ne-a apelat nepotul matale de pe mare, dintr-o barcă de pescuit?

-A vrut să-mi dăruiască un telefon din acela fără fir dar eu l-am certat şi i-am spus că alea, cu radiațiile lor aduc cancerul pe capul omului. Şi apoi vezi colivia asta? În ea îl țin pe Blanco, un porumbel alb. I-am dat drumul acum două zile, legându-i un bilețel de ineluşul piciorului. În el îi scrisesem nepotului că am nevoie de ajutor şi că abia mă pot mişca din cauza durerilor. Nici toiagul nu-mi mai era de folos. Probabil că abia acum a ajuns Blanco la el şi l-a găsit în barcă. Nepotul trăieşte din pescuit. Şi lui îi place natura şi mai ales mare.

-Cu bine, bădie! Ne vedem mâine, i-am spus surâzând, surprins de această modalitate inedită de comunicare cu semenii la care a recurs bătrânul în ultimă instanță.

A doua zi, am pornit de dimineață către stația de metrou preconizând că-mi va lua ceva timp până ce-l voi revedea din nou pe bătrân. Îmi persista în minte figura lui suferindă care exprima o umbră de vagă tristețe.

Avea înfățişarea unui zeu învins, părăsit de toți şi împăcat cu umilința în care se complăcuse atâția ani. Am trecut pe la o farmacie şi am achiziționat medicamentele necesare conştient fiind că pensia bătrânului nu putea acoperi nici măcar astfel de cheltuieli neprevăzute. Parcă-i auzeam suspinul ce includea în esența lui sinteza unei întregi vieți trăită în simplitate şi naturalețe. Oare se îngrijea cineva de soarta lui? De când stă în acest con de umbră, la periferia unui oraş atât de mare şi de tumultuos ca Bucureşti-ul? După multitudinea

ridurilor care îi brăzdau chipul oricine putea deduce că viața acestuia fusese presărată cu multe încercări. O dată ajuns la vârsta senectuții era ignorat de societatea în care fusese implicat trup şi suflet. Rememoram interiorul încăperii modeste în care m-a primit. Acea încăpere în care trona impetuos jilțul galben, patul din colț acoperit cu o cuvertură roasă de molii pe la colțuri, cele trei scaune cu trei picioare sculptate în lemn de un meşter iscusit. Masa era de brad, nici prea lungă dar nici de dimensiuni reduse, aşezată lângă fereastra de lângă uşă. Covorul vechi acoperea o pardoseală veche iar cele câteva polițe mari erau ticsite de cărți vechi. Într-un colț, un cufăr vechi, completa aranjamentul celor din casă ascunzând poate multe secrete din viața bătrânului. M-am folosit de hartă şi până să-mi indice ora 8^{00}, ceasul de la mână, am reuşit să păşesc pe ulița mult căutată. Nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit cosite toate buruienile din curte. Mă întrebam în sinea mea, cine putea face asta? Doar ştiam bine că bătrânul abia putea merge. Chiar dacă printr-o ambiție uriaşă s-ar fi implicat efectiv, cu tot elanul vârstei sale, cu toată ființa sa plăpândă, tot n-ar fi reuşit să termine toată curtea de cosit. Din loc în loc, buruienile şi ierburile care crescuseră în voie, erau aşezate cu grijă în grămezi. Am bătut cu o monedă în ulcica din vârful ulucii respective şi fiind conştient de faptul că nu puteam fi auzit, am păşit cu grijă în curte şi am deschis uşa. Bătrânul era întins pe pat şi deschise ochii să vadă cu atenție cine îi calcă pragul. Cineva încercase să-i coloreze existența la ivirea zorilor. Schițase un zâmbet la vederea mea şi rostise cu fața-i luminată:

-Carevasăzică v-ați ținut de cuvânt şi ați revenit.

-Ei bine, bădie, constat că încă te mai doare spatele şi am sosit să discutăm despre suferința dumitale.

Ți-am adus şi medicamentele despre care am vorbit şi am rugat-o pe doamna farmacistă să scrie mare cum trebuie să fie administrate.

-Cred că astea valorează o grămadă de bani…

-Stai liniştit bădie. Pentru mine contează să te faci bine şi să poți merge la fel ca-n tinerețe. Apropo, cine ția- cosit iarba şi buruienile din curte?

-Apoi, a venit nepotul meu Traian, de la Constanța, aseară. A profitat de luna plină şi a plivit curtea cu stoicism. Spre dimineață a trebuit să plece, nu înainte de a mânca împreună cu el preparate din peşte. Aşa cum v-am spus, e singura lui sursă de supraviețuire. Mi-a lăsat şi nişte bani… Cel mai mult însă pentru mine contează că mi l-a adus înapoi pe Blanco.

În colivie era într-adevăr un porumbel alb, deosebit, cu un penaj strălucitor în lumina soarelui. Mă privea gânditor când cu un ochi, când cu celălalt. Se pare că era sătul întrucât înaintea sa în colivie erau răspândite grăunțe de diferite feluri. Se vedea bine că pasărea era

capabilă de orice sacrificiu pentru a-şi ajuta stăpânul aflat la nevoie şi suferință. Încă nu eram conştient dacă trăiam o dramă inedită sau îmi era dat pentru a nu ştiu câta oară să descifrez semnificația evenimentelor din care făceam parte integrantă în urma unui concurs de împrejurări.

Eram nerăbdător să descifrez personalitatea acestui om simplu, încărcat de ani dar care presimțeam că ascunde o rară frumusețe spirituală. Eram două universuri existențiale paralele cu un potențial indestructibil de a ne revela acel adevăr răscolitor al motivului prezenței noastre în lume şi cu nevoia de a ne împărtăşi întâmplările ce ne-au marcat de-a lungul vremii. Simțeam că bătrânul are multe fapte pe care vrea să le facă într-un fel cunoscute semenilor şi nu îi trebuia decât un liant, o punte de legătură între arhiva sa existențială şi realitatea crudă în care se vrea umanitatea contemporană a fi ancorată.

Poate aspiram către înaltele valori ale unui spirit nobil fiind receptiv să dețin conglomeratulo valorilor imateriale, neprețuite ale unei vieți pline de semnificații existențiale. M-am aşezat apoi pe jilțul galben, acoperit de data aceasta cu un cearşaf alb nou.

-Ce-ți mai face şerteața, bădie? l-am întrebat privindu-l în ochi.

-Ei bine, mă mai doare, în special atunci când încerc să mă mobilizez dar nu aşa de rău ca ieri.

-Facem injecția aceea din nou?

-Dacă-i musai, atunci cu plăcere.

După ce i-am efectuat corect injecția cu pricina, am pus cu grijă seringa şi tamponul de vată îmbibat în spirt într-o pungă pentru a o arunca într-un loc special destinat acestui scop.

-Las-o lângă grătar, spuse bătrânul întorcându-se pe spate şi arătându-mi soba din colț.

-Şi dacă uiți de ea? i-am zis cu o notă de neîncredere.

-Te asigur domnule doctor că o voi arunca în foc. Doar n-o să pleci dumneata de aici cu ele.

-Bădie, vreau să te întreb ceva. Am observat deasupra patului dumitale un tablou cu o mare de corali şi am distins inițialele N.C. gravate pe ramă.

-Ai băgat de seamă…Ca orice tânăr eşti adeseori avid de necunoscut. Vrei să cunoşti toate amănuntele lumii înconjurătoare…

-Iartă-mi curiozitatea dar cred că imaginea nu-i de la Marea Neagră.

-Aşa este, ori de câte ori o privesc, mi-aş dori să ajung acolo, pe insula aceea deosebită. N.C. înseamnă Noua Valedonie, un arhipeleag situat în vestul Oceanului Pacific,

în regiunea Melanezia, situat aproape de Tropicul Capricornului. Acolo e o comunitate ataşată Franței şi are un statut particular.

Insula din imaginea pe care o vezi, se numeşte Grande Ferre. Navigatorul James Cook a descoperit-o şi acesta a numit-o Noua Caledonie, ce se traduce prin „Noua Scoție". Abia în 1853, Napoleon al II-lea a declarat insula ca posesiune franceză.

-În prezent este ataşată tot Franței?l-am întrebat fascinat de povestea bătrânului.

-Nu, domnule doctor. în 1946 tărâmul acesta de poveste a devenit aşa-numitul „teritoriu de peste mări". De fapt Noua Caledonie este situată în jurul unei insule principale, intitulată Grande Terre.

Mai există alte insule mai mici poate mult mai frumoase decât asta. Acolo…este… capătul lumii.

Să-ți mai spun ceva: până acum un secol, unii băştinaşi reprezentau o mare problemă. În sensul că se manifesta încă problema canibalismului.

Astăzi locuitorii sunt civilizați şi se bucură din plin de acest paradis terestru. Ce mult mi-aş dori să văd cu ochii mei înainte de a trece la cele veşnice, laguna aceea care ăşi schimbă frenetic culorile.

-Bădie, este interesant tot ce îmi povesteşti dar să nu mă abat de la scopul vizitei mele. În mod special am revenit să îți vorbesc despre boala care te supără acum şi să te asigur că nu-i vorba decât de un puseu acut inflamator care va trece dacă este tratat corespunzător şi dacă i se acordă atenția cuvenită.

-Dar domnule doctor cauza apariției acestei nenorociri care s-a abătut asupra mea?

-În special vremea rece, frigul, curentul, umezeala, ploile. Toate agravează bolile articulare ale coloanei vertebrale. Acei oameni care fac eforturi fizice bruşte capătă cu uşurință o nevralgie sciatică.

-Să înțeleg că-mi este afectat nervul sciatic? întrebă omul uşor încuntat şi nelămurit pe bună dreptate.

-Nervul sciatic este constituit dintr-un pachet de nervi cu multe ramificații. Rădăcina acestora îşi află sediul în regiunea lombară. Durerea iradiază însă spre regiunile fesiere, coapse, coborând în lungul picioarelor până în călcâi şi degete. Dacă nu îți trece în urma administrării medicației înseamnă că ne confruntăm cu o herniere a discului dintre vertebre. Atunci trebuie să ne gândim la eventualitatea efectuării unei intervenții chirurgicale.

-La vârsta mea? Nicidecum! Mai bine stau țintuit la pat decât să le mor doctorilor pe masa de operație. Mai cârpim ce se mai poate şi dacă se mai poate…

-Apă bei? Te întreb asta bădie, întrucât se pare că atunci când organismul este deshidratat, efectul este resimțit şi de nucleul pulpos dintre vertebre. Îi scade astfel elasticitatea. Nu mai are acel rol de amortizor al şocurilor şi pot apărea decalcifieri şi chiar ruperi de fragmente până la hernia de disc pe care am menționat-o.

-Am uitat să vă spun domnu´ doctor că la început simțeam furnicături şi amorțeli pe piciorul drept.

-Iar eu v-am întrebat dacă în ultimul timp ați ridicat greutăți, dacă ați ridicat greutăți, dacă ați rotit brusc trunchiul şi mai ales dacă ați mai întâmpinat astfel de problemă în viață.

-Nu am avut probleme de sănătate până acum. Totul a început când am încercat de unul singur să ridic buturuga din ogradă pentru a nu mă incomoda la cositul ierbii.

Dar vreau să vă întreb dacă şi-au dovedit eficiența la pacienți metodele binecunoscute de terapie cu plante?

-Da… se pot folosi cu rezultate bune ceaiuri, tincturi, siropuri din următoarele plante: flori de soc şi ciuboțica cucului, scoarța de salcie, angelica. Tincturi se pot realiza din sunătoare, dedițel.

Un sirop apreciat este cel din muguri de pin.

Local poți să masezi locul cu alcool şi apoi să foloseşti gelul antiinflamator pe care tocmai l-am adus. Unii aplică şi cataplasme calde, timp de o jumătate de oră cu rădăcini de hrean, tătănească, traista ciobanului, cartof ras, rondele de ceapă şi frunze de varză. Alții fac masaje cu tincturi din ardei iute, castane sălbatice, țintaură, dafin şi altele. Personal le consider metode mai empirice. Important este să te odihneşti câteva zile pe un pat tare, cu genunchii îndoiți, căutându-ți o poziție antalgică adică în care să simți durerea cât mai puțin.

-Dumneata ai avut astfel de probleme?

-Sigur, însă faptul că mă aflu aici, în fața dumitale în picioare, fără nici un fel de acuze subiective este o dovadă certă că te vei face bine.

Am uitat să îți spun că n-ar fi rău să porți în perioada crizei un brâu sau o centură lată.

Eventual, fiind pensionar, ai putea beneficia de tratament într-o stațiune balneară. De exemplu la Bazna sau în stațiunea Lacu Sărat.

-Dar necazul acesta apare la oameni din diverse clase sociale. Presupun că şi la bogați dar şi la săraci. Mai ales la aceştia din urmă…

-Toți suntem plămădiți la fel. Nimeni nu are în vene sânge albastru. Frecvența bolii e mai mare la şoferi, la sportivi, la cei care desfăşoară o muncă fizică deosebită.

-Cei de la oraş presupun că au şi alte modalități de a scăpa de necaz mai repede…

-Da, bădie, se pot duce la unele procedee de fizioterapie cum sunt curenții diadinamici, galvanici, ionizări cu novocaină, clorură de calciu, împachetări cu parafină şi altele, cum sunt acupunctura, reflexoterapia, lumina polarizată liniară.

-Mi-a plăcut domnule doctor prelegerea dumneavoastră.

Mulțumesc mult.

-Nu aveți pentru ce. E de datoria mea să ajut pe cei aflați în suferință. Am auzit că atunci când faci bine unei persoane, binele acela se întoarce înzecit.

-Aşa este, aveți dreptate aici…

-Acum te las bădie, în seara asta intru de serviciu în tura de noapte şi trebuie să mă odihnesc câteva ore.

-Vă aştept peste câteva zile să mai vorbim, domnule doctor. Aveți un dar de a povesti care-mi face multă plăcere.

-Cu bine bădie! Să te găsesc sănătos.

După două zile l-am vizitat din nou. Era o zi frumoasă de primăvară şi l-am găsit în curte, citind dintr-o carte. Se tunsese. Barba îi era acum îngrijită şi parcă întinerise cu mulți ani având o astfel de înfățişare.

-Ziua bună domnule doctor!

-Bine te-am găsit bădie! Ia spune-mi, te simți mai bine?

-Aproape că am uitat că am fost bolnav. Nu mai am dureri şi simt că mă pot deplasa cu uşurință pentru a-mi face aprovizionarea cu alimente.

-Mă bucur!

-Domnule doctor, nu v-am întrebat dacă sunteți căsătorit…

-Nu, bădie, încă nu…

-Faceți parte din categoria celor care au suferit o deziluzie în amor, nu-i aşa?

-M-ați ghicit.

-Dar de ce nu încercați din nou? Dragostea e o poveste străveche dar care este totdeauna nouă.

-Veche, nouă, mi-e totuna.

-Ei, dar dragostea este un dar pe care Dumnezeu l-a dat oamenilor singuri de sub cer. Este un sentiment măreț, care face adevărate minuni. Ea făureşte oameni noi, creează cele mai mari valori morale.

-Ai dreptate, însă decât să te implici într-o relație nepotrivită şi să suferi ulterior, mai bine să fii mai circumspect la inițierea unei relații. Am ajuns la concluzia că nu te poți pune cu femeile. În ultimă instanță vei constata că ai pierdut. Dealtfel cine le poate înțelege, cu

firea lor, cu preferinţele lor, cu frustrările lor, cu capriciile lor. Ele spun despre noi că suntem un „rău necesar”. La fel am putea rosti şi noi despre ele…

-Da, dar s-a dovedit că dragostea este un joc ciudat: sau amândoi câştigă sau amândoi pierd…

la destrămarea unei relaţii fiecare dintre cei doi are întotdeauna partea lui de vină.

-Da, bădie, dragostea poate fi minunată dar mai poate fi foarte distructivă. Nu de puţine ori dragostea îi poate face pe oameni să înşele, să mintă sau chiar să ucidă.

-Aşa este, însă dacă este adevărată, îl înobilează pe cel care o poartă. Cu ajutorul ei percepi viaţa nuanţat, domnule doctor.

-S-a dovedit că dragostea vindecă oameni, atât pe cei care o dăruiesc dar şi pe aceia care o primesc. Eu ca medic am experimentat lucrul acesta.

-Asta dacă acela care o primeşte nu este din naştere refractar la acest simţământ uman.

-Pentru a iubi trebuie să ai o oarecare „stofă”. Unii urăsc să fie îndrăgostiţi, de teamă să nu piardă controlul asupra propriei persoane. Ei nu, realizează că respingând dragostea eşti mult mai aproape de iad…

-Cum aşa?!!!

-Da, bădie, dar aş vrea să te întreb dacă nu cumva în relaţia asta bărbat – femeie de fapt dragostea nu e… o prietenie care a luat foc?

-E prea mult spus, tinere…

-Cineva spunea mai demult că lumea aceasta va fi mult mai bună atunci când puterea dragostei va înlocui dragostea de putere.

-Suedezii spun că o viaţă fără dragoste este asemenea unui an fără primăvară.

-Bădie, nu te-am întrebat dacă ai copii?

-Am un băiat care e plecat în lumea largă. Nu a mai dat nici un semn de viaţă de ani buni de zile. I s-o fi întâmplat ceva rău şi eu nici măcar nu ştiu…

-Lasă că sunt sigur că-i bine şi că se va întoarce într-o zi. Uneori lipsa de veşti e semn bun. La revedere, bădie!

În drum spre casă am văzut pe trotuarul de lângă cea mai apropiată staţie de metrou o mulţime de oameni adunată. Vociferau gălăgios, fiecare dându-şi cu părerea într-o anume privinţă şi-şi fluturau mâinile prin aer ca nişte păsări. Apropiindu-mă, nu mică mi-a fost mirarea când am zărit întins un om pe caldarâm. În scurt timp s-a auzit sirena unei Ambulanţe şi doi tineri au sărit din aceasta o dată ajunşi la locul dramei. L-au pus pe targă şi l-au introdus în autosanitară. Îi cunoşteam din vedere şi m-am gândit să nu mă reped cu

nechibzuință, aşteptând câteva secunde care mi s-au părut lungi să îmi destăinuie concluziile investigațiilor lor preliminare şi ce atitudine vor adopta în concordanță cu acestea.

S-au trezit cu mine în celula sanitară, observându-mă doar când pătrunsesem în interior şi trântisem uşa laterală parcă deranjat vizibil de hărmălaia ce înconjurase ambulanța.

-Cine eşti domnule, şi cum îndrăzneşti să dai buzna aici? mă întrebă unul din cei doi sosiți cu proptitudine la fața locului.

-Taci băi zăpăcitule că dumnealui e domnul doctor George Zarea, îl înghionti celălalt care după uniformă părea a fi cel care conducea maşina.

-Să trăiți domnule doctor! Mă scuzați că nu v-am recunoscut! Aşa, îmbrăcat în civil, e mai greu să mă dezmeticesc în privința identității dumneavoastră.

-Băieți, nu-i timp de pierdut… În primul rând vă salut şi vă invit să depunem toate eforturile noastre în scopul salvării acestui om.

-Domn´ doctor, nu avem detalii de la gălăgioşii de afară.

-Am să-l rog pe domnul ambulanțier să pornească maşina şi să meargă un kilometru mai încolo le-am spus îngrijorat privind către pacientul întins pe targă.

-Am înțeles domnule doctor! Ajutorul dumneavoastră este binevenit.

Până ce ambulanța se îndepărtă de la locul unde grămada înfierbântată nu prididea cu opiniile neavenite şi neavizate, tânărul cadru medical, angajat de doar trei luni în instituția noastră îmi prezentase principalii parametri pronunțându-se asupra unui diagnostic prezumtiv inițial.

I-am atras atenția că privirea pacientului era deviată într-o parte. colțul gurii era uşor căzut spre dreapta. O mână cădea cu uşurință când era detaşată de corp. Reflexul luat la nivelul feței dorsale plantare era o dovadă în plus că bietul om suferise un accident vascular cerebral, în urma creşterii tesiunii arteriale. Tânărul asistent încuviință din cap a aprobare.

-Deci, trebuie să-i scădem tensiunea, să-l oxigenăm, astfel să-i asigurăm suportul ventilator şi să-l perfuzăm cu soluție de Manitol. Se va face bine şi se va recupera complet numai dacă şi noi ne dăm silința şi efectuăm ca la carte cele consemnate în protocolul terapeutic respectiv.

-Dar de la ce credeți că i se trage episodul actual, domnule doctor?

-Ei bine, stilul de viață influențează în mod direct sănătatea inimii. Anumiți factori cum sunt stresul, alimentele bogate în colesterol şi grăsimi, dar mai ales în sare. Unii nu fac sport deloc dar consumă în exces alcool, cafea, tutun. Uite, vezi… miroase a rachiu şi a tutun. Creşterea tensiunii arteriale îngreunează buna funcționare a inimii. Când această presiune arterială se asociază diabetului, fumatului, consumului nesăbuit de alcool,

colesterolului neglijat şi cu valori mari, riscul apariţiei atacurilor vasculare subite, neaşteptate se măreşte. Acum, pentru că nu-i vreme de pierdut, vă urez succes. O să cobor aici. mă întorc la staţia de metrou întrucât sunt în plus în această maşină. În viitor să ţineţi cont că nu trebuie transportate mai multe persoane decât cele prevăzute.

-Dar domnule doctor, dacă i se întâmplă ceva?

-Nu i se întâmplă nimic. Până la cel mai apropiat spital care dispune de posibilitatea efectuării unui consult neurologic şi a unei tomografii computerizate, nu aveţi de aşteptat mai mult de 10-12 minute. Vă las aici şi aveţi grijă. Trebuie să învăţăm din greşelile altora. Anual peste 37 milioane de oameni suferă infarcte miocardice şi accidente vasculare cerebrale. Dacă acest om ar fi mers periodic la control nu păţea aşa ceva.

-Domnule doctor, vă rog spuneţi-mi înainte de a pleca dacă este adevărat că în cei doisprezece ani de meserie aţi salvat 12.957 de oameni?…

-Nu-i timp de demagogie, dă-i bice domnule ambulanţier. Poate pentru amărâtul acesta de pe targă numărătoarea inversă a început. Cu bine…

Salvarea se îndepărtă în grabă cu semnalele acustice şi luminoase în funcţiune, făcându-i pe unii trecători să se închine la gândul că într-o zi ar putea fi, la rândul lor pacienţi în aceasta.

După câteva zile aveam să trăiesc una dintre cele mai neplăcute zile din cariera mea de medic urgentist pe ambulanţă. Ajunsesem la serviciu cu aproximativ o oră mai devreme. Îmbrăcasem uniforma pe care o folosesc la intervenţii şi mă pregăteam sufleteşte pentru ceea ce urma să vină, pentru noi situaţii limită cu care aveam să ne confruntăm şi cărora trebuia să le facem faţă cu succes, fără să ne nimerească o eventuală situaţie neprevăzută.

Am dus gunoiul din coşul special amenajat acestei operaţiuni apoi am adăugat un sac galben pe care urma ulterior să îl depun într-o pubelă separată de celelalte. Aceasta la rândul ei era incinerată într-un crematoriu, operaţiune pentru care săptămânal veneau doi masculi musculoşi, pentru a le ridica.

Defibrilatorul era încărcat. Electrocardiograful era dotat cu hârtie termosensibilă suficientă. Tuburile cu oxigen erau toate pline, indicatoarele arătând 100%. Aspiratoarele erau în stare de funcţionare. Măştile de oxigen erau sigilate. Perfuziile erau pregătite şi aşezate elegant pe raft. Trusa de intubat era completă. M-a interesat în mod special dacă becurile laringoscoapelor erau în stare de funcţionare şi dacă aveam rezervă de baterii în situaţia în care numărul celor care necesitau această manevră, de susţinere a suportului ventilator, era peste media înregistrată într-o tură obişnuită. La terminarea a tot ceea ce intră în atribuţiile unui coordonator de echipaj, am consemnat cele constatate în jurnalul de bord al

autosanitarei. Peste nici 10 minute intram oficial în tura propriu-zisă. Cazurile aveau să „curgă”. Strigătul disperat al celor aflați în suferință trebuia auzit iar noi eram obligați prin natura profesiei noastre să răspundem cât se putea de repede la solicitarea acestora şi să facem tot ceea ce era posibil omeneşte pentru a-i salva. Orice muncă astăzi cere sacrificiu şi îmi amintesc că de multe ori nu aveam timp să bem apă, să mâncăm ceva, să alergăm pentru necesitățile fiziologice în locurile destinate acestui scop. Prioritatea pentru noi era să salvăm vieți, uneori cu prețul propriei noastre vieți. Avem o meserie ingrată, dar nobilă şi inedită. Nu de puține ori am fost întrebați cum de putem practica această profesie…

Aşadar ambulanța era „pregătită” să ne transporte spre cele patru zări iar girofarele aveau să lumineze împrejurimile ca nişte fulgere albastre inedite, teleportându-ne ca o navă spațială spre tărâmuri necunoscute sau mult bătătorite. Satisfăcut oarecum de îndeplinirea acestor atribuții preliminare am coborât din ambulanță şi am închis uşa laterală, care a culisat cu uşurință spre lăcaşul ei, fiind unse de curând „articulațiile”-i solicitate la maxim în ture, la indicația mea, ca şi coordonator al echipajului de urgență. O ultimă privire asupra maşinii şi am dat să mă întorc spre dispecerat, ora intrării propriu-zise în serviciu apropiindu-se vertiginos. În fața mea, brusc s-a postat un puşti ciufulit care m-a privit pătrunzător aşezându-mi-se în drum, pe aleea îngustă ce ducea spre clădire.

-Dumneata eşti doctorul Zarea George, nu-i aşa?

-Dacă tu spui, aşa o fi…

-Eu sunt Răducu şi cred că ai fost deja informat în privința prezenței mele acum şi aici, spuse puştiul impertinent privindu-mă cu o oarecare curiozitate.

-Nu am fost informat şi nu am primit chiar nici o notă informativă în acest sens, i-am răspuns.

-Ei bine, am să fiu scurt, cât se poate de scurt… Începând cu acest moment voi fi voluntarul pe care îl vei instrui dumneata în scopul salvării vieții oamenilor.

-Hai, nu mă-nnebuni! Şi asta la mult prețioasele indicații ale cui?

-Ale grandiosului meu tată şi ale superiorilor dumitale. Vreau ca şi pe viitor să veniți cu toții la program cu mult înainte de ora începerii activității pentru a pune la punct detaliile prețioase necesare desfăşurării unei activități optime şi a îndeplinirii misiunilor aşa cum se cuvine? se împăună tânărul cu ochii strălucindu-i în orbite.

-Cine spuneai că eşti? Sau mai bine zis, cum te recomanzi? Eu am scăpat, se pare, acest amănunt, i-am zis contrariat.

-Sunt Răducu… Dumneata nu citeşti ziarele?tatăl meu te poate îngropa în bani.

-Eu credeam că eşti „omul cu implant”, pentru că ifose din astea nu am mai avut privilegiul să văd cam de multişor.

-Te rog doctore să vorbeşti cuviincios. În privința părții pecuniare se va ocupa sârguincios contabilul meu. Te asigur că vei fi mai mult decât mulțumit…

-Cine? l-am întrebat, uluit de nesimțirea şi trufia de care dădea dovadă progenitura asta apărută din senin să-mi tulbure liniştea dinaintea intrării în serviciu.

-Dumneata, cum cine?

-Nu, cine te-a-ntrebat?

-Cum adică, încerci să mă iei în „balon”, pe mine, care la 6 ani rezolvasem toate problemele de matematică ale culegerilor de pe piață?

-Chiar aşa! Oare ce făceam eu la 6 ani? Cred că… încă scormoneam în țărână…

-Eu am avut parte de cea mai aleasă educație. Se descălțau profesorii la intrare când intrau în conacul tatălui meu şi se simțeau pe bună dreptate onorați să mă cizeleze ca pe un diamant rar, gata să strălucească şi să descopere noi valențe ale vieții. Deci rămâne stabilit! De mâine fac parte integrantă a acestui mecanism. Nu mi-ar strica să mă inițiezi încă de acum cu amănuntele vieții de urgentist. Consider că întrunesc toate atributele necesare îndeplinirii acestei responsabilități.

-Responsabilitate? A cui? A ta? Să am eu o responsabilitate în plus? Tu ştii puştiule ce înseamnă viața pe ambulanță? Să stai atâtea ore cu sunetul sirenei în urechi, să fii în prima linie a luptei cu boala? Să simți că într-o fracțiune de secundă poate să-ți scape printre degete viața unui om?să vii în contact cu cei mai aprigi agenți infecțioşi, microbieni, virali, fungici sau de orice natură?

-Sunt pregătit să fac față cu succes oricăror încercări.

-Eşti exact ca un Don Quihote care se simte pregătit să înfrunte morile de vânt…

-Comparația dumitale doctore, nu mă mulțumeşte!

-Ar trebui, pentru că dacă te-ar auzi până şi personajul cu pricina, s-ar prăpădi de râs, i-am zis îngâmfatului care începuse brusc să se roşească la față.

-Degeaba încerci doctore să-mi retezi elanul. Eu o să-mi asum această responsabilitate cu sau fără doleanțele dumitale. La cei 15 ani ai mei sunt dornic să descopăr valențele acestei meserii…

-Până te plictiseşti şi fugi să înveți o altă meserie, în care nu curge vomă sau sânge în valuri. Atunci îți vei căuta altă jucărie…

-Aici greşeşti domnule! Sunt imun la mirosuri neplăcute şi la imagini terifiante. Când eu navigam pe Internet prin toate cotloanele informaționale dumneata habar nu aveai cum se porneşte un computer.

-O responsabilitate în plus nu aveam eu… Tu ştii puştiule că fiecare ambulanță e o bombă pe roți? Cât oxigenul şi combustibilul cu care este încărcată fiecare ambulanță te poate trimite printre îngeraşi în urma unui impact violent? Crezi că-i o joacă?

-Dumneata crezi că nu am condus maşina de lux a tatălui meu? Şi asta în ciuda faptului că mai am ceva timp până voi obține permisul de conducere?

-Crezi că este un act de bravadă? Mi-e mi-ar fi ruşine să mă laud cu aşa ceva. Ai fi putut strivi pe cineva în ignoranța şi trufia ta uluitoare…

-Se pare că nu vom ajunge la un consens. Eşti un doctor tare încăpățânat. Poate că nu eşti conştient că dacă îmi eşti potrivnic vei întâmpina o serie de greutăți… Influența tatălui meu poate face astfel încât să îți pierzi pâinea. Să ajungi muritor de foame, un boschetar dizgrațios plin de paraziți şi gângănii în Gara de Nord.

-Acum ai pornit la amenințări. Vei ajunge cred până la urmă să fii irecuperabil. Oare tatăl tău ştie unde-şi pierde vremea fiul acestuia?

-Tatăl meu îmi acordă libertate deplină. Am onorat întotdeauna blazonul familiei mele şi pentru nimic în lume nu aş păta numele tatălui meu, în ciuda convingerilor dumneavoastră.

-Mie-mi spui? În curând simt că va avea o mare dezamăgire…

-Să ştii doctore că acum chiar m-ai înfuriat!

Puştiul s-a rotit brusc pe un picior, şi-a luat avânt şi mi-a aplicat în piept o lovitură cu pumnul. Urma să aibă o durere sfâşietoare care i-a schimonosit chipul, dându-i lacrimi pe obraji şi bulbucându-i ochii în orbite. A mai rostit o silabă, cu respirația întretăiată.

Nu avea de unde să ştie că eu purtam în buzunarul de la piept al uniformei tabachiera oferită în dar de bătrânul pe care îl tratasem săptămânile trecute. L-am ocolit şi ignorându-l am intrat în clădire lăsându-i timp să dispară spre tărâmul lui megalomanic de unde apăruse. Dacă peste tot unde îşi făcea apariția puştiul acesta neastâmpărat stârnea mânia celor interogați, cu siguranță avea să o pățească rău cât de curând. Cum ulciorul nu merge de multe ori la apă în lipsa schimbării atitudinii sale nici nu-mi puteam imagina consecințele impulsurilor de moment nestăvilite moştenindu-l poate astfel pe tatăl lui. A trecut şi tura din ziua respectivă şi după ce am „predat ştafeta” schimbului următor m-am pregătit să plec spre casă. Am parcurs o distanță nu prea mare când dintr-o maşină luxoasă , lustruită remarcabil, avea să coboare o persoană cu un costum impecabil şi şapcă. Întrucât a coborât de la volan

am dedus că este şoferul acestui automobil. A păşit spre mine şi barându-mi calea mi s-a adresat cu o voce scăzută măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare.

-Domnule doctor, Excelența Sa domnul Maxim vă pofteşte în maşină pentru a vă adresa personal câteva cuvinte.

.Transmite-i te rog Măriei Sale că timpul meu este foarte prețios şi nu pot onora această invitație ireproşabilă.

Am continuat să merg spre aleea ce mă conducea la stația de metrou. Am auzit în urma mea paşi grăbiți şi în scurt timp a apărut lângă mine un domn elegant, cu pantofi lăcuiți adresându-mi-se respectuos:

-Domnule doctor, am onoarea să vă salut!

Sunt Gerald Maxim. L-ați cunoscut astăzi pe fiul meu, Răducu. Din câte am înțeles acesta a avut o comportare nepotrivită față de dumneavoastră. Ştiți, de când am pierdut-o pe soția mea, suferă foarte mult. Ce-i drept, recunosc faptul că i-am acordat o libertate nefirească poate, însă este spre binele lui să-şi croiască drum în viață, să experimenteze mai multe domenii până va intra pe făgaşul aptitudinilor lui native şi ăşi va găsi ocupația potrivită. Am venit personal să negociem în acest sens. Vă asigur că voi fi mai mult decât generos…

Oamenii mei m-au informat referitor la situația financiară a dumitale! Se pare că mai ai de plătit 23 de ani rată ipotecară şi singurul dumitale venit abia dacă îți asigură traiul de zi cu zi. Doar n-o să te împotriveşti acum înfruntându-mă cu non-şalanță şi pe mine…

-„Banii nu tac, banii se fac, totul e în mâna lor”, i-am răspuns cu un surâs aparte.

-Ce-ați spus? Eu încă mai sper să găsim o punte de reconciliere. Însuşi faptul că mi-am răpit din timpul prețios este un omagiu la adresa pregătirii dumitale, din care doresc să-i împărtăşeşti şi fiului meu.

-Domnule Maxim şi timpul meu este limitat. Trebuie să-mi fac aprovizionarea cu alimente. Eu nu dispun de majordom sau aghiotant ca dumneavoastră. Vă rog să rețineți că nu-i vreau răul fiului dumneavoastră. Fiecare şut în dos este un pas înainte. Dacă l-aş întreba pe puştiul dumitale răsfățat unde este hipofiza probabil că mi-ar arăta şoldul drept. Este necesară deci o foarte solidă pregătire temeinică teoretică. Ca să reuşesc la medicină ştiam pe de rost cartea de anatomie. Visam la orice oră din zi şi din noapte până şi tabelele cu valori ale constantelor sangvine. Cunoşteam până şi editorii manualului, memorând nu numai numele acestora ci şi numele tipografiei care tipărise această carte. Nu poți intra pe neaşteptate într-un domeniu sperând că vei „asimila” cunoştințe de practică medicală „după ureche”. Medicina se învață cu sârguință clădind pregătirea temeinic prin punerea la

fundamentul acesteia a fiecărei cărămizi la locul potrivit. Altfel rişti să treci ca „gâsca prin apă", căutându-ţi ulterior un hobby mai atractiv. Vedeţi dumneavoastră intervenţiile noastre sunt de o mare complexitate. Ele trebuie să fie comparabile cu standardele de performanţă internaţională. La succesul acţiunii noastre trebuie să contribuie membrii echipajului: medicul, asistentul şi ambulanţierul. Fiul dumneavoastră mi-ar sta ca un junghi în coaste. Numai de observatori nu am eu nevoie în ambulanţă… Ambulanţele constituie rotiţele unui sistem care produce însănătoşirea celor ce au suferit o problemă de sănătate. Noi suntem la graniţa dintre viaţă şi moarte unde nu este loc de „copii de trupă". Aceştia nu au ce căuta în prima linie a frontului. De cele mai multe ori ne întâlnim cu situaţii critice (catastrofe, accidente, urgenţe de grad 0). Şi ieşirea cu succes din acestea depinde de îmbinarea perfectă între experienţa acumulată şi orientarea de moment. Valul de adrenalină care curge prin venele urgentiştilor are mai devreme sau mai târziu repercusiuni asupra stării lor de sănătate. Meseria noastră este de o mare uzură. Acţiunile noastre au devenit standardizate, pentru ca manevrele să fie fluente şi ireproşabile. Prin prisma vârstei lui sunt convins că nu ar pricepe aceste aspecte. S-ar expune fără rost unor riscuri şi poate mai târziu ar regreta pasul făcut şi lipsa de stăpânire a impulsului de moment. Înţelegeţi vă rog faptul că nu vreau răul fiului dumneavoastră.

-Bine, eu am înţeles. Vă promit că voi avea o discuţie detaliată cu băiatul. Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru grija pe care i-o purtaţi. Veţi ajunge departe, vă asigur… Mă pricep la oameni, îi citesc cu foarte mare uşurinţă, descoperindu-le aptitudinile şi remarcându-le defectele, în cazul în care acestea există. Dacă pot să vă ajut vreodată cu ceva nu ezitaţi să mă apelaţi. Mi-aţi făcut o impresie foarte bună. Cu bine, domnule doctor. Poftă mare şi odihnă plăcută! Dumnezeu să vă aibă în pază!

Mi-a strâns mâna şi apoi s-a îndreptat spre maşina sa strălucitoare, majordomul deschizându-i uşa cu o uşoară înclinare a frunţii.

Eu m-am îndreptat spre staţia de metrou puternic marcat de această conversaţie neprevăzută.

A doua zi am ajuns iarăşi la bătrânul meu pacient împărtăşindu-i acestuia întreaga păţanie. M-a ascultat cu atenţie apoi m-a întrebat surâzând:

-Domnule Doctor, nu te-au încercat niscaiva spaime neliniştitoare cu privire la identitatea acestui individ?

-Nicidecum! Starea lui materială nu mă impresionează.

Ar putea să ajute mulţi oameni cedând măcar o parte din averea sa. Doar n-o să o ia pe toată în mormânt…

-Ştiți domnule doctor, se spune că Maxim a fost tratat cu maximă atenție atunci când s-a operat la Municipal de hernie de disc. La un moment dat, mulțumit peste măsură de serviciile prestate de cadrele medicale de acolo ar fi vrut să cumpere întregul spital, cu datoriile şi personalul acestuia… Mă-ntreb ce-ar fi devenit acest spital dacă oficialii dădeau curs intențiilor lui.

-Ar fi ajuns toți nişte slugi umile la cheremul acestui grandoman, i-am răspuns cu vocea aproape stinsă.

-Mai bine să vă spun domnule doctor ce mi s-a întâmplat ieri. Am o verişoară care a părăsit definitiv țara. A ales să trăiască de acum încolo în Marea Britanie printre nobili de rang înalt. Conservatorismul acestor oameni a impresionat-o în mod deosebit. A vândut tot ce avea aici, în țară. Apus ban peste ban pentru a-şi face un rost în tărâmurile ploioase britanice. Înainte de a pleca m-a vizitat. Mi-a dezvăluit intențiile sale şi m-a asigurat că mă va înştiința în privința modului de viață pe care îl va adopta acolo. Mi-a dăruit nişte planşe de anatomie pe care aş vrea să vi le arăt şi un schelet uman. Este real. Aprține unui bătrân de 87 de ani care a acceptat prin semnătură să îşi doneze trupul în scopul ştiinței şi a instruirii tinerilor aspiranți la medicină.

-Ingenios cadou, n-am ce zice. Dar spune-mi te rog bădie, ce a practicat dânsa aici în țară.

-A fost profesoară de biologie şi din mâinile ei dar şi din priceperea ei au ieşit medici renumiți, cercetători de prestigiu care activează în întreaga lume.

-Aceasta este o chestiune nu prea plăcută auzului urechilor noastre. În scurt timp valorile acestuin tărâm vor lua calea străinătății. Ne vom întâlni pe stradă numai cu exemplare cu mintea beteagă.

-Trist dar adevărat, spuse bătrânul gânditor. Profit de vizita dumitale şi îndrăznesc să te întreb în privința unei boli de temut care a făcut ravagii în lume şi reactivându-se riscă să se extindă cu iuțeală. Între oamenii care poartă acest bacil şi dumneavoastră care sunteți solicitați să-i sprijiniți se află jurământul lui Hipocrat. Alt scut nu aveți…

-Bădie, avem nişte măşti pe care le aplicăm aşa, pe figură însă acestea ipotetic nu ne asigură protecția mult dorită în fața unui duşman de temut ca bacilul tuberculozei, dacă te-ai referit la acesta.

-Da, la el m-am referit şi starea păturii sociale paupere a acestei națiuni constituie un semn de bun – venit pentru el.

-Tuberculoza, bădie este o boală infecto-contagioasă dramatică. Boala aceasta are o largă răspândire pe întreg mapamondul. Cel mai caracteristic simptom este tusea. Aceasta e

persistentă, peste 3 săptămâni. Ea se accentuează progresiv şi este însoțită sau nu de expectorație. Pacientul poate avea febră sau o stare subfebrilă, cu o temperatură de 37,5^{0}C. Scade în greutate. Îi dispare pofta de mâncare. Are frecvent şi dureri toracice. Alteori expectorează cu sânge.

-În armată, domnule doctor, am avut colegi bolnavi de tuberculoză. Slavă Domnului că nu m-am molipsit de la aceştia.

-Da, pacienții reprezintă un mare risc pentru cei din jur. Infecția se transmite pe cale aeriană. Bacilii vii eliminați în atmosferă sunt inhalați de oamenii care trăiesc în jurul acestuia. Până în momentul în care este izolată sursa de bacili şi tratat corespunzător el poate îmbolnăvi un mare segment al populației.

-Se mai poate lua boala şi altfel? m-a întrebat bătrânul.

-Prin lapte nefiert consumat, acesta provenind de la animale bolnave de tuberculoză.

-Deci dacă e fiert, anihilăm bacilul.

-Da, altfel pericolul contaminării cu acest agent patogen este foarte mare. Tuberculoza este considerată şi astăzi ca o boală „a sărăciei". Sunt o mulțime de bolnavi care se feresc să-şi recunoască boala de teamă că vor fi stigmatizați.

-Rata infectării printre cei care lucrează în domeniul sanitar e mare, nu-i aşa?

-Dacă mâncăm, bem apă, ne stresăm mai puțin în fața greutăților vieții, avem o imunitate mai bună şi suntem mai rezistenți în fața bolii.

-Mulțumesc domnule doctor, mi-a plăcut cum mi-ați vorbit. Sunteți un învingător. Vă doresc să nu vă îmbolnăviți de ceva vreodată şi Dumnezeu să vă protejeze în această privință.

-La noapte sunt de serviciu. Acum trebuie să plec. Să ne revedem cu bine!

Presimțeam că tura de noapte care urma în numai câteva ore avea să fie mai grea ca de obicei.

O dată ajuns la serviciu trăiam ca de obicei acele momente premergătoare intrării în schimb cu o seninătate specială, gândind pozitiv şi încurajându-mă în subconştient că totul va fi bine. Noi, cei care luptăm în adevăratul înțeles al cuvântului în prima linie a bătăliei cu bolile, ne asemănăm în oarecare măsură cu minerii care intră în subteran dar nu le poate garanta cineva că se vor întoarce întregi de acolo. Mulți dintre colegii noştri au pierit pe teren la datorie. Alții s-au „procopsit" cu boli infecțioase şi incurabile. Foarte mulți s-au pensionat pe caz medical sănătatea şubredă nepermițându-le să îşi continue activitatea de teren. Dar cum în orice profesie există şi multe dezavantaje trebuia să acceptăm această crudă realitate, să ne resemnăm într-o oarecare măsură şi să păşim victorioşi mai departe îndeplinindu-ne destinul prestabilit.

-Aveți caz, domnule doctor! a strigat dispecera aşteptându-mă cu hârtia pe care erau consemnate datele referitoare la omul în suferință.

-Ce are? am întrebat-o surprins de faptul că mai erau totuşi două minute până la intrarea în tura propriu-zisă.

-Este un tânăr de aproximativ 27 de ani găsit căzut în stradă de către trecători.

-Eu cu cine defilez astăzi?

-Cu Bogdan, noul asistent şi cu ambulanțierul Iulian.

-Şi ei unde sunt? am întrebat-o surprins.

-Vă aşteaptă deja în maşină. Până acum au pus la punct ultimile detalii înainte de plecarea propriu-zisă pe teren.

-Atunci, la revedere! i-am zis alergând spre ambulanță.

Ne-am îndreptat spre locul indicat. O ploaie măruntă se pornise din senin şi ziua părea să se stingă treptat întrucât lămpile neoanelor de pe străzi tindeau să se aprindă unul câte unul.

Iulian, cel care conducea cu atâta măiestrie ambulanța greoaie păstra mereu în colțul gurii un zâmbet deşi avea acasă unele probleme personale delicate despre care nu-i plăcea să vorbească încercând ca în orele de serviciu să se detaşeze temporar, strunind caii-putere ai autovehiculului şi învingând spațiul şi timpul cu o seninătate dezarmantă.

Celălalt, Bogdan, se angajase de curând şi părea să-i placă această activitate. Era şi student în anul III la teologie. De multe ori după ce promova un examen în sesiunile sale lungi şi obositoare venea să ne bucurăm împreună chiar dacă în ultimă instanță ceruse câteva zile de concediu în acest sens. Îl puneam să ne cânte, aşa ca în biserică, întrucât el nu era lipsit vreodată de la slujba de duminică fiind un om de bază printre cântăreții de la strană. Ne uimea de fiecare dată cu vocea lui rezonantă de viitor preot licențiat şi obişnuia ca la sfârşitul „cântării" sale să ne miruiască pe frunte şi să ne binecuvânteze urându-ne să ne ocrotească Cel de Sus de tot ce-i rău. În scurt timp maşina înghițise kilometru după kilometru, ajungând la locul indicat. Am pus mâna pe stația de emisie-recepție şi am apăsat clapeta microfonului semnalându-ne astfel prezența aici.

-Ambulanța 392 a ajuns la caz. Vă rugăm să ne precizați ora de ajungere. Bună seara!

-Bună seara! Ați ajuns la 19^{10}.

Lângă un bloc ce părea a avea zece etaje era într-adevăr căzut un tânăr. Poziția corpului său era nefirească. Abia mai respira şi am zărit sânge pe fața şi pe mâinile sale.

-Cred că a fost bătut, a spus Bogdan.

-Uită-te împrejur, te rog. Observi urmele mele? l-am întrebat.

-Acestea sunt urmele tale. Ploaia care a început nu le va şterge curând, i-am spus privind suferindul cu compasiune.

-Acum pricep şi eu! a spus Bogdan. Omul acesta a căzut de la înălțime. Ori a fost aruncat de la un etaj anume al blocului.

-Da, tocmai de aceea misiunea noastră va fi mai grea decât de obicei. Iulian, adu-ne targa rigidă, targa obişnuită, atele, colier cervical! Bogdan tu deschide trusa pentru că avem de-a face aici cu o intervenție de mare complexitate. Îl vom transporta corespunzător în Ambulanță. Asta numai după ce îl vom stabiliza cât de cât la fața locului. Să-i echilibrăm volemia cu două linii venoase, câte una la fiecare mână. Eu îl voi aspira apoi îl voi intuba asigurându-i astfel suportul ventilator. Restul depinde de Dumnezeu. Să sperăm că nu are o hemoragie internă masivă şi prea multe facturi.

În câteva minute pacientul era în „Ambulanța 392" unde lampa scialitică strălucea şi începuse să încălzească trupul firav al pacientului nostru bătut de soartă. Ventilatorul mecanic la care îl racordasem cu grijă îi pompa oxigen în plămâni. Ne împotriveam cu îndârjire să îl pierdem. Era tânăr şi avea dreptul la o a doua şansă în viață. Colierul cervical îi ținea coloana vertebrală în ax, riscând altfel să rămână paralizat de la gât în jos.

Am ajuns cu viteza sunetului după părerea mea la cel mai apropiat spital de urgență din zonă.

Colegii de la unitatea de primiri urgențe au pus fiecare mâna pe tărgile noastre speciale iar eu le dădeam detalii despre complexitatea cazului şi manevrele de resuscitare care s-au impus în această situație.

-Politraumatism prin precipitare de la o înălțime necunoscută. S-a aruncat sau a fost aruncat dintr-un bloc de zece etaje. Am enumerat şi celelalte leziuni pe care le constatasem la examenul clinic de urgență al pacientului.

Tăcuți, recuperându-ne dispozitivele medicale am împărțit atribuțiile spălării şi dezinfectării acestora întrucât erau pline de sânge şi vărsătură. Trebuia să încheiem cât de curând această operațiune şi să informăm dispeceratul despre activitatea cazului. Ne-am luat rămas bun de la colegii din spital. Aceştia erau concentrați asupra cazului şi se pregăteau să transporte brancardul cu pacientul în sala de operație unde o echipă multidisciplinară se pregătise sufleteşte să intervină.

Noi ne-am anunțat prin stație liberi la spital. Eram gata să înfruntăm din nou moartea. Să nu-i permitem să răpească sufletul semenilor noştri. Ştiam că a doua zi vom citi în ziare sau vom viziona la televizor date despre evoluția ulterioară a pacientului nostru.

-Domnule Doctor, până primim o altă urgență ați putea să îmi povestiți despre o problemă mult dezbătută? m-a întrebat Bogdan.

-Care ar fi aceasta?

-Problema descântecului…

-Bogdan, din câte ştiu eu decântecul aparține medicinei populare. Unii o consideră o formă de tratament care îmbină tratamentul psiho-hipnotic (magic) cu cel fito-terapeutic, bazat pe virtuțile plantelor şi cu cel bioenergetic. Ca esență s-ar compune dintr-o incantație inedită, magică menită, chipurile să alunge maladiile sau să desfacă o anume vrajă care a fost „aruncată" asupra unei persoane. Gesturile rituale însoțesc întotdeauna incantația respectivă şi necesită unele plante sau obiecte. Descântecul nu trebuie spus nimănui… Altfel îşi pierde valoarea şi pacientul nu se vindecă. Unele descântece se fac la Lună Nouă sau la Lună Veche. Mă refer la dimineața devreme sau la apusul soarelui. Se creează o atmosferă de mister.

-Bu – hu – hu, bu – hu – hu… spuse Bogdan.

-Nu râde, Bogdane, ascultă-mă, te rog, mai departe.

-Da, domnule doctor, sunt numai ochi şi urechi.

-Ei bine, descântecul e o formă de psihoterapie prin sugestie, cu o linie melodică aparte. Descântătoarea urmăreşte să afle numele celui care a trimis descântecul. Acesta este amenințat şi blestemat, scos din trupul sărmanei victime şi izgonit prin gesturi, cuvinte specifice. În timpul acestei veritabile confruntări, bolnavul era masat, oblojit, frecționat. Toate astea au devenit perimate şi ridicole, omul contemporan refuzând categoric să le transmită mai departe. Noua civilizație e o lume care tinde spre o perfecțiune bazată pe putere, violență, anticipare.

-Foarte interesantă descrierea dumneavoastră, spuse Bogdan.

Sunteți o adevărată enciclopedie ambulantă.

-Care şade-n ambulanță… Greşeşti aici Bogdane, nu am cunoştință de nici a zecea parte din spiritualitatea şi tradiția românească.

-Ambulanța 392, s-a auzit deodată vocea dispecerei. Vă îndreptați rapid spre strada Calea Văcăreşti.

Revin cu detalii în câteva minute.

-Recepționat, i-am răspuns acesteia. Băieți, puneți-vă centurile. Ne lansăm pe orbită, m-am adresat celor doi coechipieri ai mei.

-Domnule doctor, spuse Bogdan luminându-i-se chipul, mi-am amintit o întâmplare pe care am trăit-o săptămâna trecută şi care vă priveşte într-o oarecare măsură şi pe dumneavoastră.

-Ia spune, Bogdane…

-Ştiți că eu mă duc frecvent la Ateneul Român. Îmi plac în mod deosebit concertele Orchestrei Simfonice a Filarmonicii „George Enescu”.

-Aşa, dar cum de mă priveşte pe mine acest fapt?

-La sfârşitul unui concert l-am felicitat pe violonistul orchestrei. Şi-a îndeplinit cu succes menirea de prim-solist al orchestrei şi m-a uns pe suflet interpretarea virtuoasă a „Fanteziei scoțiene pentru vioară şi orchestră” a lui Max Bruch.

-Şi ce legătură am eu cu acesta?

-Liviu Prujan căci despre el este vorba m-a întrebat unde lucrez şi mi-a mulțumit pentru faptul că revin de fiecare dată la Filarmonică. I-am răspuns că sunt asistent la Serviciul de Ambulanță Bucureşti.

-Nu a părut surprins de profesia ta? l-am întrebat pe Bogdan.

-A rostit numele dumneavoastră. Îl interesa dacă mai lucrează în instituția noastră un medic George Zarea.

-Şi tu ce i-ai spus?

-Că sunteți unul dintre cei mai apreciați medici. Dar nu înțeleg de unde vă cunoaşte…

-Acum zece ani stătea pe trecerea de pietoni şi observând un coleg de-al său de pe trotuar, a ridicat mâna să-l salute. Nu a observat că se apropia cu mare viteză un autocar riscând să îl izbească în plin. Am fugit şi în momentul în care am ajuns în dreptul lui pe partea carosabilă l-am „înfăşcat” de umeri exact ca pe un manechin şi în ultima secundă am sărit cu el din fața bolidului ce se apropia vertiginos fără măcar să schițeze o intenție de frânare.

-Aşadar i-ați salvat viața. Acum, înțeleg de ce i s-a luminat chipul când m-a întrebat de dumneavoastră.

-Ce-a mai spus?

-Vă invită la Filarmonică să-l audiați evoluând. I-ar face o deosebită plăcere să vă revadă şi să vă mulțumească din nou pentru ştiți dumneavoastră ce anume. Acum am priceput şi eu.

-Anul acela a însemnat pentru el o schimbare radicală în cariera lui. A fost acceptat la Academia binecunoscută Menuhin din Gstaad care se află în Elveția.

-Să înțeleg că şi-a desăvârşit studiile cu însuşi Lordul Yehudi Menuhin?

-Da, cu acesta şi cu alte valori mondiale ale acestui domeniu. A înregistrat un extraordinar ascendent în cariera lui: melodii, concerte, recitaluri, înregistrări…

-Salvarea 392, se auzi dispecera la difuzor.

-Vă ascultăm! Dați-ne mai multe detalii despre caz, vă rugăm!

-Unde vă aflați acum?

-La intersecția bulevardului Tineretului cu Calea Văcăreşti.

-Opriți-vă acolo. Vine cineva să vă conducă personal la adresa respectivă.

-Salvarea 392 confirmă, i-am răspuns.

Şi-a făcut apariția un om care respira cu greu.

-Coborâți din Ambulanță cu trusele! ne-a spus acesta. Cred că sunt morți cu toții.

La auzirea acestei veşti am încremenit. Am sărit cu toate cele necesare fiind conştienți de gravitatea cazului.

-Am chemat şi două ambulanțe private a continuat străinul ce gâfâia ca urmare a efortului depus.

Într-adevăr, la fața locului se aflau două ambulanțe particulare de la două firme diferite. Trebuia să ne unim forțele cu toții şi să depunem eforturi supraomeneşti pentru salvarea victimelor dezastrului.

Un medic elegant ni s-a adresat grăbit nouă, celor veniți de curând.

-Întrucât sunt medicul care a ajuns primul la locul tragediei voi prelua comanda echipei de salvare constituită ad-hoc.

-Vă ascult, domnule doctor! i-am zis.

-E vorba de cinci persoane, practic o întreagă familie. Sunt toți intoxicați cu monoxid de carbon. De patru dintre aceştia ne vom ocupa noi. Dumneavoastră vă revine sarcina de a o resuscita pe femeia gravidă.

Ne-am preluat imediat cazul. Aparatele noastre arătau că femeia se afla de puțin timp în stop cardio-respirator.

Am inițiat manevrele de resuscitare ce se impuneau în această situație.

-Are vreo şansă domnule doctor? m-a întrebat Bogdan continuând să efectueze corect masajul cardiac după instituirea perfuziei venoase şi adăugarea substanțelor menite a porni din nou bătăile cordului.

Am înclinat trist capul lateral, de câteva ori.

-Şi atunci de ce luptăm, cu atâta îndârjire?

-Pentru că la auscultația cu stetoscopul am sesizat bătăi ale cordului fetal. Copilul din pântecele acestei nefericite femei încă trăieşte…

-Şi ce trebuie să facem pentru a-l salva?

-Bogdane, creierul femeii a suferit o îndelungată hipoxie. Practic e în „moarte cerebrală". Am restabilit bătăile cordului. Oxigenul administrat de noi va ajunge la circulația fetală aprovizionând produsul de concepție. Întrucât ventilatorul mecanic din maşină, la care o vom racorda imediat, va funcționa la parametrii stabiliți de mine, nu este nevoie să demarăm cu viteza luminii spre spital. Iminența unui accident ar fi de necontestat. Aşadar păstrați-vă cumpătul în continuare. Şocul electric i-a pornit inima. Monitorul ne va arăta dacă trebuie să defibrilăm din nou.

În câteva minute eram în Ambulanță.

-Ați făcut inventarul sper… Sunt sigur că nu am uitat la fața locului nici un dispozitiv în ciuda multitudinii celor la care am apelat pentru manevrele ce se impuneau.

-Leucoplastul, domnule doctor!

-Stai liniştit, l-am luat eu. Pune-l în trusă. Vom mai avea nevoie de el.

Iulian conducea cu grijă croindu-şi loc cu mijloacele de avertizare printre participanții la trafic.

-Centrala, suntem Ambulanța 392, m-am adresat dispeceratului.

-Spune-ți 392.

-În Ambulanță avem o femeie însărcinată în opt luni şi jumătate. Am resuscitat-o şi consider că putem salva copilul acesteia.

Anunțați vă rog telefonic să ne aştepte la Camera de Gardă un medic urgentist, un medic de la Imagistică cu ecograful şi un medic obstetrician gata să înceapă intervenția de cezariană.

-Am recepționat 392. Să ne comunicați când ajungeți la spital.

După ce am predat pacienta echipei de la Camera de Gardă, am pregătit cu minuțiozitate ambulanța pentru o nouă intervenție.

Paradoxal am fi dorit ca următorul caz să necesite spitalizare şi astfel să revenim la acest spital interesându-ne despre soarta micuțului pacient care probabil va trăi într-un leagăn de copii, privat fiind de căldura şi afecțiunea maternă ce i s-ar fi cuvenit. Am ieşit din curtea spitalului gânditori. Liniştea apăsătoare care se aşternuse brusc a fost spulberată de vocea dispecerei.

-Salvarea 392, îndreptați-vă urgent spre intersecția Bvd. Regiei cu Splaiul Independenței. Acolo se pare că sunteți aşteptați de câteva echipaje de poliție. E vorba de un tânăr de 23 de ani care vrea să se arunce în Dâmbovița.

Ambulanța ne-a adus în cele din urmă la locul precizat unde se adunase mulțimea de „gură-cască”. Cu toții erau curioşi dacă tânărul îşi va duce planul la bun sfârşit.

-Dacă se apropie cineva de mine jur că mă arunc! Nu îmi pasă dacă mor! Soția mea Lili a luat-o pe fiica noastră şi m-a părăsit. Eu no voi putea trăi fără ele. Mai bine mort decât să îmi plâng de milă tot restul vieții.

-Ascultă tinere, m-am adresat amărâtului ce făcea senzație cu intențiile sale nefireşti. Eu sunt de la Salvare şi dacă îmi spui cum pot să te ajut voi face tot ceea ce îmi stă în putință. Doar să-mi spui ce vrei de fapt. Doar nu crezi că moartea ta mulțumeşte pe cineva. Dealtfel avem şi aşa multă treabă aşa că nu-ți cer decât să fii concis şi la obiect.

-Să mi-o aduceți pe Lili înapoi. Şi pe Eleonora, fetița mea de doi ani şi nouă luni, lumina ochilor mei…

-Eu o cunosc pe Lili.

-Serios? Ştiți unde e?

-Da! S-a mutat în blocul meu aseară la demisol. Haide acum cu mine! Nu-i timp de pierdut. În plus, i-a spus unei vecine că fetița are febră.

-Cum aşa? E bolnavă Eleonora?

-Domnule doctor, mă atinse pe brat Bogdan adresându-mi-se cu voce scăzută, lăsați-l naiba să se arunce. Doar n-o să ne rugăm acum de toți debilii să urce în Ambulanță.

-Sssst! Taci Bogdan! Altfel strici tot ce am încropit până acum. Sau eşti dispus să te arunci în Dâmbovița pentru a-l salva de la înec?

-Dacă mă duceți acum la soția şi la fetița mea care e bolnavă merg cu dumneavoastră. Dar să mă duceți repede” striga tânărul răvăşit.

-Hai, vino, dă-mi mâna. Aşa, nu-ți fie teamă de mine. Eu am ajutat mulți oameni…

am întrebat un polițist dacă l-au identificat. Acesta mi-a strecurat în palmă o bucățică mototolită de hîrtie pe care erau consemnate numele, prenumele, vârsta, codul numeric personal, ultima adresă declarată şi seria plus numărul de buletin. În ambulanță le-am cerut colegilor termosul cu apă fierbinte şi am preparat câte un pahar cu ceai. Aveam întotdeauna câteva pliculețe la mine. Ambulanța a demarat în trombă şi mulțimea de curioşi a început să se răspândească treptat dezamăgită.

-Domnule doctor, mi s-a adresat Iulian, încotro ne îndreptăm?

-La Camera aceea numită 8 + 1.

Pacientul nostru se liniştise şi sorbea cu ambele mâini din paharul aromat cu ceai.

-Ajungem imediat. Aici portarul e îmbrăcat într-un halat alb. Să nu te sperie fizionomia lui.

L-am condus pe tânărul nefericit în Camera de Gardă a Spitalului de Psihiatrie lăsându-l pe medicul de gardă să-l intervieveze.

-Ia spune-mi glumețule, ce vânt te aduce pe la noi? i s-a adresat medicul calm, măsurându-l cu privirea ca un bun profesionist în domeniul său.

-Vreau să o văd cât mai repede pe Lili şi să-i iau temperatura Eleonorei. Am auzit că e răcită. Eu i-am făcut un semn discret medicului, l-am salutat cu mâna fără să scot nici un cuvânt apoi am intrat în Ambulanță. Undeva cu siguranță ne solicita sprijinul cineva. Greul abia acum începea. Se apropiau orele acelea critice în care se înregistrau statistic cele mai multe apeluri de ajutor.

-Salvarea 392 vă rog să notați: un bărbat de 38 de ani la restaurantul „Melodia". diagnostic: „Edem Quincke".

-Recepționat.

Am ajuns la adresa indicată şi am găsit un pacient anxios care abia putea să vorbească din cauza buzelor umflate.

-Dumneavoastră ne-ați chemat? l-am întrebat.

-Da, domnule doctor, nu mai pot să mă privesc în oglindă. Abia mai pot vorbi şi mânca. Să-mi faceți ceva vă rog. Nu mă mai suport pe mine însumi.

-Stimate domn, ceea ce ai dumneata este cu totul altceva față de ce ni s-a transmis nouă. Ai o infecție herpetică. Incidența bolii este foarte mare. Au apărut deseori epidemii de herpes acolo unde există un contact aşa-zis „intim" între obiectele comune. Receptivi la virus suntem cu toții. Poarta de intrare poate fi şi corneea nu numai mucoasele erodate sau tegumentul. În condiții de stres, boli febrile, depresie psihică, frig, virusul latent se reactivează. Astfel apare infecția herpetică. Dacă dumneata ai dispune din nefericire de o imunitate compromisă atunci infecția aceasta s-ar manifesta îngrozitor până la encefalită herpetică. La noi, cei din domeniul sanitar infecția se poate manifesta ca „herpesul degetelor". Aşa cum ați observat a apărut întâi puritul şi durerea. Apoi şi-au făcut apariția veziculele acestea inestetice care vă complexează. La nivelul ochilor poate apărea keratita herpetică sau conjunctivita herpetică.

-Stați puțin, domnule doctor. Ați menționat ceva despre encefalita herpetică. Aceasta cum se manifestă?

-Cu cefalee adică dureri de cap, cu somnolență, oboseală, convulsii şi comă. Uitați aici vă voi scrie o rețetă ce conține nişte pastile şi o alifie pe care să o aplicați local la nivelul veziculelor. Nu aveți de ce să vă temeți. Infecția nu depăşeşte două săptămâni. Acum îl voi

ruga pe domnul asistent să îşi pună mănuşile şi să-mi determine câțiva parametri pentru a verifica neapărat dacă nu mai există şi alte probleme.

La sfârşitul consultației omul se liniştise.

-Domnule doctor cum aş putea să vă răsplătesc pentru promptitudinea şi profesionalismul dumneavoastră.

-Lucrați aici?

-Sigur, sunt şef de sală.

-Atunci m-aş bucura să primesc o carte de vizită de la dumneavoastră. Nu se ştie când aş putea avea nevoie de ajutor în vederea organizării unui eveniment special.

-Sigur, poftiți.

-La revedere şi multă sănătate!

-Mulțumesc, asemenea!

Am urcat din nou în Ambulanța noastră pe care o poreclisem „Prințesa" şi am pornit spre o altă destinație precizată pe calea undelor.

-Ambulanța 392, vă aşteaptă cineva la intersecția Mihai Bravu cu Baba Novac. Persoana respectivă vă va conduce rapid la mansarda unui bloc unde s-a spânzurat un cetățean.

-Domnule doctor luăm cu noi tot „harnaşamentul"? m-a întrebat Bogdan.

-Da, Bogdane. Eu voi lua trusele astea două voi restul.

Alergam după vecinul victimei respirând cu greu şi cu inima bătându-ne cu putere la gândul că „priveliştea" ce urma să apară nu ne va încânta câtuşi de puțin.

-Dom' doctor, se spânzură mulți în capitală?

-Destui… E metoda preferată de sinucigaşi. În 2005 s-au spânzurat 233 de oameni. Aşa arată datele statisticii Institutului Național de Medicină legală „Mina Minovici".

-Eu nu mai pot! A strigat Bogdan. Să mai stăm puțin. Trebuie să-mi trag sufletul.

-Nu se poate Bogdane. Fiecare secundă e prețioasă. Altfel îl pierdem…, i-am răspuns. Am ajuns în cele din urmă la una din aşile mansardelor blocului respectiv.

-Aici este! a strigat cel ce a făcut apelul la Salvare, strângând în mâna dreaptă un telefon mobil.

-Bine dar nu ați chemat şi Poliția? M-am adresat acestuia.

-Ba da, trebuie să sosească şi organele legii. Uşa era închisă. L-am privit pe cetățeanul cu fruntea plină de broboane de sudoare şi am ridicat din umeri.

-Şi ce să facem domnule doctor acum? Să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm ca poliția să întocmească un proces-verbal de justificare a spargerii uşii? m-a întrebat Bogdan.

-De unde ştiți că vrea să se spânzure?

-Mi-a telefonat acum zece minute. Spunea că are datorii la cămătari şi că a băut puțin pentru ca „împlinirea destinului său să îi pară mai uşoară, mi-a răspuns apelantul ce ne condusese la locul descris, probabil al unei triste tragedii.

Am ciocănit de câteva ori în uşă. De partea cealaltă un glas aproape stins mi s-a adresat:

-Dacă intrați peste mine mă spânzur!

Chiar dacă nu intrați, eu tot mă spânzur. Nu înțelegi faptul că trebuie să mor neapărat? Nu am de unde să le dau atâția bani…

Acei oameni întâi îți frâng gâtul apoi te întreabă dacă ai vrut sau nu să-i sfidezi sau să-i înşeli.

După câteva secunde de aşteptare s-a aşternut o linişte nefirească. Mi-am luat avânt şi am lovit uşa puternic cu piciorul drept. Aceasta s-a deschis lovindu-se de perete. Tânărul atârna în ştreang cu ochii bulbucați. Se zbătea agonic şi avusese grijă să-şi pună cătuşe la mâini ca un bezmetic ce era. Am sărit şi l-am luat în brațe strigând să-i desfacă lațul colegul meu. Acesta a încercat însă nodul era bine realizat.

-Taie-l odată cu cuțitul de acolo. Norocul lui că a lăsat acest cuțit pe masă. Este posibil să se fi gândit şi la alte „opțiuni" în „rătăcirea" lui. L-am aşezat în scurt timp pe podea şi am început să-l resuscităm conform protocolului. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i fixăm corespunzător colierul cervical întrucât risca să rămână paralizat din cauza lezării vertebrelor gâtului. Sub victimă am fixat adecvat targa rigidă de aluminiu. Apoi colegul meu a prins linia venoasă iar eu nici nu mai ştiu când îi pusesem în gură pipa aceea numită Guedel, ventilându-l de zor cu balonul Rueben pentru ca bietul creier al amărâtului să nu sufere prea mult pierzând o mare masă neuronală datorită gestului său necugetat. Respirația lui mirosea puternic a alcool. Am observat o sticlă răsturnată lângă şifonier, pe care avusese grijă să o golească înainte de a intenționa să părăsească lumea aceasta. Mai târziu, în ambulanță tânărul şi-a revenit. Bogdan a strigat uimit:

-Dom' doctor, uite, a deschis ochii. Vrea să spună ceva…

Pacientul nostru încerca să ne transmită într-adevăr ceva. Mi-am apropiat urechea de buzele sinucigaşului.

-Nu am murit? m-a întrebat.

-Nu ai murit măi băiete!

-Dar dumneavoastră, cine sunteți? m-a întrebat clipind des din pleoape.

-Sfântul Petru, a glumit Bogdan.

-Bogdane, l-am atenționat, nu-i frumos…

-Dar ceea ce a făcut el e frumos? spuse Bogdan.

-Aşadar, nu am murit…, a rostit gânditor pacientul de pe targă ce părea puțin răguşit.

-Ne-ai speriat puțin. Era să te pierdem…

-Data viitoare mă împuşc…

-Păi măcar împuşcă-te, să ştim o treabă, zise Bogdan, furios la culme.

Ajunşi la spital l-am predat echipei de gardă care a început investigațiile aferente.

Ne-am anunțat liberi şi fiecare dintre noi, cei trei salvatori, răsuflam uşurați la gândul că ne-am făcut datoria şi de această dată împotrivindu-ne morții.

În scurt timp eram hotărâți din nou să înfruntăm forfota capitalei cu toată agitația ei uluitoare. Am servit proviziile din pachețel pentru a ne „întrema" şi a fi gata să dăm piept iarăşi cu bolile suferinzilor noştri. Nu avem de unde să ştim ce ne rezervă viitorul. El vine fragmentat. Trebuie deci să menținem în jurul nostru o atitudine pozitivă. Aceasta trebuie imprimată şi celorlalți.

-Domnule doctor, se auzi dintr-o dată vocea lui Iulian.

-Da, Iulian, întreabă-mă.

-Cu ce se aseamănă sunetul sirenei ambulanței?

-Probabil cu țipătul unei sirene.

-Sau cu țipătul strident al unei pisici în călduri, interveni în discuție Bogdan.

-Vorbeşte cuviincios, Bogdane. Iarăşi nu te poți reține… Ne-am anunțat buni de lucru?

-Da, domnule doctor. să vedeți că nu va trece mult până ce ne vor apela din nou.

Se auzi într-adevăr vocea dispecerei care uşor agitată preciza locația următorului pacient. Nu ni s-au furnizat amănunte. Motivul pentru care eram solicitați se formulase răspicat: „accident feroviar". Ne-am grăbit spre gara Basarab.

Acolo, în fața unei locomotive zăcea într-o baltă de sânge un cetățean care gemea necontenit. Un altul avea mâinile pline de sânge şi încerca să-i penseze cu mâna artera femurală a piciorului drept ce-i fusese amputat de roata locomotivei. Piciorul acestuia, tăiat de la jumătatea coapsei, se afla la o jumătate de metru de trup. Imaginea era terifiantă. Am strigat la Iulian să-mi dea garoul din trusa pe care o adusese cu el. i-am efectuat rănitului un calmant puternic apoi l-am privit pe cetățeanul care-i sărise în ajutor.

-Domnule, te felicit! S-ar fi exanghinat în câteva secunde dacă nu i-ai fi sărit alături pentru a-i opri sângerarea.

-O avea vreo boală, domnule doctor? Eu sunt mecanic de întreținere aici la gară. Să nu mă fi molipsit de ceva…

-Dar de unde ai noțiuni de anatomie?

-Nu ştiu mare lucru. Însă am lucrat vreo doi ani ca brancardier la Floreasca, în tinerețe. Mi-am amintit de asemenea că unul dintre nepoții mei ar fi trăit şi acum dacă ar fi avut şansa să-i oprească cineva sângerarea când l-a muşcat de coapsă un câine scăpat din lesă. I-a perforat artera femurală şi până să anunțe Salvarea stăpânul câinelui, s-a scurs toată viața din el.

-Bogdane nu pleca urechea la discuția mea cu salvatorul acestui om. Pentru reechilibrare volemică vreau să-i prinzi două linii venoase. Altfel poate intra în şoc hipovolemic. Un om cu statura dumnealui nu are acum în vasele de sânge mai mult de patru litri şi jumătate de sânge. Vom compensa aceasta rapid prin măsurile luate.

-Domnule doctor, să înțeleg că nu va muri? m-a întrebat „îngerul păzitor" al accidentatului.

-Nu numai că va scăpa cu viață. Datorită prezenței de spirit a dumitale voi insista să îi fie reimplantat piciorul. E greu să trăieşti cu o proteză. Va fi o intervenție laborioasă, de lungă durată în care vor fi implicați mulți medici, de diverse specialități.

A apărut Poliția, care-l interoga pe mecanicul locomotivei.

-Domnilor, spunea acesta, eu nu am nici o vină. Mă apropiam cu viteză redusă de gară şi inconştientul acesta a sărit în fața locomotivei. L-am târât vreo doi metri şi când am coborât să văd ce a pățit mi-a venit să vărs. Locomotiva i-a retezat cu roata piciorul drept. De când lucrez ca mecanic de locomotivă nu am avut parte de aşa nenorocire. E clar că acesta a vrut să se sinucidă.

-Nu-l judeca pe accidentat prea aspru, i-am zis. Nu avem de unde să ştim când se va abate nenorocirea asupra fiecăruia dintre noi. Când se îngrămădesc nori negri asupra existenței noastre devenim iresponsabili, ne pierdem cumpătul şi se întâmplă ceea ce vedeți…

În mai puțin de zece minute aduceam pacientul la spital. Iulian împingea targa cu bietul om. Eu îi deschideam calea având în mâna stângîă ditamai piciorul pacientului din care încă picura sânge. Am strigat să se dea la o parte cu toții pentru că aducem victima unui accident feroviar. Aproape toți cei care umpluseră până la refuz holul spitalului au dus mâna la gură îngroziți de ceea ce vedeau. Colegii de la Camera de Gardă au preluat bietul pacient. Noi am răsuflat uşurați numai când ni s-a înapoiat targa, absolut necesară în vederea îndeplinirii unei noi misiuni.

-Salvarea 392, aveți urgență! S-a auzit vocea aceea din nou, la difuzorul stației de emisie-recepție.

-Dictați, vă rugăm.

Ne-au trimis de data aceasta la o familie modestă din cartierul Rahova. Am bătut la poarta casei şi în cele din urmă şi-a făcut apariția un bărbat cu fața buhăită de alcool.

-Am auzit-o pe maică-mea că v-a chemat… spuse cel ce ne-a venit mofluz în întâmpinare.

-Aveți câine în curte? Dacă da, vă rog să-l închideți.

-Avem, dar nu vă face nimic. Sunt eu aici.

-Vă repet, i-am spus acestui individ care nu pricepea de ce ne temem într-o oarecare măsură de aceste animale, nu intrăm în curte până ce nu închideți câinele într-o magazie sau încăpere separată. Mulți colegi de-ai noştri au fost muşcați de patrupede în ciuda asigurărilor proprietarilor acestora. Animalul în prezența străinilor are o reacție imprevizibilă. Nu e nimeni dispus să rişte.

După ce câinele a fost închis, toți trei am păşit în curte curioşi să aflăm curând pentru ce problemă medicală am fost solicitați.

În mijlocul unei încăperi se afla pe un scaun o bătrână tristă, cu părul alb şi lacrimi pe obraji.

-Bună seara doamnă! Sunt doctorul George Zarea. Văd că țineți apăsat un prosop pe creştet. Deja s-a îmbibat cu sânge. Trebuie neapărat să văd cât de mare este plaga de la cap. Aşa…

Avea o plagă contuză în regiunea occipitală şi necesita sutură corespunzătoare.

-Mi-am pus mănuşile şi cer permisiunea dumneavoastră să efectuez dezinfecția locală a plăgii şi hemostaza provizorie care se impune. Altfel veți pierde foarte mult sânge, riscând să intrați în soc hemoragic. După ce voi efectua cele menționate e musai să vă transportăm la spital.

-Domnule doctor, nu e mare lucru, am căzut. Nu v-aş fi chemat dar mi-a fost teamă. Sângele nu se mai oprea. La un moment dat am pus un pumn de sare. Când m-a răzbit durerea, am sunat la Serviciul de Urgență, la 112.

-Liniştiți-vă doamnă, o să fie bine…

În cameră a intrat furios şi fiul pacientei. Ni s-a adresat pe un ton nefiresc. Nu dispunea de prea multă considerație la adresa noastră.

-Cred că v-a spus deja hodoroaga că am lovit-o… După ce a făcut ce a făcut îmi mai creează şi probleme.

-Domnule, nu ştiu cum te cheamă pentru că nu te-ai prezentat, aşa cum era normal.

Dacă spunea la telefon că dumneata ai lovit-o, până acum era prezent şi un echipaj de poliție. Mai mult, ai fi fost încătuşat deja pentru agresiune împotriva celei care ți-a dat viață. Bogdane, dă-mi apa oxigenată te rog. Pregăteşte-mi un pansament capelin strict.

Dependentul de alcool amuțise. Se dăduse de gol ceea ce dovedea că îi lipsea logica.

-Domnule agresor, în timp ce voi face pansamentul la nivelul leziunii pe care i-ați provocat-o, aş dori să vă recit o poezie, pentru a lua aminte la fapta pe care a-ți comis-o. Fiți mulțumit că nu veți fi judecat astăzi, acum şi aici decât de noi şi de Dumnezeu. Poezia aceasta am scris-o atunci când eram încă student în al cincilea an, la Medicină. Parcă a fost redactată pentru această întâmplare…

Mamei

De ți se-ntâmplă-n viață să ai un drum mai greu
Şi norii de furtună destinul să-ți umbrească,
De mamă aminteşte-ți, cu dragoste mereu,
Lasând-o să te-alinte cu grija-i părintească.

De vei cădea sub tirul atâtor vorbe reci
Şi-ai tăi duşmani vor râde, zărindu-te răpus,
De mamă aminteşte-ți, ca fruntea să nu-ți pleci,
Pprivind cu nepăsare al lor cernit apus.

De vrei ca răsăritul să-ți fie fără pată
Şi soarele să-ți bată pe tâmplele argintii,
De mamă aminteşte-ți, ca unică răsplată
La grija ce-naconjoară ai tăi frumoşi copii.

De vei găsi norocul, atât de mult sperat
Râvnit de fiecare în ciuda neputinței,
De mamă aminteşte-ți, cu sufletu-mpăcat

Că ai trecut prin viață sub simbolul creinței.

Cei doi colegi ai mei m-au aplaudat încet iar fața bătrânei s-a luminat brusc.

-Domnule doctor, aveți o mână aşa de uşoară. Cât timp mi-ați făcut tratamentul nici nu am simțit durere. Poezia dumneavoastră a fost un balsam pentru sufletul meu rănit.

Fiul pacientei a ieşit cu ochii umeziți din cameră.

-Am terminat procedura care se impune în această situație. Acum vă rog să-mi spuneți de ce v-a lovit? Voi păstraq confidențialitatea celor dezvăluite de dumneavoastră.

-Domnule doctor, eu am doi copii, o fată, Luiza, la casa ei şi pe el, care locuieşte aici, în casa mea sau mai bine zis în casa răposatului meu soț. Aveam un teren în Leordeni. I l-am cedat prin acte în întregime fiicei mele. Asta l-a înfuriat peste măsură pe fiul meu deşi nu-i înțeleg atitudinea. După moartea mea, care se pare că va veni curând tot ce-i aici îi va reveni lui. Gestul meu, bine intenționat, i-a salvat căsnicia Luizei. Părea să se destrame întrucât soțul acesteia îi reproşa mereu că locuieşte în casa lui şi că nu a fost mulțumit niciodată de zestrea cu care ea s-a mutat pe proprietatea acestuia.

-Regret să aud aşa ceva doamnă. În loc să primeze într-o relație sentimentele, demodații ca ginerele sau ca fiul dumneavoastră pun partea materială pe primul plan. Este dureros dar adevărat. Acum aş vrea să-mi arătați obiectul contondent cu care v-a lovit inconştientul acesta.

-Cu bara asta de fier…

-Bine, dar este puțin ruginită. Provincialul nostru a smuls-o din pământ ca să-şi lovească mama.

Şi dumneavoastră, în mărinimia de care dispuneți l-ați acoperit, ca de fiecare dată presupun…

-E fiul meu, carne din carnea mea.

-Păcat că el uită asta…

-Domnule doctor, nu aş vrea să merg la spital.

-Îmi pare rău dar este absolut necesar să mergem acum pentru a vă sutura plaga cei desemnați să efectueze această operațiune. Tot ei vă vor face un vaccin numit antitetanos şi vă vor transporta la investigații. Acolo, în regiunea occipitală este centrul vederii, aria scizurii calcarine.

Dacă neglijăm acest lucru ați putea rămâne fără vedere. Cred că nu vreți asta, nu-i aşa?

-Bine, merg.

-Merg şi eu cu dânsa, spuse fiul său intrând brusc pe uşă.

-Pacienta va fi transportată de către noi. Dumneata vei veni la spital pe jos.

-Cum pe jos? Glumiți…

-Deloc. Şi ca să vă conving că nu glumesc vă iau şi pantofii. Nu sunt decât 250 metri până la Camera de Gardă.

Dar sunt singurii mei pantofi. Doar n-o să vin desculț la spital, să-mi recuperez pantofii.

-Aceştia domnule contează mai puțin. Viața mamei dumitale primează. E treaba dumitale că nu dispui decât de o pereche de încălțări. Venitul pe jos desculț, la spital, ar fi un act de penitență pentru ce ai făcut față de mama dumitale.

-Se îngroaşă gluma domnule doctor. să ştiți că vă dau în judecată!

-Se vede bine că n-ai priceput nimic. Te rog chiar, să mă dai în judecată. Ba chiar îți ofer cărțile acestea de vizită ale unor avocați renumiți dispuşi să te reprezinte gratuit în instanță, pentru publicitate. Îmi pare rău că am avut neşansa de a întâlni un om – neom ca dumneata.

Bogdan şi Iulian au transportat-o pe bătrână la ambulanță. Eu mi-am fixat centura şi am aşezat cu grijă pantofii fiului bătrânei într-un colț pentru a fi predați la spital o dată cu efectele bietei paciente.

În mai puțin de o oră, aveam să trăim un eveniment mai puțin obişnuit în activitatea noastră.

Am fost trimişi într-un bloc situat în centrul istoric al capitalei. În apartamentul din care se inițiase apelul către Serviciul de Ambulanță am găsit o pacientă cu un aspect „mai particular”. Zăcea întinsă într-un divan enorm. Am estimat greutatea corporală a acestei biete femei la peste 200 de kilograme.

Am pus imediat mâna pe telefon după ce cu toții am contribuit activ la efectuarea electrocardiogramei şi am sunat la… Pompierii Capitalei.

La capătul celălalt al firului, ofițerul de serviciu m-a asigurat că va trimite în cel mai scurt timp un echipaj de tineri pompieri vânjoşi care să ne ajute în transportarea pacientei la Ambulanță.

Cum era imposibil să ieşim în mod normal, pe uşă, cu trupul voluminos al acesteia am atenționat Serviciul de Pompieri că intervenția necesită şi o macara cu care să o evacuăm din locuință spre spital pe fereastră… Pacienta supraponderală ne privea cu ochii mari. Îmi era greu să îmi imaginez cum îşi făcea necesitățile fiziologice această biată inedită pacientă. Suferise un infarct miocardic acut. Se vedea bine că îndeplinea cu prisosință toți acei factori

de risc ce facilitează instalarea unui sindrom coronarian acut. Era fostă fumătoare, după spusele vecinei, era cunoscută cu obezitate de la 56 de ani. Medicul de familie încă de atunci o descoperise cu diabet zaharat, cu tulburări ale funţiei tirodiene, cu valori uriaşe ale trigliceridelor, lipidelor şi colesterolului în sânge.

Tot vecina spunea despre pacientă că toată viaţa ei a trăit după un singur principiu: „să trăieşti intens şi să mori tânăr". Şi James Dean l-a apreciat însă s-a stins prematur, în urma unui accident stupid de automobil. Apoi vestea pe care ne-a dat-o vecina a căzut peste noi ca un trăznet. Pacienta era medic pediatru pensionar.

Pompierii au ajuns rapid la faţa locului acordându-ne tot sprijinul necesar. Cu profesionalismul ce-i caracterizează au fixat foarte bine corpul pacientei noastre cu chingi, hamuri, cabluri şi au scos-o pe fereastră. Am reuşit cu toţii să o aşezăm pe targă. Din fericire, aveam o targă specială concepută astfel încât să reziste la pacienţi cu greutăţi uriaşe. Pericolul era însă dezechilibrarea acesteia astfel încât i-am rugat pe colegii noştri de la serviciul paralel să ne ajute să introducem targa în ambulanţă. Misiunea noastră era pe jumătate rezolvată. Le-am parafat tinerilor pompieri, învingători de fiecare dată în lupta cu focul şi nu numai, documentele pe care le aşezaseră cu grijă în mape speciale. Le-am mulţumit pentru ajutorul acordat şi le-am privit apoi feţele triste, pline de compasiune la adresa bietei femei. În Ambulanţă am continuat măsurile de acordare a ajutorului medical specializat iniţiind şi terapia trombolitică prespital. Astfel creşteau şansele de supravieţuire a pacientei în urma acestui eveniment nefericit.

La spital i-am rugat pe cei doi colegi ai mei să susţină bine targa. Am intrat întâi eu în Camera de Gardă. Doctorița care probabil era de serviciu îşi deşertase poşeta analizându-i conţinutul. Am închis uşa dorind să-i descriu situaţia în amănunt.

A venit o replică acidă a acesteia:

-Cum dai buzna domnule aici, aşa, dintr-o dată? Voi salvariştii sunteţi atât de nesimţiţi…

-Doamnă doctor, îmi cer scuze dar…

-Ţi-ai permis eu să intri?

-Situaţia este de aşa natură…

-Ce situaţie domnule?

-Pacienta este în stare gravă. Fiecare secundă este preţioasă pentru aceasta. Din punctul meu de vedere am făcut aproape tot ce era omeneşte posibil. Urmează ca dumneavoastră să preluaţi cazul.

-Nu-mi spui dumneata mie ce să fac!

-Vă rog să vă uitați pe E.K.G. Altfel aici, în această agendă am numărul domnului subsecretar de stat în Ministerul Sănătății. Ne-a transmis cândva că-l putem solicita oricând la nevoie.

Aşa că vă rog respectuos să vă revizuiți comportamentul şi atitudinea.

S-a aşternut tăcerea… A privit electrocardiograma şi a înmărmurit. Mai avea să trăiască un şoc în momentul în care a deschis cele două uşi culisante ale cabinetului şi le-am făcut semn să intre cu pacienta, colegilor mei.

Doctorița şi-a debarasat cu antebraţul drept în poşetă, mărunțişurile de pe masă şi a afişat brusc un rânjet zănatic adresându-mi-se cu vocea ei piţigăiată care începuse să mă scoată din sărite:

-Parcă numai spitalul acesta există!

-Mai există şi alte spitale în lumea asta largă dar este spitalul arondat teritorial şi în plus este cel mai apropiat spital de domiciliul pacientei.

-E cu cineva?

-Este cu noi. Sau nu vă este de ajuns?

-Are valori?

-Domnia Sa însăşi valorează enorm.

A practicat cu onoare medicina şi a salvat de la moarte foarte mulți copii. Poate chiar pe unul dintre noi.

-Aveam doar două paturi libere. Mi le-ai ocupat dumneata cu obeza dumitale…

-Se pare că n-ați înțeles nimic..

Am notat pe fişa mea următorul număr de registru şi am ieşit la aer întrucât simțeam că nu mai pot respira. Îmi era rău. Îmi venea chiar să vărs. Am fugit la ambulanță şi am băut încet din sticla de apă revenindu-mi treptat. S-a apropiat de mine brancardierul spitalului şi mi s-a adresat:

-Domnule doctor, vă este rău?

-Acum mi-am revenit. Am o rugăminte… Duceți-vă la Camera de Gardă şi ajutați-i pe colegii mei să mute pacienta adusă pe brancardul spitalului.

Doctoriței de gardă vă rog înmânați-i această notă parafată de mine, în care am consemnat cele efectuate pacientei, sporindu-i astfel şansele de supraviețuire.

-Am înțeles domnule doctor şi nu mai puneți la suflet. Nu merită…

Peste un sfert de oră ambulanța se pusese din nou în mişcare. Aş fi putut să mă răzbun pe această aşa-zisă „colegă" însă răzbunarea este arma ştiu eu cui aşa că am lăsat comportamentul acesteia în plata Domnului.

-Salvarea 392 unde vă aflați acum?

-Pe cheiul Dâmboviței. Doriți să vă precizăm locația exactă?

-Nu, rămâneți în aşteptare…

-Recepționat.

Bogdan telefonase la spitalul unde internasem tânărul căzut de la înălțime. Supraviețuise operației. Era acum internat în secția de terapie intensivă. I-au găsit multiple fracturi ale mâinilor, picioarelor, oaselor bazinului fiind plin de tije metalice pentru osteosinteză după intervenția chirurgicală. Fractura facială complexă a necesitat fixarea mandibulei şi maxilarului cu sârme de susținere. Aparatele îl mențineau în viață. Se pare că suferise şi leziuni ale organelor interne. Cu toate astea medicii erau optimişti. Spuneau că se va recupera treptat aproape complet şi va putea merge din nou pe propriile lui picioare. Vestea ne-a bucurat peste măsură. Mi-am revenit şi eram gata din nou să înfrunt pe „Doamna cu coasa" ce încerca în fiecare minut să răpească privirile nevinovate ale semenilor.

Cei doi coechipieri ai mei întru arta tămăduirii bolilor m-au întrebat despre pietrele semipreționase care sunt căutate cu frenezie de către colecționari.

-Nici eu nu cunosc prea multe în privința acestora, le-am spus.

-Merită să le acordăm importanța mult trâmbițată? m-a întrebat Iulian.

-Sigur că da. Ele sunt utilizate din Antichitate şi pentru vindecarea anumitor maladii. În zilele noastre, termenul generic de „cristaloterapie" este atribuit metodelor terapeutice cu pietre semipreționase. Consider că e o metodă complementară de tratament, contribuind la ameliorarea stării de sănătate fizică dar mai ales psihică. Migrenele pot beneficia de această modalitate de terapie.

V-aş da câteva exemple de cristale care ajută în diverse afecțiuni: malachitul sau „piatra moaşelor" reduce durerile menstruale şi ajută femeile să nască mai uşor. Sunt persoane care spun că ameliorează şi astmul, obezitatea, diabetul, dereglările funcției tiroidiene. Chrysoprasul combate stresul, nervozitatea, recomandându-se purtarea acestuia în buzunarul hainei. „Piatra Soarelui" ajută în insomnii. Ea îi energizează pe cei obosiți peste măsură. Trebuie ținută la soare câteva ore, pentru a se încărca de energie. „Piatra lunii" trebuie expusă noaptea la lumina lunii şi ar regla tulburările hormonale ale purtătorilor acesteia, asigurându-le echilibru în cămin. Dar cea mai frumoasă piatră semipreționasă rămâne această piatră albastră pe care o dețin şi eu de vreo zece ani. Ea este regina neîncoronată a tuturor pietrelor semipreționase. Mi-a dăruit-o un pacient şi o port cu multă plăcere ca pe un talisman în buzunarul de la haină, întotdeauna pe partea dreaptă.

-Dar de ce nu o purtați în buzunarul de la piept? m-a întrebat Bogdan.

-Nu, aici am tabachiera oferită în dar de către bădia Anton. Trebuie neapărat să-l vizitez zilele acestea…

-Dar nu ne-ați spus cum se numeşte această piatră albastră?

-„Lapis lazuli”. Ar contribui teoretic la scăderea valorilor tensionale. Ea nu trebuie niciodată expusă la soare. Devine brusc casantă. S-ar sparge în mai multe bucăți şi ar fi păcat… Sunt femei care poartă la gât coliere în care sunt încrustate bucăți şlefuite migălos de „Lapis lazuli”. Ar dispărea răguşela în scurt timp, după spusele celor care au purtat acest colier.

Cum discutam noi despre virtuțile tămăduitoare ale pietrelor semipreţioase, brusc s-a deschis uşa din spate a Ambulanței. Un necunoscut a intrat în interiorul celulei sanitare aşezându-se pe targă. Şi-a ridicat gulerul paltonului peste obraz şi parcă ne sugera că vrea să fie lăsat să doarmă un timp la adăpostul obiectului nostru de lucru. Ne-am privit tăcuți unul pe celălalt şi am zâmbit uimiți de situația neprevăzută la care eram martori.

-Domnule doctor, spuse Iulian, mă duc să iau un ziar şi îi ard câteva peste față ca să-l îmbujorez puțin pe boschetarul acesta plin de tupeu.

-Nu, lasă-mă pe mine, interveni Bogdan, eu am aflat cum trebuie aplicate scurt câteva lovituri astfel încât să nu rămână urme. Apoi îl voi scoate afară de rever, în şuturi pentru cutezanța de care a dat dovadă…

-Domnilor, nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Propun să ne păstrăm calmul. Până la cel mai apropiat spital din zonă sunt aproximativ cinci minute. Poate mă lasă să îl consult. În acest fel vom şti la care Cameră de Gardă să ne adresăm. Poate că are probleme psihice.

Am intrat în Ambulanță şi l-am mişcat pe vizitatorul nostru sperând să pot schimba câteva cuvinte cu acesta.

-Domnule, ce mai faceți? l-am întrebat.

-Lăsați-mă în pace…

-Eu v-aş lăsa dar ați greşit hotelul.

Asta e unul din acelea pe roți. Nu v-ați aşezat pe un pat ci pe targa unei Ambulanțe.

-Nu-mi pasă, duceți-mă la Mariana. Ea e singura care mă înțelege…

-Lăsați-mă întâi să vă consult. Eu lucrez pe această ambulanță. În plus timpul nostru este limitat. Vă pot hrăni pe cale parentală dacă mă lăsați să vă pun o perfuzie.

-Nu vreau decât să mă duceți la spital, unde mă aşteaptă Mariana.

Am deschis fereastra ambulanței şi le-am făcut un semn discret cu mâna celor doi.

-Ce facem cu el? precis este un om fără adăpost, a spus Bogdan gânditor.

-Haideți, mergem la acel spital şi îl punem pe una din cele trei tărgi libere de pe hol.

-Domnule doctor, spuse contrariat iulian, eu nu efectuez cu ambulanța mea „taxi sanitar”.

-Oameni buni, este şi el un suflet. Nu avem de unde să ştim cine a fost la viața lui. Probabil că s-a abătut o năpastă asupra sa şi nici până în ziua de azi nu şi-a revenit. Poate că a trăit în bogăție dar nu a ştiut să-şi gestioneze corect averea având încredere deplină în cei apropiați.

Poate că are o familie pe undeva. Aceştia este posibil să-l caute disperați. Vedeți voi, există în lume mulți „miliardari de carton”. Oricare dintre aceştia pot ajunge în situația omului de față.

Într-o clipă poți deveni foarte bogat. La fel poți pierde tot ce ai, rămânând debusolat în această lume ca o junglă. Să manifestăm toți un pic de toleranță față de acest sărman.

Nu ştim ce secrete ascunde…

În cinci minute îl „transbordam” pe una dintre cele trei târgi ale spitalului.

-Aşa, acum se află sub umbrela ocrotitoare a spitalului. Nu i se poate întâmpla nimic rău aici. din acest moment nu mai este responsabilitatea noastră.

Îndreptându-ne spre ieşire am zărit o infirmieră care alerga spre targa pe care îl aşezasem pe necunoscut.

-Mitică!, a strigar ea. Unde ai fost?

Te-am căutat peste tot. Ce ai mâncat şi unde ai dormit?

-Dumneavoastră sunteți Mariana?

-Da domnule doctor. acest amărât este o cunoştință mai veche. Am fost prietenă cu soția lui. Pare el „certat” cu săpunul dar să ştiți că eu l-am respectat întotdeauna. A lucrat vreo 30 de ani ca profesor de matematică. Şi-a pierdut soția şi cele trei fiice într-un incendiu ce i-a cuprins casa. A pierdut tot ce avea mai scump pe lumea asta. Nu mai este întreg la minte dar numai când îl privesc simt că nu pot să-l las la voia întâmplării…

-Ne pare rău doamnă Mariana, noi nu mai putem sta. L-am adus aici în speranța că nu va fi neglijat. Povestea lui ne-a tulburat. Îi dorim să se regăsească iar pe dumneavoastră vă considerăm îngerul lui păzitor.

-Cu bine domnule doctor, vă mulțumesc că l-ați adus.

-La revedere!

În Ambulanță, cei doi şi-au cerut scuze pentru impulsurile de moment şi au recunoscut că nu s-au gândit îndeajuns la identitatea necunoscută a acestui om, lăsându-se ghidați de aparențe. Până la terminarea turei am fost solicitați la un incendiu la o fetiță cu convulsii, la o altercație în urma căreia un om fusese înjunghiat, la un electrocutat.

Ultimul caz din tura respectivă a fost reprezentat de un cetățean care şi-a fracturat humerusul mâinii drepte. L-am transportat la o secție de Ortopedie pentru imobilizarea gipsată a membrului superior fracturat. Lângă targă, la terminarea turei am zărit cu toții flanelul acestuia căzut probabil din greşeală pe neaşteptate. Proprietarul acestuia bănuiesc că nu a sesizat pierderea flanelului. Mă simțeam obligat să i-l restitui. În drum spre casă intenționam să trec pe la adresa de unde îl transportasem la spital. Probabil că se întorsese deja de la spital după acordarea îngrijirilor ortopedice necesare. După ce soarele a apus şi eu am predat „ştafeta" şi ambulanța schimbului următor m-am îndreptat spre casă. Eram obosit dar cu sentimentul datoriei împlinite. Am ajuns în dreptul blocului pe care îl notasem pe o bucată de hârtie. Până la etajul 8 ar fi fost ceva cam mult de urcat pe scări. Speram ca liftul acestui bloc să fie în stare de funcționare.

Starea mea de spirit era încă una bună dar simțeam că dacă îmi forțez organismul peste limită aveam să mă prăbuşesc într-un târziu în lungul somn de recuperare.

Am intrat în bloc şi o lampă cu senzori s-a aprins brusc. Erau două lifturi. Unul vechi şi ponosit şi lângă acesta realizaseră un ascensor ultramodern cu spoturi luminoase şi difuzoare. Dintre acestea două bineînțeles că l-am preferat pe cel care simboliza progresul şi civilizația. Când să închid uşa acestuia pregătindu-mă să apăs butonul pe care era gravată cifra 8 am auzit strigăte disperate:

-Nu plecați! Aşteptați-ne vă rugăm şi pe noi!

În lift au pătruns grăbiți doi cetățeni care alergaseră să ajungă cât mai repede la destinație. Uşile de inox strălucitoare s-au închis maiestuoase. Fiecare a activat pe panoul de comandă acel buton corespunzător etajului la care intenționau să urce. Ascensorul s-a pus cu greu în mişcare. Cablurile lui fuseseră unse de curând întrucât se auzea un zgomot ca un sfârâit prelung. Nici zece secunde nu au trecut de la demarajul liftului şi acesta a început brusc să se clatine, să emită nişte zgomote ciudate.

Apoi s-a oprit şi lumina s-a stins. Noi am rămas înmărmuriți. Fiecăruia dintre noi i-a trecut prin minte gândul că am putea fi victima unei tentative de jaf. La urma urmei ce ar fi putut să îmi fure… Portofelul cu acte şi cartele de metrou poate. Sau flanelul din pricina căruia mă aflam aici.

S-a aprins o brichetă. Am observat fețele celor doi. Unul era roşcat şi avea pistrui pe față. Celălalt era blond şi cred că se apropia ca vârstă de aceea pe care o aniversasem eu de curând.

-Locuiți în acest bloc? mă întrebă cei doi aproape simultan.

-Nu. Am trecut să vizitez pe cineva la etajul 8. Trebuie să îi înapoiez ceva. Oricum, nu contează.

-Aveți o lanternă?

-Da, cred că da. Uite, o port cu mine întotdeauna le-am zis.

-Dar cum se face că dispuneți de această mică lanternă mereu? La ce v-ar putea folosi?

Sunteți spărgător de locuințe?

-Mai rău, le-am răspuns. Sunt medic pe ambulanță. Mă uit cu această lanternă în gâtul şi în urechile copiilor care sunt febrili.

-Ce bine că aveți această lanternă! spuse blondul dezactivându-şi bricheta.

-Ai dreptate, rosti şi celălalt. Bricheta ar fi consumat tot oxigenul din ascensorul acesta blestemat.

În scurt timp ne-am fi axfixiat din cauza lipsei aerului. S-ar fi putut să se oprească brusc curentul electric. Aceasta în cel mai fericit caz. Dacă s-a defectat atunci am cam încurcat-o cu toții. E aşa blindat că nu ne aude nimeni de aici dacă strigăm.

Toți am pus mâna pe telefoanele noastre mobile observând că nu avem semnal.

Într-o jumătate de oră am început să ne simțim deja mai slăbiți. Speram ca un locatar al blocului să-şi dea seama de defecțiunea survenită inopinat şi să alerteze pe cei însărcinați cu rezolvarea acestei neprevăzute situații.

-Ei, unde sunt lifturile de altădată!!! a zis roşcatul trist. Când eram copil mă jucam cu liftul şi nu mă speria câtuşi de puțin faptul că aş putea să pățesc ceva. Cu cât tehnologia a devenit mai sofisticată cu atât pericolul de a depinde întru totul de această tehnică e mai mare.

-Aşa este, interveni celălalt în discuție.

Roşcatul a propus să facem cunoştință. După ce ne-am strâns mâna la lumina palidă a lanternei, ne-am propus să povestim fiecare pățaniile ultimilor ani din viața noastră la care aveam să adăugăm curând şi această întâmplare nefericită.

-Eu sunt ghid internațional, a rostit țanțoş roşcatul. Am văzut toată Europa cu autocarul pe care lucrez. Să vă dau un exemplu elocvent. Parisul este altfel vara şi cu totul schimbat iarna. Nu mă plictisesc niciodată. Atâtea obiective turistice atractive îmi hrănesc şi îmi înnobilează spiritul. Acum să vă spun ce nu îmi place la meseria mea. Lungile ore de aşteptare în vamă. Controalele amănunțite ale vameşilor în privința conținutului bagajelor. Lipsa lor de expeditivitate. Privirea acestora bănuitoare cu care scanează pe fiecare în parte,ca şi cum ar fi dorit ca oricare dintre noi să aibă câte ceva de declarat.

Am să vă povestesc foarte pe scurt o întâmplare haioasă care m-a marcat pentru tot restul vieții.

S-a apropiat de mine o femeie deosebit de atrăgătoare care purta uniformă de vameş şi m-a privit în străfundul ochilor fără să clipească. Am reacționat firesc ca orice bărbat rănit în orgoliu şi i-am şoptit ceva la ureche. A considerat remarca mea cam indecentă şi apucându-mă brusc de umeri, m-a rotit la 180^0 şi a început să mă pipăie pe buzunare.

Îmi făcea o percheziție corporală în toată regula. Sincer nu mă deranja deloc. Mai ales pentru faptul că nu trebuia să plătesc pentru asta. Problema este că m-am trezit dintr-o dată strâns cu căuşul palmei acolo unde îl doare cel mai tare pe un bărbat. Am crezut că o să vorbesc subțire pentru tot restul vieții.

-Şi ce s-a mai întâmplat? la- întrebat blondul.

Probabil că a avut mustrări de conştiință întrucât după vreo câteva zile m-am trezit cu ea la uşă. Avea în brațe o sticlă de vin şi o pungă mare cu floricele de porumb.

-Ce a zis când te-a revăzut? a intervenit în discuție blondul.

-A zis că îi pare rău şi că vrea să ne împăcăm.

Adusese cu ea şi liantul închegării unei relații mai speciale. Arăta altfel îmbrăcată în rochia ei cu floricele. Mai feminină, mai binevoitoare. Îşi dezvăluia astfel şi latura ei sensibilă. Mi-a căzut cu tronc astfel că de atunci suntem împreună. În vară ne căsătorim. Vom locui la ea, în apartamentul ei de la etajul 10 al acestui bloc.priveliştea este încântătoare, vă asigur…

Dar dumneavoastră domnule doctor, sunteți căsătorit?

-Nu, dar nici nu sunt împotriva căsătoriei.

-Vă văd cam obosit. Am observat că v-ați sprijinit trupul de peretele ascensorului.

-Am avut o zi foarte solicitantă. Paradoxal mă aflu prins aici ca într-o capcană nu pentru a vedea un pacient ci pentru a înapoia flanelul cuiva care l-a pierdut în Ambulanță.

-Mai bine l-ați fi dăruit unui sărac. Cu siguranță i-ar fi prins bine acestuia.

-Consider că nu este corect să beneficieze o altă persoană de bunul care aparține celui ce l-a achiziționat. Condițiile socio-economice ale națiunii sunt mai mult precare. Şi eu m-aş bucura dacă mi-ar aduce cineva un obiect pe care l-am pierdut.

-Domnule doctor, interveni blondul în discuție, am aici o sticluță cu cafea. Mi-am pregătit-o de acasă întrucât am mult de lucru în noaptea asta. Iar o să mă „dau în bărci”…

-Nu, mulțumesc. Sper să scăpăm de aici cât mai curând. O dată ajuns acasă intenționez să dorm mai multe ore pentru a mă reface. În plus m-am lăsat de cafea.

-Bine dar cafeaua este un adevărat energizant.

-Cafeaua nu ne dă energie. Dimpotrivă, consumă toate rezervele fiziologice păstrate pentru situații de urgență cum este aceasta. Apoi, devenisem dependent de cafea. Într-o oarecare măsură favorizează osteoporoză prin scoaterea calciului din oase. Studii recente arată că este chiar cancerigenă datorită substanțelor rezultate în urma prăjirii boabelor. Deci face mai mult rău decât bine.

-Dar de ce sunteți așa de supărat domnule doctor? ma- întrebat roşcatul curios.

-Sunt doar foarte obosit. În plus lumina asta difuză a lanternei îmi accentuează starea de epuizare.

-Păi domnule doctor noi nu trebuie să încetăm să zâmbim nici măcar într-o astfel de situație.

-De acord. Promit să afişez un zâmbet fals de acum încolo.

-Apropo, ce e cu campania asta de blamare a corpului medical? mă întrebă roşcatul.

-Ea a existat dintotdeauna. Însă acum s-a amplificat mai mult fiind bazată pe josnice strategii.

-Eu cred că şi unii politicieni agită spiritele şi atacă în mod ipocrit, cu demagogia care-i caracterizează, pe cei care îi ajută pe oameni cu adevărat, spuse blondul gânditor. Eu să ştiți că deja mă simt în siguranță cu dumneavoastră aici.Şi n-o să plec peste graniță să mă tratez, la nevoie…

-Domnule doctor, spuse celălalt, eu i-aş reabilita pe medici în ochii opiniei publice.

-Nu toți trebuie reabilitați. Unii comit culpe medicale de zeci de ani şi nu au pățit nimic. Pădure fără uscături nu există.

-Ştiți, mi-ar plăcea să fie prezentă şi televiziunea la ieşirea noastră din situația asta. Parcă mă văd dând interviu unei "fătuci" cu microfonul, învinețită de indignare care să transmită tremurând de la fața locului faptul că pe un renumit salvator nu a venit să-l salveze nimeni.

-Renumit… e prea mult spus. Eu, ca medic urgentist nu sunt decât o rotiță a sistemului. Încerc să-mi fac doar datoria. Am depus doar un jurământ… Însă care cântăreşte foarte greu. Aş fi putut pleca demult peste hotare, să practic medicina alături de o "tagmă" catalogată pe bună dreptate printre elite.

-Domnule doctor vreau să vă întreb şi eu ceva. Blondul se căuta prin buzunare însă obiectul pe care dorea să mi-l arate parcă era de negăsit. În cele din urmă a găsit o agendă şi după ce a răsfoit-o cu atenție, a rostit, privindu-mă în ochi:

-Ce înseamnă "poliurie"?

-Urinați mai des?

-Da, mai ales noaptea.

-Asta înseamnă poliurie.

-Să înțeleg că sunt bolnav?

-Eşti diabetic.

-Nu sunt diabetic. Mi-am făcut toate analizele la medicul de familie. Mi-au ieşit bune.

-Eşti căsătorit?

-Cine, eu? Vedeți agenda asta? E plină cu numele femeilor care au trecut prin dormitorul meu. Fiecare are farmecul ei aparte. Nu m-aş putea opri la una singură. Prin natura profesiei mele, de recepționer de hotel, am cunoscut atâtea reprezentante ale sexului frumos încât m-ți putea cataloga drept "expert" în domeniu. Să vă relatez o întâmplare mai hazlie din activitatea mea.

Într-o noapte un taxi a adus la hotelul meu doi proaspăt căsătoriți. Fugiseră direct de la nuntă îmbrăcați în ginere şi mireasă. Doreau câteva ore de intimitate şi pentru asta mi-au cerut o cameră. Pe tânarul însurățel l-am trimis cu cheile în mână să inspecteze o cameră deosebită situată la primul nivel şi tapetată frumos in culoarea roşie. Mireasa, era puțin amețită din cauza şampaniei. Mi-a şoptit că dacă "pămpălăul" de bărbatu-său nu o va ține trează toată noaptea atunci va veni "în paşi de balerină" să-mi ceară ajutorul.

-Şi cum a decurs întâmplarea? l-a întrebat roşcatul.

-S-a ținut de cuvânt. M-am trezit cu ea la recepție, desculță, în rochia de mireasă, cu pantofii albi în mână. Mi-a făcut cu ochiul şi doar nu era să o dezamăgesc.

-În tot acest timp nu a-ți fost deranjați de alți amorezi? l-am întrebat.

-Din fericire sau mai bine zis din nefericire, nu.

-Cum aşa?

-M-a secătuit de puteri până s-a crăpat de ziuă. Apoi s-a înapoiat în camera aceea solicitând soțului ei să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale.

-De atunci urinezi mai des? L-am întrebat pe blond.

-Întâmplarea aceea s-a întâmplat acum cinci ani. Eu de aproximtiv şase luni am această problemă.

-Dacă nu te potoleşti…, spuse celălalt.

-Cred că ai un adenom de prostată. Eu, ca medic ştiu că excesele se plătesc, mai devreme sau mai târziu. Ar trebui să faci un control la urologie. O ecografie ar prinde bine de asemenea. Dar mai bine haideți să ne concentrăm cum am putea ieşi de aici. Este vreunul din voi doi care a făcut armata la transmisiuni?

-Da, răspunse roşcatul. Dar nu văd ce legătură are asta cu ieşirea noastră din această situație limită.

-Are, pentru că tu bănuiesc cunoşti codul Morse. Va trebui să ne înveți şi pe noi următoarea frază în limbajul Morse:

-Şi care ar fi aceea?

-E simplu:"S.O.S. , suntem blocați îi lift" .

Zis şi făcut. Timp de o jumătate de orătocăneam ritmic cu cheile în pereții metalici ai liftului. Din fericire lumina în interiorul ascensorului s-a aprins şi uşile acestuia s-au deschis automat. Când am ieşit am observat multe camere de luat vederi, reporterițe elegante şi holul plin de oameni care aplaudau frenetic.

Nu ştiam pe cine. Poate că pe noi sau pe cei câțiva pompieri sosiți în ajutorul nostru.

Am urcat pe scări şi i-am înmânat flanelul pacientului meucare îşi ținea mâna în ghips legată de gât. Mi-a mulțumit şi a dorit să mă conducă măcar până la lift. Eu însă am preferat să cobor pe scări cele opt etaje . În mai puțin de o oră am ajuns acasă. M-am aruncat îmbrăcat pe patul mare şi am adormit imediat.

După aproximativ zece ore de somn m-am trezit brusc după ce îl visasem pe bătânul Anton care mă striga neîncetat, având nevoie de ajutor într-o anume privință. După ce am servit micul dejun m-am îndreptat spre locuința bietului om, curios fiind dacă într-adevăr i se întâmplase ceva. Am intrat în curtea sa şi I-am rostit numele uşor, parcă de teamă să nu se sperie de apariția mea inopinantă aproape de ora amurgului.

-Ce bine că ai venit domnule doctor! Mi-a spus în timp ce zăcea întins în pat, sprijinit pe o pernă mare.

-Ziua bună, bădie! Mi-ai apărut în vis şi iată că într-adevăr intuiția mea premonitorie s-a adeverit.

–Ia spune-mi domnule doctor, ai visat că aş fi pe moarte, nu-i aşa?

-Nicidecum, bădie… Lasă-mă să te consult şi-ți voi spune cam cât mai ai de zăbovit pe acest tărâm.

-Simt că sunt secătuit de energie… mi-a zis fixându-şi privirea într-un punct din încăpere.

-Dar de ce ai rămas aşa… pe gânduri?

-L-au omorât pe Felix…

-Cine? L-am întrebat.

-Vă voi povesti eu… Acum vă las să mă consultați cu atenție, aşa cum mi-ați promis.

După aproximativ treizeci de minute consultația se încheiase. Concluziile examinării erau consemnate cu grijă pe o coală albă urmând să fie formulat diagnosticul şi să fie conturată conduita terapeutică ulterioară.

-Bădie, nu ai motive să te îngrijorezi prea tare. Ai trecut cu bine printr-un şoc psihotraumatic şi cel mai mult a avut de suferit inima.Aceasta a luat-o pur şi simp[lu la galop. Diagnosticul final este: criză de tahicardie sinusală. Ceea ce contează este faptul că arterele inimii numite coronare sunt permeabile adică aprovizionează muşchiul cardiac cu o cantitate corespunzătoare de sânge arterial oxigenat. În cel mai rău caz se putea întâmpla o obstrucție neaşteptată pe una din aceste artere rezultând aşa numitul infarct miocardic. La vârsta dumitale ar fi prezentat cu adevărat o problemă, prognosticul ulterior devenind rezervat. Deci consider că trebuie să te liniştești. Uite, am să aşez acum pe masă câteva medicamente.Ți le voi administra unul după celălalt, la un anume interval de timp, cu o cantitate de lichid suficientă. Însă înainte de începerea medicației respective voi pregăti ceva de mâncare. Medicamentele sunt produşi chimici de sinteză. Administrate pe nemâncate pot irita mucoasa gastrică. Foarte puține medicamente se recomandă a fi administrate înainte de masă. În paralel voi prepara un ceai din câteva plante recunoscute pentru proprietățile lor antiaritmice, sedativtrancchilizante. Cheia ieşirii din inpas este deci tratarea acestei probleme cu seriozitate, încredere şi maximă responsabilitate.

-Înțeleg… sunt sigur că voi ieşi din impas cu ajutorul priceperii dumneavoastră domnule doctor.

După o oră pacientul meu se liniştise şi simțea nevoia să doarmă pentru un timp.

-Pleoapele mi se închid. M-am liniştit acum.

Nu plecați domnule doctor înainte de a vă povesti care este cauza apariției problemelor mele de sănătate.

-Bine dar rememorarea acelor evenimente nedorite nu v-ar influența actuala stare?

-Stați liniştit. Trebuie să împărtăşesc cuiva întâmplarea care a dus la chinul meu.

-Sincer aş fi curios să aflu ce v-a supărat atât de tare.

-Azi dimineață m-au vizitat trei persoane. Unul dintre aceştia era un consilier local la primăria acestui sector. Cel de-al doilea s-a prezentat a fi polițistul de la cea mai apropiată secție de poliție. Pe cel de-al treilea l-au prezentat a fi dascăl la biserica parohială din apropiere, însă eu nu l-am recunoscut.

-Şi ce vroiau? l-am întrebat pe bătrân.

-Să-mi ofere o sumă de bani cu care eu să-mi achiziționez o rulotă în care să-mi petrec restul zilelor. În schimb, vroiau să renunț la imobilul în care trăiesc de o viață şi la

terenul aferent de care dispun. Eu îi numesc pe aceşti escroci –"samsari" .O dată ce intră în posesia bunurilor bătrânilor înşelaţi, dau anunţuri că vând aceste proprietăţi şi câştigă sume colosale din comercializarea lor. Ei se consideră afacerişti. Văzând că mă împotrivesc cu îndârjire au început cu ameninţările. Bietul Felix a apărut în cale lor… După ce au plecat, la numai o oră m-am trezit cu Felix că s-a aşezat pe masă parcă vrând să-mi spună ceva.
Era suferind şi mieuna slab. Îl otrăviseră nemernicii… În scurt timp inima i s-a oprit.
Am plâns tot timpul cât I-am săpat groapa în grădină. Ce mult am ţinut la el… Dacă îl strigam apărea dintr-o dată de nicăieri.

-Când mă durea ceva se aşeza torcând pe locul dureros de parcă ar fi vrut să-mi aline suferinţa.

-Păcat, oamenii ăştia nu au suflet. Ceea ce au făcut sună oarecum a ameninţare.

-Domnule doctor, am auzit că se va construi în apropiere o autostradă. Vecinii au vândut şi au plecat. Eu însă nu voi vinde niciodată. Atât timp cât voi trăi, să-şi construiască autostrada ocolind aces perimetru sau realizând un pasaj suprateran. Nu mă deranjează dacă vor trece mii de maşini zilnic pe deasupra proprietăţii mele. Acum doi ani le-am spus clar şi răspicat faptul că nu mă împotrivesc progresului dar că nu voi fi deacord niciodată să vând ce am construit cu mâinile mele o viaţă întreagă.

Acum mă aştept la represalii şi mai neplăcute. Trebuie să fiu atent la ceea ce voi face de acum încolo. Doar în dumneata am încredere.

Restul sunt toţi o apă şi un pământ…

-Îmi pare rău să aud toate astea. E dreptul dumitale să îţi petreci restul zilelor unde te simţi mai bine . Ei trebuie să aibă în vedere şi alte opţiuni. Libertatea unui om nu se poate evalua sau înlocui în nici un fel. În ceea ce priveşte moartea motanului, sunt convins că Dumnezeu îl va pedepsi curând pe făptaş. Este de neconceput să iei viaţa unei fiinţe nevinovate datorită unor scopuri meschine.

-Mai am ceva să vă spun … zise bătrânul.

-Ce anume?

-Înainte de sosirea dumneavoastră aici am fost vizitat de doi indivizi îmbrăcaţi elegant în costume negre. Au oprit maşina lor cu geamuri fumurii în dreptul porţii mele, claxonând de câteva ori. Tocmai îl îngropasem pe Felix şi aveam inima împietrită de durere la gândul că o să-mi lipsească nult acest tovarăş de viaţă.

-Dar cine erau necunoscuţii aceia?

-Nu au vrut să-mi spună. Vorbeau într-o română cu accent aparte. Cu siguranţă erau străini.

-V-au întrebat ceva?

-Mi-au spus doar că trebuie să-mi înmâneze ceva. Mi-au recomandat să nu pun prea multe întrebări. Apoi au lăsat pe alee o cutie şi duşi au fost.

-Ce ai făcut cu acea cutie?

-Uite-o acolo în colț. Am ascultat-o cu urechea. Nu ticăie, deci nu cred să fie o bombă. Dealtfel nu-mi mai pasă dacă voi părăsi această lume… Rămân însă ferm pe poziție. În următoarele minute desfăceam cutia cu pricina, descoperind în interiorul acesteia un televizor de mici dimensiuni.

-Lasă-mă te rog, bădie, să-i desfac acum cu grijă carcasa. În interior poate fi altceva. N-ar fi exclus să găsim un mesaj de la fiul dumitale.

-Sunt de acord, spuse bătrânul, citindu-i curiozitatea pe chip.

Nu mică ne-a fost mirarea când am descoperit anexat pieselor televizorului un dispozitiv ciudat cu două componente. Se pare că ar fi fost alimentat simultan cu componentele acestui receptor de semnal televizat. Într-unul din compartimente era un emițător de localizare iar în celălalt era un microfon de ultimă generație.

-Aceşti indivizi se pare că sunt în pas cu tehnologia ultimilor ani, I-am spus bătrânului întrebându-se de ce devenise astfel unul dintre cei monitorizați pentru cine ştie ce faptă reprobabilă.

-Domnule doctor, eu propun să strivim aceşti "gândaci" electronici pe care să-i folosească în scopul incriminării mele în vreun fel.

-Ştii bădie, m-a fulgerat un gând…

Poate că nu este nici o legătură între cele două vizite.

-Cum aşa?…

-Cine ştie ce a făcut fiul dumitale în străinătate. Prin dumneata vor de fapt să ajungă la el. Sau gândit că îl vor prinde uşor dacă încearcă să ia legatura cumva cu dumneata. Nu mi-ai spus cum îl cheamă pe fiul dumitale.

-Coriolan Sterescu. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Nu cred că ar fi capabil să încalce legile vreunui stat în care ar fi ajuns. Eu l-am crescut în frică de Dumnezeu. Îl ştiu sincer, onest, evlavios. Cărțile acelea de pe rafturi le-a citit cu mare uşurință.

Acum sunt sigur că e un om învățat care ştie să se descurce pe cont propriu fără să intre în încurcături. Într-o bună zi sunt convins că am să-l revăd . Îmi va povesti pe unde a umblatîn lumea asta largă şi de ce a ezitat să ia legătura cu mine.

-Acum trebuie să plec bădie. În seara aceasta sunt de serviciu din nou.

Mâine, după ieşirea din tură voi merge la biserică, la slujba de duminică. Multe răspunsuri îmi vor fi clarificate, sunt sigur. Ne vedem după ora prânzului.

-Cu bine, domnule doctor!

-Multă sănătate şi liniştire sufletească bădie! Pune te rog într-unul din buzunare această piatră albastră, numită "Lapis bazuli" care are unele proprietăți magice şi vă va restabili echilibrul emoțional bulversat de întâmplările ultimelor zile. Cu bine!

-Mulțumesc, domnule doctor. Cu bine!

A început în câteva ore şi tura de noapte. La lumina lunii, fulgerele albastre ale ambulanțelor capitalei tăiau întunericul, cercetând fiecare cotlon al sectoarelor Bucureşti-ului. Multă lume în suferință apela numărul unic de urgență sperând din toată inima că la capătul celălalt al firului cineva îi va înțelege şi va fi receptiv la necazurile acestora. Dimineața, după foarte multe urgențe la care am răspuns cu receptivitate şi profesionalism m-am pregătit sufleteşte să mai suport câteva ore de otrostatism, participând la minunata slujbă de duminică-dimineața. Măcar o dată pe săptămână să răspund şi eu apelului slujitorilor bisericii la slujbele acestora pline de har duhovnicesc, înălțătoare şi tămăduitoare de-a dreptul.

Îmi amintesc de una dintre dorințele Bunului Dumnezeu care sună cam aşa:"să se meargă la biserică, tineri, femei, bătrâni şi copii". "Să rămână cea de-a şaptea zi, Duminica, zi de repaus, reculegere şi rugăciune". "Câştigul omului să nu fie râvnit în zilele de sărbătoare". Referitor la acest aspect mi-am pus întrebarea dacă munca noastră în zilele de Duminică şi de sărbători constituie un păcat. Cu siguranță că nu… Bolile oamenilor, accidentele neprevăzute nu țin cont de acest aspect. Cineva trebuie să răspundă apelului celor aflați în suferință şi să-i ajute să depăşească momentele critice ale existenței lor.

Eram obosit peste măsură. Stăteam în picioare lângă ceilalți credincioşi şi mă rugam Atotputernicului să mă întărească, să mă ocrotească. Spre deosebire de alți medici eram conştient că nu puteam săvârşi lucrarea aceasta umanitară care mi-a fost încredințată , fară ajutorul Celui de Sus.

Cu vrednicie şi cu dreptate, ca unealtă a Domnului reuşeam deseori să duc la bun sfârşit ceea ce începeam pentru binele semenilor.

Cu ochii închişi cântam alături de ceilalți credincioşi simțind la propriu şi la figurat purtarea de grijă a Domnului şi tălmăcirea sfintelor predici şi a rugăciunilor îndreptate spre cer. Mă întrebam în sinea mea dacă toți credincioşii consemnau în acatistul prezentat la preotul Sfântului Altar şi mulțumirile din toate fibrele ființelor lor pentru toate binefacerile divinității şi pentru ieşirea cu bine din hățişurile neprevăzute ale acestei vieți. Eram conştient

că foarte mulți veneau la biserică pentru a se ruga ca dorințele ascunse ale acestora să se îndeplinească.

-"Miluieşte-mă, Dumnezeule, după marea mila Ta şi după mulțimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curățeşte" am rostit încet, simțind cum cântările cele smerite ale preoților binevoitori mă încarcă cu energie binefăcătoare.

"Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morții, a cărui împărăție nu va avea sfârşit" rosteam într-un glastoți credincioşii prezenți la slujbă. Ne simțeam în orele acelea ca parte componentă a marii familii a Bisericii. Îmi aminteam de toți cei trecuți la cele veşnice din pricina gravității afecțiunilor lor. Pe mulți îi resuscitasem corespunzător, conform protocoalelor binecunoscute însă aceştia nu răspundeau eforturilor mele deosebite. Practic miocardul acestora ce suferise un infarct miocardic acut se rupsese din cauza privării de sânge arterial oxigenat. Resuscitarea unui om cu astfel de nenorocire nu duce nicăieri. Până şi pentru transplantul cardiac era prea târziu în cazul unui asemenea nefericit. O dată cu pierderea unui astfel de pacient parcă pierdeam şi o parte din noi. Pentru toți aceştia dar şi pentru cei pe care i-am salvat din ghearele morții mă rugam atunci. Rugăciunile mele pentru toți bolnavii care apelaseră la mine, speram să fie ascultate. Nădejdea mea era toată pusă în Dumnezeu. Mă mai rugam cu durere pentru această lume, pentru mai multă responsabilitate din partea tuturor semenilor mei, pentru părinții mei care m-au pregătit pentru această nobilă misiune. De fiecare dată eram uluit cum predicile creştine ajungeau tainic la sufletele oamenilor, trezind conştiințele acestora şi cufundându-i miraculos într-o pace duhovnicească sublimă. Prin prisma Evangheliei se desluşeau multe din necunoscutele acestei trecătoare vieți. Cu toții înțelegeam sensul şi menirea omului pe pământ căutând mântuirea sufletului şi virtuozitatea spiritului. Speram sa dobândim acea tărie sufletească absolut necesară risipirii tuturor greutăților întâmpinate în această vremelnică existență.

Liniştea în care ne cufundasem sub cupola sfântă a lăcaşului Domnului a fost brusc tulburată de un individ cu creştetul acoperit, care intrând în sfânta biserică a început să răcnească şi să ne amenințe pe toți cu ochii lui roşii parcă ieşiți din orbite. Ne-a adus la cunoştință că el este „tartorele Garoi" şi că tot ce mişcă pe teritoriul lui trebuie să „sară cu banu'". Altfel vor avea de-a face cu el şi cu ai lui care aşteptau afară.

Credincioşii erau uluiți de tupeul acestui „borfaş" de cartier şi vociferau contrariați.

-Mă întorc peste o oră. Sper că nu suflă nimeni înaintea mea. Să puneți fiecare în cazul acesta ce aveți prin buzunare. Să nu cumva să apelați telefonic poliția că nu mai ieşiți întregi de aici… Pe alee este o dubiță în care avem aparatură de bruiere a telefoanelor mobile, a spus

inconştientul uimindu-ne pe toți de nelegiuirea pe care intenționa să o făptuiască, sfidându-ne.

La ieşirea din biserică a acestuia,fiind aproape de uşă, m-am aşezat în cadrul ei aşteptând să văd reacția nemerniculuI. M-a împins cu umărul şi cred că a simțit ceva tare în dreptul buzunarului meu de la piept unde țineam tabachiera oferită în dar de Bădia Anton. Cred că l-a durut impactul cu obiectul respectiv întrucât a dus mâna în regiunea muşchiului deltoid.

M-a săgetat cu privirea. Şi-a privit ceasul apoi a zărit o vază de ceramică albă deosebită în colțul bisericii. A ridicat-o deasupra capului şi a izbit-o de podea cu furie. Nici o clipă nu mi-a fost teamă că m-ar putea lovi pe mine.

Se pare că astfel dorea să fie cât mai convingător…

Porțiunea pictată cu chipul Mântuitorului a rămas neatinsă, restul vazei spărgându-se în zeci de cioburi. Câteva femei izbucniseră în plâns. Preoții ridicaseră mâinile sfătuindu-ne să rămânem liniştiți. Dintr-o dată, la un semn nevăzut, cântăreții de la strană au început să cânte. Slujba avea să continue iar ritualul să se desfăşoare mai departe, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În câteva minute a apărut în cadrul uşii bisericii unul din acoliții nelegiuitului.

-E careva din voi doctor?

-Da, eu, am strigat.

-Vino repede, Garoi a fost accidentat…

Am fugit afară şi aveam să zăresc o privelişte înfricoşătoare. Într-adevăr trupul celui care ne amenințase cu numai câteva minute în urmă era zdrobit de un camion în fața căruia sărise brusc acest răufăcător.

Roata imensă a camionului se oprise tocmai peste abdomenul nelegiuitului. M-am apropiat de locul tragediei. Am conştientizat faptul că nu are nici o şansă… Că o dată cu eliberarea trupului acestuia de sub greutatea camionului în câteva secunde ar fi închis ochii pentru totdeauna. M-am aplecat uşor şi i-am şoptit la ureche:

-Acum, şi-a pierit curajul?

A vrut să rostească încet ceva însă gura-i era plină de sânge. N-am perceput decât bolborosirea agonică a muribundului lovit astfel de judecata lui Dumnezeu. Apoi capul i-a căzut într-o parte, pentru totdeauna. Am păşit încet spre biserică nu înainte de a observa că dispăruseră ca prin farmec toți supuşii cu care-şi făcuse apariția acest nemernic.

Odată ce am intrat din nou în biserică mi-au ieşit în întâmpinare ceilalți credincioşi care parcă aşteptau să rostesc opinia mea privitoare la acest eveniment.

-Propun să contribuim cu toţii la achiziţionarea unei vaze şi mai frumoase decât aceea. Să o poziţionăm în biserică nu într-un ungher ci în faţa icoanei Maicii Domnului care ne-a scăpat din această primejdie. La fiecare slujbă să ne îndreptăm spre biserică fiecare cu câte o floare în mână. Să umplem acea vază cu florile recunoştinţei noastre. Acum îi rog respectuos pe Sfinţii părinţi să continue slujba…

După încheierea acesteia ne-am risipit cu toţii spre casele noastre, mai gânditori dar şi mai liniştiţi.

Lucrătorii de la Salubritate spălau cu furtunul pata imensă de sânge de pe carosabil.

Fără să vrem, privirea ne rămânea aţintită spre locul acela câteva clipe, parcă în semn de luare aminte. Am ajuns acasă şi după un oftat prelung m-am schimbat în pijama şi m-am odihnit pentru ca trupul să mi se refacă şi somnul să-mi spulbere grijile adunate peste zi. Speram ca la trezire să fiu într-o formă fizică maximă. Cu atât mai mult eram mult mai liniştit la gândul că urmau trei săptămâni de concediu în care speram să mă detaşez treptat de imaginile triste acumulate în subconştientul meu. Noi dileme se doreau desluşite, noi bucurii trăite, noi aspiraţii nutrite.

Orologioul vieţii cotinua să bată iar noi muritorii de rând ne agitam în acest imens furnicar, căutându-ne rostul şi îndeplinindu-ne destinul, istoviţi de oboseală şi lihniţi de foame.

După ce am dormit destul de mult mi-am astâmpărat foamea cu fructele din farfurie şi am pornit spre casa bătrânului Anton dornic să-i povestesc întâmplarea ce avea să-mi schimbe cursul vieţii şi să-mi întărească milenara credinţă în Atotputernicia Domnului.

Mi-a ieşit în întâmpinare şi mi-a spus că era convins că-l voi vizita la amurg.

Impresionat de cele descrise m-a întrebat dacă sunt pregătit sufleteşte pentru o veste ce i-a alinat bătrâneţile.

-Da, bădie, sunt numai ochi şi urechi…

-Domnule doctor, am primit în sfârşit o scrisoare de la fiul meu. Este datată cu un an în urmă dar pentru mine acest amănunt e mai puţin important.

-Şi ce scrie? Va reveni curând?

-Pe scurt, îşi ceruse scuze pentru că nu a putut menţine legătura cu mine din unele pricini pe care le consideră „justificate”.

-Eu nu cred, bădie că poate justifica în vreun fel fiul dumitale anii lungi de tăcere şi de izolare pe care ţi i-a impus.

-N-avem de unde să ştim prin ce a trecut sărăcuţul. Aşa cu aţi văzut, nici măcar în propria ţară nu suntem în siguranţă pe deplin. Gândiţi-vă domnule doctor cum este printre

străini, cu interesele lor meschine şi materialiste. A plecat acolo pentru un trai mai bun. Nu a realizat pericolele la care se expune.

-Dar în ce țară a ajuns?

-Scrisoarea este trimisă din Italia. Oficiul Poştal de unde a fost expediată se pare că este în oraşul Milano.

Mi-a scris că s-a acomodat uşor cu oamenii de acolo dar că în ciuda eforturilor sale nu i-a putut desluşi cu adevărat pe aceştia. Cunoscând foarte bine limba italiană a reuşit să se angajeze ca muzeograf la Domul din Milano. Se pare că zece ore pe zi le prezintă turiştilor în amănunt acest obiectiv turistic ce constituie o atracție pentru vizitatorii veniți în număr foarte mare din toate colțurile lumii.

(Sfârşitul primei părți)

(Partea a II-a)

-Bădie Anton, mi-a venit brusc o idee…

Ce-ar fi dacă ne-am urca amândoi în autocarul de Italia şi am porni în căutarea fiului dumitale?

-Păcatele mele, domnule doctor. eu abia îmi țin brăcinarele în pantaloni şi dumneavoastră vreți să apuc la vârsta mea calea străinătății?

-De ce nu? i-am zis.

-În nici un caz. Doar drumul spre cimitir mi-a mai rămas de făcut. În plus, dacă aş dispărea dintr-o dată de aici, duşmanii mei mi-ar rade casa şi pământul afererent de pe fața pământului.

Aş găsi o şosea asfaltată sau în curs de asfaltare pe care şi-ar plimba ciobanii oile şi măgarii.

Lasă domnule doctor, de-o fi să se întoarcă Coriolan, se va întoarce el. Sper să prind ziua aceea cât mai curând până închid ochii pentru întotdeauna, spuse bătrânul făcând un gest de lehamite la adresa nedreptăților acestei vieți.

-Dar dacă plec eu să-l caut? Sincer, sunt curios să aflu motivul pentru care s-a înstrăinat în felul acesta. Ce secrete ar ascunde oare încât să uite de propriul său tată?

-Ce mai contează domnule doctor? e de-ajuns câteodată să-i privesc fotografia şi parcă mi se spulberă dorul de el. are şi el necazurile lui…

-Să înțeleg că aveți o fotografie? Acum câți ani este realizată?

-Când împlinise douăzeci de ani. Era în floarea vârstei. Avea atâtea năzuințe încât nu putea sta locului.

-Dați-mi vă rog fotografia. Eu sunt în concediu şi m-am hotărât să plec la Milano în căutarea lui.

-Vorbiți serios?m-a privit bătrânul, cercetându-mă cu atenție.

-Cât se poate de serios, i-am răspuns.

-Bine dar Italia e foarte departe…

-Nimic nu e imposibil dacă un om îşi pune în gând să realizeze ceva.

-Asta aşa este domnule doctor. Nu am să vă las să plecați cu autocarul. Ați face câteva zile până acolo. Eu nu prea am bani dar sunt hotărât să renunț la toate economiile mele pentru a acoperi măcar o parte din costul biletului de avion.

-Nu e nevoie. Voi face un credit de nevoi personale, i-am zis gânditor.

-În nici un caz. Sunteți înhămat şi aşa destul de mult la creditul pentru garsoniera dumneavoastră.. uite, mi-a venit o idee…

Să vă duceți la aeroportul Otopeni şi să o căutați pe o fată, care între timp a devenit cred, o femeie în toată firea.

-Bădie, nu se mai numeşte Otopeni, acel aeroport.

-Oricum, nu contează cum se numeşte. Căutați-o pe Cerasela Costea. E o fostă elevă de-a mea. Am întâlnit-o acum câțiva ani şi mi-a spus că a devenit însoțitoare de bord, pe un avion care zboară o dată la câteva zile spre Italia.

-Şi cum ar putea Cerasela să mă ajute?

-E simplu… Vă va îmbarca şi pe dumneavoastră.

-Bădie, avionul nu e cursă comunală.

Se fac nişte controale „la sânge”. Vrei să-şi piardă femeia locul de muncă?

-Păi domnule doctor, atunci de ce m-a invitat să o vizitez la aeroport, spunându-mi că oricând mă va îmbarca şi pe mine la bordul avionului ei să văd lumea?

-Şi matale ai luat-o în serios pe femeia asta?

-A fost una dintre cele mai inteligente eleve din câte am instruit la viața mea.

-Dar ce ai predat bădie?

-Am fost învățător până pe la vreo 70 de ani. M-ar mai fi lăsat să predau dar nu-mi permitea vederea. O dată cu înaintarea în vârstă au apărut şi alte probleme. Colegii mai tineri vorbeau pe la colțuri…

-Nu înțeleg ce ar fi avut de împărțit cu dumneata?

-Aveam cei mai buni elevi din şcoală. Şi cei mai mulţi premianţi. Ştiam cum să le insuflu dragostea pentru învăţătură. În loc să piardă timpul la televizor, umpleau sălile de lectură şi savurau cărţile clasicilor. Erau cu mult înaintea tuturor. Să-i arătaţi Ceraselei tabachiera oferită în dar. Îşi va aminti povestea care a impresionat-o şi pe ea atunci.

Dialogul dintre mine şi bătrânul învăţător s-a cufundat dintr-o dată într-o adâncă tristeţe.

-Domnule doctor, dacă vă va spune că trebuie să acoperiţi o parte din costul biletului eu aş vinde cărţile astea, pentru că le-am citit şi nu-mi mai trebuie, spuse bătrânul arătând către raftul de cărţi.

-Nicidecum, cărţile sunt valori. Dacă v-aţi adresa unui anticariat în scopul comercializării lor, nu v-aţi alege nici cu un sfert din cât valorează cărţile astea. Mai bine alerg să prind autobuzul spre aeroport. Poate şansa ne surâde…

Ne-am despărţit nu înainte ca bătrânul să mă asigure că se va ruga necontenit în faţa icoanei pentru îndeplinirea visului amândorura.

Într-o oră străbăteam culoarele lustruite ale elegantului aeroport ce constituia mândria capitalei noastre. M-am gândit că trebuie să întreb unde aş putea să o găsesc pe Cerasela . am ajuns întâi la multele case de bilete. Operatoarele din faţa monitoarelor îmi răspundeau sec, toate la fel.

„Regret, nu vă pot furniza această informaţie. Este strict confidenţială”.

Într-un târziu, m-am aşezat pe un scaun alături de o familie de culoare care privea cu nesaţ suvenirurile achiziţionate din România. Erau atât de încântaţi de obiectele acelea încât faţa le era luminată de fericire. Iar dinţii lor albi străluceau în lumina lămpilor de neon. M-a străfulgerat o idee. Acest aeroport trebuia să aibă un cabinet medical unde să fie trataţi cei cu probleme de sănătate sau să fie izolaţi cei ce pătrundeau în ţară cu unele boli rare ce ar fi compromis sănătatea publică. Am ciocănit de câteva ori la uşa pe care scria „FIRST AID” adică, „PRIM AJUTOR”.

-Mă scuzaţi doamnă doctor, m-am adresat femeii în halat alb ce completa un document cu ochelarii pe vârful nasului.

-Poftiţi, luaţi loc. care-i treaba?

-Sunt onorat să vă cunosc, i-am zis după ce i-am sărutat mâna pe care mi-a întins-o brusc în acest scop.

-Ce vă supără?

-Am venit tocmai de la Bucureşti să mă interesez de o anumită persoană?

-Vorbiţi de Bucureşti de parcă ar fi la capătul Pământului. Repede că n-am timp…

-O caut pe Cerasela Costea. Lucrează aici, la aeroport. O perioadă a fost însoțitoare de bord. Nu am cunoştință dacă a fost promovată în altă funcție sau dacă locuieşte încă în România.

-Şi ce v-ar face să credeți că eu sunt dispusă să vă ajut? Mie ce-mi iese din afacerea asta?

-Vă invit la Operă. Sau la Teatru.

-Astea le văd şi la televizor domnule…

-George Zarea, doctorul George Zarea.

-Vai de mine, domnule doctor. cât p-aici să nu vă recunosc. Eu sunt asistenta Cati Larnaca şi am lucrat cincisprezece ani la Salvare. Scuze pentru nelămurire.

-Nici o problemă doamna Cati. Aş dori să acceptați totuşi invitația mea la Operă sau la circ, ori unde preferați dumneavoastră.

Numai ajutați-mă să o găsesc pe doamna Cerasela Costea.

-Sigur aşteptați o clipă. Mă duc la registratură să îi caut fişa.

După aproxiamtiv zece minute, care mi s-au părut foarte lungi, a intrat tăcută, cu ochii umeziți. S-a aşezat pe scaun şi mi-a spus:

-Domnule doctor, nu ştiu cum să vă spunj…

Cerasela Costea nu mai este printre noi…

Era una dintre cele două stewardese ale avionului care s-a prăbuşit la Baloteşti. Regret nespus…

M-am ridicat plângând. Nu am putut articula nici un cuvânt. Abia mai puteam respira. I-am făcut un semn discret de „la revedere" fostei mele colege de la Ambulanță şi am ieşit din cabinet.

Mergeam împleticindu-mă. Speranțele mele de a mă îmbarca în avionul de Milano se năruiseră brusc. Cum era să mă întorc la bătrânul Anton şi să-i spun că fosta elevă a sa a murit?

Am ieşit la aer. Un avion tocmai decolase înălțându-se în văzduh ca o pasăre de metal în timp ce un altul se pregătea să aterizeze planând pe deasupra turiştilor, destul de aproape de sol, cu un huruit caracteristic. Am urcat tăcut în autocarul inscripționat „BUCUREŞTI" şi m-am aşezat pe scaun privind aeroportul pe geam şi gândindu-mă că orice speranță de a zbura curând spre Milano se spulberase.

Începea oare să mă urmărească ghinionul?

Trebuia să încep să gândesc pozitiv numai aşa lucrurile vor intra pe făgaşul lor normal. Orice este posibil. Trebuie numai să-ți doreşti cu adevărat.

Dintr-o dată muzica a început să răsune în difuzoarele autocarului. Emisiunea de la radio a fost întreruptă de redactorul acesteia care avea de făcut un anunț important. Pe parcursul a două săptămâni se derula un concurs al cărui câştigător beneficia de un bilet de avion tur-retur la Milano. M-am ridicat de pe scaun şi atunci când autocarul a oprit la culoarea roşie a primului semafor am bătut frenetic cu palma în geamul despărțitor uimindu-l pe conducătorul auto cu insistența mea. S-a ridicat, a deblocat uşa şi m-a întrebat:

-Dar ce-ai omule? Nu eşti pe treaba dumitale?

-Nu vă supărați…la radio a spus moderatorul că debutează un concurs al cărui premiu este un bilet tur-retur la Milano? Sau, poate mă înşel?

-Da, a spus. Şi ce-i cu asta?

-Continuați vă rog să conduceți. Ei bine, eu sunt fericitul câştigător!

-Cum aşa?! Nici, n-a început concursul!

-Păi tocmai asta e! În curând va începe şi trebuie să ştiu neapărat ce post de radio difuzează acest concurs.

-Stați vă rog să arunc o privire. Dar insist să nu mă mai incomodați la condus.

-Îmi cer iertare dar e foarte important. Trebuie să ajung neapărat la Milano. Şi nu oricum ci cu avionul.

-Da, domnule, merită să vizitezi acest oraş. Eu am fost acum doi ani. Aş face din nou o „ieşire" până acolo, în capitala modei mondiale dar costă biletul cam mult. Mai bine stau câteva zile în Poiană pe banii aceia. Să mă uit ce post este…"RADIO TOTAL".

-Mulțumesc mult. Vă voi povesti impresiile mele la întoarcere. Sunt convins că ne vom reîntâlni cândva.

-Se întâlneşte el munte cu munte darămite om cu om.

-Aşa este. aici am să cobor. E o stație de metrou în apropiere. Trebuie să recunoaştem că este cel mai rapid mijloc de transport din Bucureşti.

Vă mulțumesc şi…conduceți cu grijă!

-La revedere şi succes la concurs. Să fie aşa cum ați spus. Să fiți fericitul câştigător!

În metroul care se îndrepta spre centru puneam la cale strategia de învingere a unor eventuali alți competitori. Trebuia neapărat să câştig. Aveam o mentalitate de învingător.

A doua zi dimineață mă înarmasem cu un caiet şi un stilou şi eram gata pentru a învinge la concursul radiofonic ce debuta la ora 9^{00}.

-Stimați ascultători în următoarele minute vom lansa în eter întrebările ale căror răspuns vă pot trimite în Milano, un splendid oraş italian de unde vă puteți face cumpărăturile în această primăvară. Aşadar rămâneți lângă aparatele de radio şi atunci când se difuzează

semnalul de concurs puteți intra în legătură directă cu noi şi puteți câştiga biletul de avion tur-retur mult dorit.

Eram numai ochi şi urechi. Am introdus în memoria telefonului numărul redacției postului de radio şi în momentul difuzării semnalului de concurs nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să apăs butonul care avea să mă propulseze printre fericiții câştigători.

La capătul celălalt al firului s-a auzit cu ecou vocea moderatorului de radio:

-Concursul nostru debutează în acest moment. Numai cu ajutorul nostru veți putea ajunge pe aeroportul din Milano, zburând către această destinație cu o modernă aeronavă. Se pare că avem un ascultător în direct. Pentru început, vă rugăm să vă prezentați…

-Sunt George Zarea din Bucureşti şi sper să fiu câştigătorul premiului dumneavoastră.

-Bună dimineața domnule George.

Te anunț că în acest moment eşti „în aer" adică suntem ascultați de către toți radioascultătorii „TOTAL F.M.". Întrebările pe care vi le voi adresa vă asigur că nu vor avea un grad ridicat de dificultate. Oricine intră în direct va putea câştiga premiul dacă va răspunde corect la toate cele trei întrebări.

-Ascult şi mi le voi nota în acelaşi timp.

-Aşadar domnule George iată prima întrebare. Cine a scris fastuoasa piesă de teatru Eduard al III-lea?

-Răspunsul meu este William Shakespeare.

-Foarte bine! Ați răspuns corect la prima întrebare. Cu toții vrem să ştim dacă sunteți pregătit pentru a vă adresa cea de-a două întrebare. Vă rugăm să nu ne dezamăgiți!

-Vă ascult!

-Extractul activ al scoarței unui anumit copac poate scădea febra. Ne puteți spune despre ce copac este vorba?

-Da, este vorba de scoarța de salcie din care se extrage salicina, precursorul acidului salicilic deci al aspirinei.

-Fantastic! Nu-mi vine să cred! Sunteți numai la un pas de câştigarea premiului pus în joc. Să sperăm că veți avea inspirația de a răspunde corect şi la cea de-a treia întrebare care vă poate propulsa printre căştigători.

-Sunt nerăbdător să sar în sus de bucurie…i-am spus moderatorului de la radio.

-Bun…Vă rugăm să ne precizați cărei companii aeriene aparține aeronava Boeing 737 datorită căreia veți păşi pe pământul Italiei.

-Numai puțin…i-am răspuns în timp ce un fior mi-a străbătut şira spinării. Eram gata să pierd tot ce realizasem în urmă cu câteva minute.

-Haideți, domnule George, întrucât noi am pomenit ieri de două ori numele acestei companii şi sunt absolut convins că ne veți da în scurt timp răspunsul corect.

-Lăsați-mă vă rog câteva secunde să mă gândesc. Încercam să mă concentrez însă nu aveam de unde să ştiu răspunsul acesta de vreme ce ieri prinsesem în autocar doar câteva frânturi din emisiunea respectivă. Eram la un pas de premiu dar simțeam că intru în panică. Am rotit ochii în întraga încăpere şi am ridicat de jos ziarul de ieri răsfoindu-l rapid până la pagina publicitară.

Nu mi-a fost deloc mică mirarea când am zărit în centrul paginii un anunț:

„ZBORURI RAPIDE SPRE MILANO, NUMAI CU «EASY JET»!

ALEGEȚI-NE PE NOI ŞI NU VEȚI REGRETA.

Am răspuns repede, gâtuit de emoție:

-Compania aeriană „Easy Jet".

-Stimate domnule George Zarea, sunteți primul câştigător al concursului nostru!!!

Vă felicităm şi vă adresăm urarea de zbor plăcut către oraşul italian Milano considerat pe bună dreptate capitala mondială a modei. Sperăm că aveți un paşaport valabil şi vă rugăm să nu închideți telefonul pentru a ne transmite datele dumneavoastră.

-Vă mulțumesc din suflet! Sunt un om fericit!i-am răspuns, aşteptând să putem discuta în particular, doar pe linia telefonică, despre detaliile plecării.

-Încă o dată, felicitări şi acum dați-mi datele dumneavoastră pentru a le comunica în cel mai scurt timp companiei respective.

-Dar îmi puteți spune când m-aş putea îmbarca spre Italia?

-Oh, dar ce nerăbdător sunteți!

-Dacă ați fi şi dumneavoastră în aceeaşi situație, v-ați manifesta la fel, vă asigur…

-Bine, vă înțeleg şi sunt gata să notez datele respective.

Aşadar în numai câteva minute de la încheierea concursului îmi pregăteam valiza cu rotile ce ar fi conținut minimul necesar acestei călătorii.

Am stat în dubiu dacă trebuie să-i comunic bătrânului Anton despre reuşita mea la acest extraordinar concurs. Mi-am amintit însă că nu i-aş fi putut ascunde vestea prăpădirii fostei sale eleve, Cersela Costea în urma dezastrului de la Baloteşti. M-am aşezat pe scaun, cu privirea ațintită în gol…

i-am spus cândva că lipsa de veşti este un semn bun. Am ajuns la concluzia că e mai bine să plec a doua zi fără să-l mai vizitez. Aveam deja o fotografie a fiului său, care speram să mă ajute în găsirea grabnică a acestuia.

Cu mult râvnitul bilet colorat într-o mână şi cu valiza în calaltă m-am apropiat de punctul de control în dimineața zielei următoare, sperând că vizita mea în peninsulă va fi cu folos.

-Bună dimineața, sunteți domnul George Zarea presupun?,m-a întrebat o frumoasă domnişoară ce purta o bonețică apretată pe frunte, cu inscripția „Easy Jet”.

-Da, aş dori să ştiu care este poarta de îmbarcare către avionul de Milano?

-Urmați-mă vă rog. De asemenea trebuie să îmi înmânați paşaportul pentru ultimile verificări.

-Poftiți şi vă mulțumesc pentru amabilitate şi promptitudine.

-Nu aveți pentru ce, domnule Zarea.

Este datoria noastră să vă ajutăm.

Eu nu mai călătorisem cu avionul. Pentru foarte mulți oameni zborul cu avionul a devenit o rutină. Alții nu vor cu nici un chip să urce la altitudine.

Am fost condus în interiorul aeronavei remarcând zumzetul motorului şi aerul rece generat de instalația de aer condiționat.

-Este mai bine să vă aşezați pe locul acela din dreptul aripii drepte, mi-a spus însoțitoarea de bord zâmbind.

-Este mai sigur?

-Este cel mai stabil loc din întregul avion.

-Vă mulțumesc pentru grijă, i-am zis zâmbindu-i la rândul meu.

-Bagajul de mână îl puteți introduce în acest compartiment situat deasupra locului dumneavoastră. Vă sfătuiesc să beți multă apă şi să nu vă fie teamă nici o clipă că ați putea păți ceva. Dintre toate mijloacele de transport se pare că avionul este cel mai sigur.

În scurt timp avionul s-a umplut cu pasageri. Aceştia şi-au ocupat locurile şi aşteptau momentul decolării în tăcere.

-Stimați pasageri, la bordul aeronavei sunt interzise toate instrumentele electronice care pot intra în interferență cu echipamentele electronice de la bord. Vă rugăm să vă închideți telefoanele mobile şi laptopurile în scurt timp vom decola cu destinația Milano. De asemenea, vă reamintim că în aeronavă, fumatul este strict interzis. Vă mulțumim!

M-am aşezat cât mai comod în fotoliul avionului şi nutream speranța că nu voi suferi de rău de avion, fiind primul meu zbor din viață.

Mi-am luat cu mine şi o carte de citit pentru a nu simți trecerea timpului.

În scurt timp eram cu toții atenți la instrucțiunile oferite de membrii echipajului înainte de decolare. Am remarcat că nu a pus nimeni întrebări în legătură cu vreo nelămurire. M-am uitat pe geam gândidu-mă că în scurt timp voi pierde contactul vizual cu pământul.

S-a închis uşa avionului. Motoarele s-au ambalat. Aeronava s-a pus în mişcare şi uitându-mă pe hubloul acesteia am realizat că prinsese în scurt timp o viteză uluitoare. Mi-am dat seama că ne-am desprins de pământ în momentul în care am observat că huruitul motoarelor s-a mai atenuat şi botul acestei aeronave s-a ridicat spre văzduh, împingându-ne pe toți spre spătarul fotoliului. În scurt timp aeronava a străpuns stratul de nori şi a revenit la poziția orizontală. Priveliştea care ni se dezvăluia era fantastică. Ne aflam deasupra norilor. Căpitanul aeronavei ne-a comunicat în difuzoare în limba engleză, apoi în italiană faptul că ne aflăm la o altitudine de 11.000 m. Ne-a urat bun venit la bord şi ne-a asigurat că în mai puțin de trei ore vom ateriza pe aeroportul de lângă oraşul Milano. La un moment dat însoțitoarea de bord ne-a rugat să ne punem din nou centurile de siguranță întrucât vom intra în scurt timp într-o zonă de turbulențe atmosferice, datorate unor „goluri de aer". Se lăsase o linişte apăsătoare. Avionul a fost zdruncinat puțin însă zona care ne scuturase la propriu pe neaşteptate a fost depăşită desfăcându-ne toți centurile de siguranță şi devenind un pic mai relaxați. În stânga se zărea cerul albastru prin ferestrele aeronavei. Înaintam în văzduh cu aceaşi viteză, cu aceeaşi turație. Nici nu am simțit când a trecut timpul. A început uşor coborârea aeronavei. Se zăreau casele mici şi maşinile rulând ca nişte furnici pe autostrada cu mai multe benzi de circualție. Avionul s-a aşezat lin pe pista oraşului Milano apropiindu-se din ce în ce mai lent de terminalul aeroportului italian Melpensa.Aici sunt dirijate majoritatea zborurilor intercontinentale.

Odată ce am păşit pentru prima oară pe tărâmul italian m-a încercat o senzație stranie. Mă aflam singur într-un teritoriu mult vizitat de cetățenii români. Luasem cunoştință din mijloacele de mass-media de o oarecare adversitate a italienilor față de cei sosiți în Peninsulă din românia. Foarte mulți rromi au săvârşit fapte penale în Italia printre care enumerau tâlhării, furturi, violuri. Chiar şi crime odioase. Pentru „o mână" de infractori erau judecați şi criticați toți românii. Pe zi ce trecea se accentua dispretul localnicilor la adresa emigranților români. Trabuia să mă feresc pe cât posibil să-mi dezvălui identitatea, riscând să o pățesc rău de tot dacă eram arătat cu degetul de către italieni şi catalogat ca fiind „romeno" adică român.

Oraşul Malpensa era situat la 50 km de Milano. Aş fi putut călători spre Stazione Centrale adică spre gara din Milano cu trenul însă am preferat autobuzul expres deoarece jovialul conducător auto ne-a oferit gratuit, fiecăruia dintre noi, pe lângă biletul de călătorie

şi o hartă a oraşului Milano. Trebuie să recunosc faptul că era o idee foarte inspirată. M-aş fi descurcat mai greu fără harta respectivă.

Am ajuns în sfârşit în inima elegantului oraş italian. Dacă despre Italia se spunea că seamănă în Atlasul geografic cu o cizmă, despre oraşul Milano se afirma că este „catarama" acestei cizme. Acest oraş era cunoscut pretutindeni ca fiind o localitate cosmopolitană, elegantă. De aici se lansau stilurile vestimentare avangardiste. Dealtfel am observat că locuitorii erau îmbrăcaţi cu foarte mult bun-gust. Mă aflam acolo în plina desfăşurare a unui eveniment anual numit FESTA DI FIORI, o sărbătoare extraordinară a florilor şi a copacilor care durează aproximativ o lună. Se simţea în atmosferă mirosul florilor proaspete şi peste tot erau agăţate ghirlande de flori multicolore şi parfumate care parcă urau bun-venit vizitatorilor. Pe străzi tineretul râdea şi privea cu încântare vitrinele magazinelor de firmă care făceau cunoscute tendinţele de primăvară / vară în modă. Zeci de creatori vestimentari selectează top-modele care să le prezinte creaţiile pe podium. Aşa se explica forfota marilor bulevarde. Fete frumoase, zâmbind şăgalnic se plimbau cu chipul lor luminos în speranţa că vor fi remarcate şi vor putea beneficia de un contract avantajos care să le asigure liniştea zilelor următoare. Am vrut aă particip şi eu la un astfel de eveniment select în legătură cu industria aceasta a modei însă mi s-a adus la cunoştinţă faptul că nu se poate intra fără invitaţie. Am aflat într-un târziu că erau necesare nişte adevărate scrisori de acreditare cu recomandările aferente.

Milano este situat în regiunea Lombardia a Italiei şi oraşul devenise în trecut, la un moment dat, centrul de putere al Imperiului Roman de Vest. În Domul din Milano, în anul 1805, însuşi Napoleon s-a încoronat ca rege al regatului Italiei. În timpul celui de-al doilea război mondial, această capitală economică şi culturală a Italiei a fost distrusă aproape în totalitate,apoi reconstruită din temelii. Peste tot era curăţenie şi bun-gust, aceasta fiind o dovadă a faptului că aici există un mod de a privi viaţa cu totul aparte. Milanezii s-au remarcat dintotdeauna prin modul lor inedit de viaţă, fiind pasionaţi de artă, modă, preparate culinare fine. Ei sunt obsedaţi de bunăstarea generală a Italiei. Am vorbit în italiană cu câţiva dintre ei şi am remarcat faptul că sunt ospitalieri, bine-dispuşi, prietenoşi şi săritori să te ajute în orice problemă fără să-ţi ceară nimic în schimb, spre deosebire de alte naţii.

Când e vorba de muncă ei muncesc, nu glumă. Atunci când e vorba de distracţie, se distrează aşa cum nu-mi puteam imagina. În magazine eram invitat să probez anumite articole de îmbrăcăminte fiind de neconceput pentru proprietarii magazinelor să le plece clienţii vizitatori fără să achiziţioneze nimic. Am călătorit şi cu metroul pe care ei îl numesc

Metropolitana. Acesta funcționează se pare până aproape de miezul nopții şi există mai multe rute care străbat oraşul.

Impresionant este Turnul Velasca, cu o înălțime de 106 m, construit între 1956 şi 1958. Pare un turn medieval însă milanezii nu se mândresc prea mult cu el din cauza constatării costurilor exorbitante de întreținere ale acestuia.

Mi-a plăcut şi „Stazione Centrale", imensa gară centrală, un exemplu remarcabil al arhitecturii moderne început în 1912 şi finalizat în 1931. A constituit decorul multor filme artistice despre perioada celui de-al doilea război mondial şi nu numai.

M-am oprit la un restaurant unde am savurat paste milaneze, tortelli cu unt şi sos de salvie, panettone, prăjitura tradițională lombardă. Din partea casei am servit un pahar de vin San Colombano. Acesta mi-a îmbujorat obrajii şi m-a făcut să-mi amintesc faptul că mă aflam acolo cu un scop şi că până se înserează trebuia să găsesc o cameră de hotel mai ieftină unde să mă odihnesc pentru căutările mele de a doua zi.

A urmat o noapte de odihnă într-un hotel elegant de pe Via Buenos Aires. Construit într-un stil lombard al secolului 19, reuşeşte să redea cu fidelitate acea atmosferă de epocă. Toate camerele erau decorate cu tapet de mătase iar draperiile înflorate ascundeau o privelişte impresionantă. De pe balcon se putea admira cu plăcere oraşul. Am încheiat formalitățile la recepția hotelului şi mi-am îndreptat paşii spre Domul uriaş, pe care D.H. Lawrence l-a numit cândva „o catedrală care imită forma unui aricel". Aceasta datorită, aspectului său exterior impunător şi încărcat. În interior, biserica mi-a părut maiestuoasă. De la intrare spre altar se întind cinci culoare de o lățime apreciabilă, Naosul principal este susținut de piloni enormi de piatră. Biserica poate adăposti aproximativ 40.000 de credincioşi. În absidă se zăreau trei vitralii mari. Acestea împrăştiau o lumină caldă în altar. Am observat că a ieşit un credincios dintr-o cuşetă specială de lemn şi m-am gândit că nu e timp de pierdut. Am intrat şi eu în aceasta şi m-am aşezat pe banca din interior după ce am închis uşa traforată elegant. Era cam întuneric în interior, motiv pentru care am apăsat butonul lanternei. Curând aveam să pricep că mă aflam într-un aşa-zis „confesional". Am stins lanterna în momentul în care am auzit pe cineva intrând în compartimentul alăturat. Între cele două am distins o fereastră mică decorată cu un grilaj sculptat. Nu mică mi-a fost mirarea când persoana aflată de partea cealaltă mi s-a adresat în limba italiană:

-Spune-mi te rog când te-ai spovedit ultima oară?

-Ştiți, eu sunt creştin ortodox. Mă aflu aici pentru a căuta un cetățean român care s-a stabilit de un timp în oraşul Domniei Voastre.

-Despre cine este vorba, fiule?

-Îl cheamă Coriolan Sterescu.

-Ah, da, l-am cunoscut pe Coriolo. A plecat anul trecut. Prietenul său mi-a spus că pricinile din cauza cărora a fost nevoit să părăsească țara sunt pe deplin justificate. Prietenul său, Marcos, mi-a mai transmis mulțumirile lui pentru a-i fi asigurat banii necesari traiului zilnic. Vorbea italiana şi engleza fluent aşa că am considerat că ar fi potrivit pentru postul de ghid al Domului. Turiştii erau fascinați de felul în care prezenta Coriolo capodoperele acestei minunății a cărei construcție a durat 427 de ani. Îl găseam de multe ori la sfârşitul programului privind minute în şir acea sculptură din 1562 a lui Marco d'Agrate. O vedeți acolo?

-Da, Eminența Voastră, o văd.

Am zărit acea statuie impunătoare a Sfântului Bartolomeu jupuit, cărându-şi pur şi simplu pielea. Aceasta era sfidător aruncată peste umeri iar venele la vedere şi muşchii bine profilați ai sculpturii dădeau acea senzație de veridic privitoriului.

L-am auzit pe bătrânul episcop oftând.

-Aveți idee unde aş putea să-l găsesc pe domnul Coriolan?l-am întrebat.

-Mai întâi trebuie să-mi mărturiseşti de ce îl cauți?

-Desigur. Eu am să-i transmit un mesaj din partea tatălui său care este bătrân, bolnav şi îngrijorat de soarta unicului său fiu.

-Eşti însoțit de cineva, tinere?

-Sunt singur. Ieri am sosit din România, cu avionul.

-Dacă e aşa cum spui, să ştii că este un om foarte căutat. Au întrebat de el agenți C.I.A., ai Mossad-ului, ai F.S.B.-ului, ai Agenției Naționale de Securitate Italiene ba chiar şi agenți K.G.B. Habar nu am ce ar fi putut înfăptui acest om. Ajunsesem să cred că am ajutat cine ştie ce criminal sau spion. Mie mi s-a părut un om paşnic. Nu mi-a creat probleme niciodată. Primeam chiar vederi de la turiştii care ne călcaseră pragul, mulțumiți de prezentările acestui ghid. Ei ne asigurau că vor reveni cu plăcere să-şi regăsească liniştea sufletească aici. Mai multe despre Coriolo vă poate spune Marco, prietenul lui care îi ține locul acum.

-Şi unde aş putea să-l găsesc pe Marco?

-Chiar în această catedrală. Peste numai zece minute se va face primul tur cu vizitatorii. Succes!

-Mulțumesc, Eminența Voastră!

Am ieşit din cuşetă şi am fugit spre intrare unde un tânăr ghid le prezenta turiştilor obiectivul impozant încărcat de semnificații şi de capodopere. I-am urmat pe vizitatori şi în

scurt timp urcam cu aceştia pe acoperişul Domului într-un lift ce parcă se strecura printre rozete sculptate şi turnulețe. Înaintea ochilor noştri s-a dezvăluit o privelişte ameţitoare. În depărtare se zăreau munții Alpi. Ne-a impresionat şi statuia ecvestră amplasată la unul din capetele pieței. Aceasta îl glorifică pe primul rege al Italiei, Victor Emmanuel. Am aflat de la Marco faptul că la fațada neogotică a Domului şi-au dat concursul nenumărați arhitecți şi că această extraordinară catedrală este considerată a treia ca mărime în lume.

Când grupul de turişti a plecat, m-am apropiat de Marco şi i-am adresat o întrebare concisă şi la obiect.

-Domnule Marco, unde-l pot găsi pe Coriolan Sterescu?

-Pot să ştiu cine întreabă?

-Numele meu este George Zarea. Ieri am ajuns în Milano pentru a-i transmite un mesaj din partea tatălui său, care este îngrijorat de soarta lui.

-De unde ştiu eu că spuneți adevărul? Aş fi convins de aceasta dacă ați veni cu un argument care să nu aparțină de domeniul fanteziei.

-Uitați, această tabachieră aparține tatălui său. I-a salvat viața pe front.

-Da, mi-a povestit cândva istoria acestui obiect…

-Aşadar, mă puteți ajuta să-l găsesc şi să-i adresez câteva cuvinte?

-Domnule George, aşteptați-mă aici. Trebuie să vă arăt ceva…

După cinci minute a revenit cu un plic sigilat în mână.

-Uitați, acest plic vă este adresat. Dumneavoastră sau tatălui lui Coriolan.

-Cer permisiunea să-l deschid, i-am zis.

-Chiar vă rog. A sosit momentul să aflăm unde este Coriolan.

L-am deschis şi am citit cu emoție cele câteva fraze redactate în limba română.

-Ce scrie?m-a întrebat Marco.

-Se adresează tatălui său, lui Anton Sterescu.

„Dragă tată,

Regret nespus că nu am mai dat nici un semn de viață de ani de zile. Fără să vreau sunt acum ținta unor agenții secrete care vrea să pună mâna pe un obiect extrem de valoros, ce mi-a fost încredințat de un om a cărui viață a fost suprimată brusc din motive necunoscute. Ştiu doar că trebuie să protejez acest obiect cu prețul vieții aşa cum şi acesta a făcut-o, considerând că misiunea încredințată de acesta este de o deosebită importanță pentru omenire. Obiectul nu trebuie să ajungă în mâinile celor care ar periclita existența viețuitoarelor acestui Pământ. Din motive lesne de înțeles nu pot dezvălui despre ce este

vorba. Vei afla dacă îți vei da seama care este creația care mi-a încântat zile în şir existența tristă pe aceste meleaguri de poveste.

Al tău fiu,

Care nu te-a uitat nici o clipă,

Coriolan.”

-Nu înțeleg, la ce se referă când spune "creația ce mi-a încântat existența", m-a întrebat Mario nedumerit.

-Bănuiesc despre ce este vorba…i-am zis.

-Cum aşa? M-ați făcut curios.

-Ei bine, trebuie să recunosc faptul că şi pe mine m-a impresionat statuia respectivă. Am simțit fiori pe şira spinării doar privind-o.

-Vă referiți la Statuia Sfântului Bartolomeu.

-Exact. Să ne grăbim în transeptul stâng al catedralei şi să căutăm indiciile referitoare la locul unde l-aş putea găsi pe Coriolan.

Am înconjurat statuia şi ne-am privit uimiți unul pe celălalt când am găsit o agendă în spatele statuii, pe care ne-am grăbit să o răsfoim.

„Dragă tată,

După cum ştii eu sunt alergic la ouă. Culmea, din cauza unui ou am fost nevoit să plec din Milano spre tărâmul căruia îi era destinat. Nu este o glumă, aşa cum nici existența mea peste ocean nu fusese preconizată în planurile mele de viitor. Dacă nu ai ghicit până acum despre ce este vorba, trebuie să afli că sunt cel care este însărcinat să protejeze cu orice chip acel obiect valoros mult căutat de foarte mulți răufăcători. Dețin un faimos ou „Faberge Rothchild”, realizat în 1885. Se pare că a aparținut familiei regale ruse. Până în prezent au fost localizate doar 44 din cele 56 confecționate. Cel mai valoros dintre toate se află acum în grija mea. Este de o frumusețe remarcabilă, fiind realizat din metale prețioase: aur, argint, platină cu pietre prețioase. Dintotdeuna, astfel de ouă au fost considerate un simbol al grandorii şi opulenței familiei ruse dar şi al puterii absolute pe care o poate deține o ființă umană. Se spune pe drept cuvânt că nimeni nu poate aprecia şi estima cu adevărat valoarea unui astfel de ou, până nu îl vezi în realitate şi până nu-i atingi ornamentele unicat realizate cu o migală impresionantă. În lume există câteva muzee care dețin asemenea piese de colecție. Aceste muzee se află în țări puternice, greu accesibile: Rusia, Statele Unite ale Americii, Japonia. Problema este că valoarea oului care mi-a fost încredințat spre păstrare nu poate fi estimată vreodată. Cel care mi l-a încredințat mi-a mai spus că miliarde de dolari nu ar ajunge pentru a intra în posesia lui. Undeva, în carcasa oului există un buton care acționat

într-o anume direcție, produce deschiderea lui ca o casetă de valori. În interior s-ar afla ceva care ar uimi toți locuitorii planetei. Singurul loc unde acest ou ar fi pe deplin în siguranță se află în localitatea Santa Fe din Statele Unite, într-un stat numit New Mexico. Aici, de peste 132 de ani un mister atrage anual aproape un milion de vizitatori. Este vorba de o frumoasă capelă, numită Lorretto. Când a fost terminată capela, în secolul al XIX-lea, călugării şi-au adus aminte că au uitat să realizeze o scară pentru ca toți membrii corului să ajungă în loja special destinată lor. Se spune că ei s-au rugat necontenit la Sf. Iosif timp de nouă zile. Citiseră că Sf. Iosif a fost dulgher. În cea de-a zecea zi a venit la capelă un om care le-a spus senin că scopul vizitei lui era de a le construi scara. Au rămas surprinşi cu toții. Dulgherul a început să construiască singur scara respectivă. Ciudat este că scara este concepută în spirală fără să aibă un suport central de susținere. A lucrat singur la construirea scării şi nu a folosit adezevi sau cuie la realizarea acesteia. Când a fost gata, constructorul scării a dispărut fără să ceară plata pentru această lucrare deosebită. Călugării au spus că este o minune, că scara a fost construită de însuşi Sf. Iosif care fusese trimis de Isus Hristos să-i ajute pe smeriții călugări. Lemnul din care este construită scara nu a fost găsit în nici un loc de pe planetă. Scara are 33 de trepte, exact cât a avut Hristos atunci când şi-a împlinit destinul. Pelerinii care vizitează acest loc extraordinar din universul nesfârşit şi veşnic, pleacă uimiți şi cu fețele pline de lumină dar şi de credință.

Astfel, a trebuit să renunț la traiul liniştit în care mă complăceam în Milano şi să plec în acel ținut de poveste din America.

Oul trebuia plasat în lăcaşul special conceput de creatorul scării, în interiorul celei de-a 33-a trepte. În momentul citirii acestor rânduri, cu siguranță obiectul acela se află unde v-am precizat. Mă simt privilegiat că am fost ales să duc la bun sfârşit această misiune nobilă pentru care şi-au sacrificat viața mulți semeni de-ai noştri.

Al tău fiu recunoscător,

Coriolan.”

Marco a rămas pe gânduri.

I-am făcut un semn cu mâna, înaintea ochilor parcă vrând să-l trezesc din starea de reverie în care se scufundase pe neaşteptate.

-Îmi cer scuze, a zis Mario.

Eu credeam că-l cunosc pe Coriolan. De-asta devenise gânditor înainte de plecarea lui. Îmi tot spunea că e dispus să renunțe la tot şi să plece peste ocean, însă eu nu-l luam în serios. Până când a dispărut brusc. Am găsit în cartea mea despre Dom acest plic şi un bilețel în care scria:

„Să dai te rog plicul doar tatălui meu sau celui trimis de acesta să mă caute. Să nu îl deschizi, te rog. Numai astfel vei dovedi că mi-ai fost prieten cu adevărat”.

-Da, Marco. A trecut un an de atunci. Spune-mi te rog cum pot să ajung în portul din care am şansa să mă îmbarc pentru America?

-Peste douăzeci şi patru de ore pleacă din Genova un vas de croazieră care te-ar putea transporta pe pământul american.

Biletul este foarte scump însă. Ai avea o şansă deosebită dacă ai participa în această după-amiază la concursul pentru selecția unei părți din echipaj.

-Bun. Cum ajung în Genova?

-Cu trenul, domnule Giorgio. Sau mai bine cu avionul. Urcă-te într-un taxi şi du-te în fața cimitirului „Monumentale”. De acolo pleacă un microbuz spre pista de decolare a avioanelor private ce-i transportă pe milanezii înstăriți la Genova. În mai puțin de o jumătate de oră vei ajunge la destinație.

-Mulțumesc, Marco. Ține pumnii strânşi te rog. Cu bine!

-Mult noroc! Dumnezeu să te aibă în grijă! Transmite-i complimente lui Coriolo!

-Bine, Ciao!

Am urcat în primul taxi pe care l-am zărit şi în mai puțin de o oră survolam cu un avion bimotor partea de nord a Italiei, în zbor spre regiunea Liguria. M-a furat priveliştea, fiind fascinat de fâşia îngustă de coastă ghemuită între munți şi mare. În mijlocul Liguriei se afla oraşul din care aveam să mă propulsez spre țara „tuturor posibilităților”. Apeninii ligurieni şi maritimi am observat că brusc se povârnesc în stâncile abrupte.

Apa mării părea a fi adâncă, fiind verde-albăstruie. Avionul a aterizat şi m-am grăbit spre port prin ulițele înguste ca nişte labirinturi ingenioase, printre palate aristocratice inedite. În sfârşit am ajuns în port. Acesta era gălăgios, puternic mirositor şi mulți italieni se agitau din diverse pricini, vociferând cu glas tare într-o italiană cu dialect. Două tărâmuri deosebit de frumoase flancau Genova de fiecare parte. Ambele ofereau soare, nisip, mare cu apă limpede însă privite mai cu atenție erau destul de diferite.primul țărm se intitula „RIVIERA DI PONENTE”. Acesta se întinde de la Genova spre granița cu Franța. Celălalt se numeşte „RIVIERA DI LEVANTE” şi se caracterizează prin roci stâncoase. Ei bine, aici trebuia să ajung. În portul naval „LA SPEZIA” unde am zărit vasul de craozieră ce mă va duce în America. Am participat la selecția unei părți din echipaj şi am reuşit să ocup un post de ajutor la bucătărie. Îmi convenea de minune. Aş fi tăiat zeci de pâini în felii şi aş fi curățat tone de cartofi, numai să ajung acolo unde aveam să-l întâlnesc pe fiul bătrânului Anton. Un lucru

era sigur. În câteva zile trebuia să ajung în America şi să duc la bun sfârşit ceea ce îmi propusesem încă din România.

Aveam la dispoziție doar şase ore în care să mă relaxez vizitând Genova, să mănânc ceva bun, să mă odihnesc înaintea voiajului pe Marea Mediterană şi apoi să străbat Atlanticul cu această navă ultramodernă ce-mi inspira încredere şi siguranță. În plus, se numea „SIRENA", fiind familiarizat cu acest termen de ani buni de zile.

M-am gândit că ar fi bine să schimb la o bancă genoveză, în dolari, cele câteva sute de euro care-mi rămăseseră după încercările ultimilor zile.

Am intrat în prima bancă pe care am zărit-o în apropiere. M-am aşezat civilizat la coadă , în fața ghişeului Casei de schimb valutar aşteptând să-mi vină rândul pentru această operațiune bancară.

Dintr-o dată, în interiorul băncii şi-a făcut apariția un individ brunet cu ochelari de soare care a început să strige ca un bezmetic arătând tuturor că deține o armă în mâna sa dreaptă.

-Toată lumea jos! Pe burtă toată lumea! Acesta e un jaf!

Am nevoie de banii voştri!

-Oh, nu! Nu din nou!am rostit simțind cum inima îmi bătea în piept cu putere.

-Ai spus ceva? Macaronar neruşinat! Vrei, să-ți zbor creierii?

-Nu! Linişteşte-te! I-am zis tâlharului în timp ce observam că funcționara de la ghişeu acționa butonul de alrmă silențioasă situat sub pupitrul unde-şi desfăşura activitatea. În scurt timp se auzeau zeci de sirene stridente ale maşinilor carabinierilor, ce au dovedit o operativitate maximă. Afară cineva a început să strige printr-un megafon:

-Ascultă! Nu vei păți nimic dacă te predai! Eşti în vizorul trupelor speciale! Ai şansa de a scăpa cu viață dacă te predai cu mâinile sus, renunțând la arma pe care o ai în posesie!

Am observat că într-adevăr trupul infractorului era în vizorul armelor cu laser şi lunetă, după licuricii roşii care tremurau pe vestimentația acestuia.

-Dați-mi un telefon!

-După ce îți dăm telefonul, ne vei elibera pe toți nu-i aşa?spuse agentul de pază care fusese luat pe neaşteptate încă din prima clipă.

-Taci şi aşază-te din nou pe burtă grăsan incompetent!a spus autorul jafului bancar formând un număr de telefon pe mobilul pe care-l primise.

Am rămas perplex când pistolarul nostru a început să vorbească româneşte:

-Cosmine, am făcut-o bă!!!, Ce???, Cum să renunț?, Nu-nțelegi că am făcut-o?, O să plec de-aici cu mai mulți bani decât ai visat vreodată…Hai, că poate ai treabă şi eu te rețin…

Nu-nțelegi că am avut curajul până la urmă?...Mămăligaru' i-a umilit pe macaronari…Ce…? Du-te în…

Deodată a aruncat pe gresia lustruită micuțul telefon mobil care s-a spart în zeci de componente. Am observat că avea un pistol de plastic, din acela cu care mă jucasem şi eu în copilărie. Ştiam că nu prezintă un pericol prea mare fiind dotat cu bile de plastic şi un arc metalic interior care le propulsa la mai puțin de zece metri distanță. Când s-a întors cu fața spre agentul de pază m-am ridicat brusc şi l-am lovit cu toată puterea, cu muchia palmei între omoplați. S-a prăbuşit tocmai în momentul când un glonț perforase geamul lateral al băncii având ca destinație finală craniul individului. Şuieratul glonțului m-a determinat să realizez că eram la câteva fracțiuni de secundă de moarte. I-am prins mâinile la spate şi au tăbărât după aceea şi alți clienți ce tremuraseră neputincioşi în incinta băncii, pe acela ce se jucase cu nervii noştri.

Carabinierii au pătruns în perimetru şi l-au încătuşat târându-l spre duba pregătită pentru acest scop. Era viu, însă nici bine nu îi va fi după gratiile italienilor. S-a apropiat de mine un domn elegant ce se scuturase de praful imaginar ce-i atinsese costumul de firmă.

-Domnule, dă-mi voie să te felicit!

Eu sunt Joe Costello, născut în Genova şi cu afaceri în Las Vegas. Mărturisesc faptul că am portofelul plin cu cărți de credit şi pe fiecare dintre acestea am notat PIN-ul de acces. Dacă imbecilul ăsta îmi lua portofelul, rămâneam sărac. Aşadar m-ai salvat de la o nenorocire. Nu aş fi dispus nici măcar de suma necesară înapoierii mele în State. Apoi pentru a supraviețui, aş fi fost nevoit să vând teatrul de revistă şi cele două cazinouri pe care le-am achiziționat în Vegas, în urmă cu nici o săptămână. Aşadar mă simt dator să răsplătesc pe bunul italian care ne-a salvat de la moarte, riscându-şi propria viață.

-Nu aveți de ce să-mi mulțumiți.Şi eu eram în aceeaşi situație. Nu dispun decât de câteva sute de euro pe care intenționam să le schimb aici.

-Spune-mi prietene, eşti din Pescara, nu-i aşa?

-Ce vă face să credeți aşa ceva?

-Acest accent al dumitale. Spune-mi te rog la ureche că aşa este…

-Vă spun imediat…

I-am şoptit la ureche că sunt român şi că mă aflu numai de două zile în peninsulă.

A devenit palid dintr-o dată. Şi-a dres glasul apoi a rostit gâtuit de emoție în urma celor auzite:

-Iată…că…există şi români cumsecade.

Dealtfel eu am un prieten în România.

Venea în fiecare an la Cazinoul meu din Arizona. Ce ne mai distram!...

-Şi cum îl cheamă?l-am întrebat.

-Gerald Maxim.

-Îl cunosc. Şi pe el şi pe fiul său.

-Pe Răducu? E formidabil băiatul acela.

Mi-a arătat într-o zi nişte trucuri la ruletă la care nu mă gândisem niciodată.

-Domnule Costello, îmi pare rău dar trebuie să dispar. Şi-au făcut apariţia echipele de televiziune. Nu vreau să dau cuiva vreo declaraţie sau vreun interviu. Am venit aici cu un scop şi nimic nu mă va abate de la acesta. Desltfel mai am doar trei ore de petrecut pe teritoriul genovez.

-Primeşte te rog aceste două cărţi de vizită cu noua mea adresă. Una dintre ele dăruieşte-o lui Gerald când te vei înapoia în ţară. Am simţit că nu eşti un simplu emigrant.

-Bine, am reţinut doleanţele dumneavoastră.

-Aş vrea să îţi mai fac un cadou.

Primeşte te rog această carte de credit. Cei 3000 de dolari îţi vor fi de folos pentru călătoria în care urmează să te lansezi. Succes şi să ne revedem cu bine!

-Multă sănătate! Urarea aceasta nu vine din partea oricui ci a unui doctor care practică medicina în România.

-Fantastic! Mulţumesc încă o dată!

-La revedere domnule Costello şi mulţumesc pentru ajutorul acordat! Vă voi înapoia banii imediat ce-mi duc misiunea la bun sfârşit!

Am fugit afară şi m-am „evaporat" în mulţime. Am luat masa într-un restaurant amenajat ingenios de proprietar şi mi-am lăsat fruntea în palme câteva minute. Nu-mi venea să cred că trecusem cu bine de o altă cumpănă a existenţei mele.

Era cât p-aici să adorm când cineva m-a atins uşor pe umăr şi mi s-a adresat în limba română:

-Domnule doctor! domnule doctor Zarea!

Am sărit brusc în picioare făcându-i pe toţi cei prezenţi în restaurant să ne privească cu ochi mari.

-Mă scuzaţi domnule doctor dacă v-am speriat. V-am recunoscut în urmă cu câteva minute şi m-am gândit să vă salut. Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine şi de familia mea.

Doar eu şi fratele meu am poposit în Genova să câştigăm şi noi un ban. Restul familiei ne aşteaptă în toamnă acasă, în Rahova. Numai o clipă…să-l chem şi pe Paul, fratele meu.

S-a ținut de cuvânt…În câteva clipe îl aducea înaintea mea pe celălalt român, punându-mă astfel într-o situație delicată.

-Uitați domnule doctor, l-am adus şi pe Paul să vă salute.

Acesta mi-a întins mâna fiind nevoit să-i răspund cu acelaşi gest.

-Suntem bucuroşi să vă revedem, atât eu cât şi Lucian, care v-a recunoscut primul. Cu ce ocazie în Genova?

M-am gândit că dacă scot un cuvânt în limba română sunt un om terminat. La una din mese am zărit nişte pletoşi rockeri italieni cu tot felul de belciuge şi lanțuri peste veştmintele de piele. Unul dintre ei strângea în palmă un „box" de metal cu care intenționa probabil să ne „toace" pe toți trei.

-Haideți domnule doctor, nu v-aduceți aminte de noi? Dumneavoastră ați salvat-o atunci pe mama când s-a opărit pe picioare cu apă fiartă. În plus unguentul pe care i l-ați prescris, a fost foarte eficient.Nu i-au rămas cicatrice inestetice după vindecare.

Am considerat absolut necesar să închei conversația cu aceşti doi inconştienți prefăcându-mă că sunt surdo-mut.

Am început să imit limbajul acestora gesticulând cu mâinile şi încercând din răsputeri să-i conving că sunt victima unei nedorite confizii.

Unul dintre ei i-a spus celuilalt:

-Ți-am spus eu că eşti prost? Ce să caute aici domnul doctor Zarea? Sunt mulți oameni care se aseamănă între ei…izbitor chiar.

l-ai deranjat pe bietul om. Nu e prima dată când dai dovadă că ai început să te sclerozezi, să te ramoleşti.

-Măi Paule, ce vină am eu dacă seamănă cu doctorul acela? Hai să mergem de aici şi să-l lăsăm pe macaronarul acesta să-şi savureze pastele, spuse cel ce se recomandase a fi Liviu, făcând un gest de lehamite.

După ce au plecat, am ieşit şi eu din restaurant lăsând pe masă o bancnotă de 10 euro pentru ceea ce servisem acolo.

Am hoinărit pe străzile Genovei observând că oraşul este cumva uniform, conținând biserici, turnuri, tunele. „Casele sunt de formă paralelipipedică aici", mi-am zis în sinea mea remarcând fațadele acestora vopsite în galben sau verde.

Au şi ei un magazin „Carrefour" şi unul „Tip Top".

După două ore de colindat încontinuu, am realizat că rămăsese numai un ceas până când trebuia să mă îmbarc pe vasul de croazieră „SIRENA"ancorat în portul „LA SPEZIA".

Dintr-o clădire cu multe ferestre şi ghirlande de flori atârnate ca ornament a ieşit o femeie smulgându-şi părul din cap şi ţipând ca din gură de şarpe:

-Săriţi! Îmi moare fetiţa!

Am sărit imediat ca ars şi am întrebat-o ce s-a întâplat. Mi-a răspuns că astăzi fetiţa ei împlineşte şase anişori şi că a fost victima unui accident stupid chiar la petrecerea pe care i-a organizat-o cu această ocazie. Am întrebat-o la ce fel de accident se referă. Mi-a răspuns că în timp ce unul dintre meseni se pregătea să desfacă sticla de şampanie, dopul acesteia a sărit într-unul din pereţii imobilului ricoşând exact în tâmpla fetei. Mi-am dat seama că este ceva grav şi am fugit înăuntru găsind-o pe micuţa fată într-o baltă de sânge. Fusese lezată artera temporală astfel că am început manevra hemostatică de compresiune a acesteia. În scurt timp s-a auzit sirena unei ambulanţe şi în interior şi-a făcut prezenţa un paramedic genovez cu o trusă mare, care s-a îngrozit pe dată în momentul în care a zărit fetiţa rănită. Se forma imediat un hematom epicronian, acumulându-se sângele sub piele, fiind nevoit să mai eliberez din când în când artera temporală de sub strînsoarea degetelor mele.

Am strigat la tânărul paramedic care devenise palid şi cu nişte ochi ce exprimau o tristeţe fără margini.

-Caută în ambulanţă o trusă de puncţie intraosoasă! Este singura şansă a fetiţei. Plecăm de aici numai după ce o stabilizăm, am ţipat la el.

A venit în mai puţin de un minut cu o trusă ce părea a nu fi fost desfăcută niciodată.

-Prietene, i-am zis, pregăteşte: pansamente, Betadină, ace, seringa de 10 ml umplută cu ser fiziologic, seringă de 5 ml, bisturiu, ac de puncţie osoasă, setul de perfuzie pentru pediatrie, bandă adezivă.

-Am înţeles…dar cine sunteţi dumneavoastră?

-Sunt medic. Practic medicina în Bucureşti, România.

-Şi eu care nu aveam o părere prea bună despre români.

-Haide, nu e timp de pierdut…

Mi-a dat la mână tot ce i-am cerut.

Am introdus acul în tibie la un unghi de aproximativ 70 de grade şi am avansat cu o mişcare de înşurubare după dezinfecţia corespunzătoare a zonei intervenţiei.

Acul a ajuns în cavitatea medulară.

Am fixat acest ac, la cortex şi am verificat poziţia lui aspirând măduva osoasă. Am infiltrat cu uşurinţă 10 ml de ser şi am observat că ţesuturile din jur nu se edemaţiază.

Acul a trebuit să-l fixez cu o bandă adezivă.

Am conectat această canulă improvizată la perfuzia cu ser, pentru reechilibrarea volemică a pacientei. Am obținut astfel un acces vascular imediat, cu un debit adecvat pentru reechilibrarea micuței ce a deschis ochii. Cei din jur au aplaudat. Am remarcat printre petrecăreți o femeie deosebit de frumoasă ce ținea în mână un microfon. Probabil era animatoarea petrecerii întrerupte brusc de acest eveniment neprevăzut. Am introdus targa cu micuța în Ambulanță şi l-am schimbat pe paramedic, efectuând în continuare compresia arterei temporale a fetiței.

-Agață perfuzia şi anunță prin stație că ne îndreptăm spre cel mai apropiat spital de urgențe. Să ia legătura cu echipa de gardă care să pregătească o sală de operații pentru intervenție imediată. După ce le-a transmis aceste date, în câteva minute intram în curtea unui spital impunător cu ferestrele spre mare. Fetița a fost preluată de medicii urgentişti astfel că am putut răsufla uşurat. Mi-am dat seama că mai aveam doar 20 de minute până ce nava „SIRENA" ridica ancora.

-Domnule doctor, vă mulțumesc pentru ajutor!mi-a spus tânărul paramedic italian strângând mâna.

-Cum te cheamă tinere?l-am întrebat.

-Garibaldi Sciarello. Dar pe dumneavoastră?

-George Zarea.

-Încântat de cunoştință.

-Garibaldi, am nevoie de ajutorul tău.

-Spuneți, domule doctor,

-În mai puțin de un sfert de oră voi pleca peste ocean, în America. Roagă-l pe domnul şofer să mă ducă la portul „La Spezia" unde este ancorat vasul.

-Urcați, puneți-vă centura de siguranță vă vom duce în port ca vântul şi ca gândul.

Am rămas uimit cât de repede conducea acest şofer ambulanța cu semnele acustice şi luminoase în funcțiune. La urma urmei şi aceasta era o urgență.

Am observat o maşină neagră ce ne urmărea făcând semn cu farurile. O dată ajunşi la destinație din acea maşină a coborat mama fetiței care m-a îmbrățişat şi mi-a sărutat obrajii simțind cum fața îi era inundată de lacrimi.

La volanul acelei maşini era frumoasa femeie ce ținea de această dată strânse în mână cheile maşinii. Mi s-a adresat timid:

-Sunt Sirena Williams. Am fost contactată pe Internet să vin în Italia pentru a cânta la petrecerea fetiței. Sunt originară din Toronto, Canada.

-Îmi pare bine de cunoştinţă, i-am spus atractivei femei simţind un gol în stomac în momentul în care i-am sărutat mâna.

Sunt doctorul George Zarea din Bucureşti, România. V-am remarcat încă din prima clipă în care v-am zărit…

Începusem să mă fâstâcesc. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Răspândea un parfum deosebit în jurul ei captivându-l pe privitor şi hipnotizându-i involuntar simţurile.

-Aşadar părăsiţi Italia, m-a întrebat privindu-mă cu un zâmbet năucitor ce m-a amuţit preţ de câteva clipe.

-Da, trebuie să ajung neapărat în America.Peste numai cinci minute vasul meu va ridica ancora, i-am spus cu vocea stinsă.

-Regret nespus că nu mai putem sta de vorbă, mi-a zis. Aş vrea să vă înmânez un C.D. cu muzica mea. Pentru clipele dumneavoastră de relaxare…Cândva eram în topuri, nu numai în Canada. Impresarul meu a dispărut cu toţi banii câştigaţi în concerte astfel că m-am trezit peste noapte cu datorii, fiind nevoită să accept diverse oferte pe site-ul meu de pe Internet.

Astfel am ajuns aici în Genova. Sinceră să fiu mi-ar plăcea să vizitez România. Din clipul de prezentare de pe net am dedus că România este o ţară nemaipomenită. În care trăiesc oameni ca dumneata…

-Mă faceţi să roşesc miss Williams.

-Sunteţi chirurg, nu-i aşa? Am remarcat o oarecare îndemânare în efectuarea acelor manevre de salvare a vieţii micuţei Cecile.

-Deformare profesională. Lucrez în Bucureşti ca medic pe Ambulanţă şi nu într-o sală de operaţii. Deodată se auzi semnalul vasului de croazieră ce se pregătea să plece cu turiştii spre „ţara tuturor posibilităţilor”.

-Acesta e vasul meu, miss Williams. Înainte de a mă îmbarca şi eu aş dori să primiţi această carte de vizită. E a unui prieten italian stabilit de ani buni în State. Mai precis în Las Vegas. Acolo deţine un teatru de revistă şi două casino-uri. Spuneţi-i vă rog că veniţi din partea mea şi înmânaţi-i această carte de vizită ca dovadă. Necazul dumneavoastră îl va impresiona cu siguranţă. Sunt absolut convins că vă va ajuta. Se numeşte Joe Costello.

-Mulţumesc mult. Când v-aş putea revedea domnule George?

-M-aş bucura să vizitaţi într-o zi minunatele plaiuri mioritice, i-am spus.

-Nu înţeleg…

-Adică să veniți în România. Cum viața e un şir lung de trăiri şi de întâmplări pot afirma că nimic nu e imposibil, i-am spus atractivei femei.

-Vă promit că voi vizita România cât de curând.

După ce mă voi redresa financiar va fi prima țară în care voi cere să mi se organizeze un concert.

-Acum trebuie să plec miss Sirena, i-am spus grăbit.

-Voiaj plăcut şi să ne revedem cu bine!

-La revedere şi mult succes!I-am spus făcându-i cu mâna a despărțire.

Am urcat la bordul imensului vas, ce părea a fi un oraş plutitor şi am observat cum îmi făceau cu mâna de pe țărm câteva cunoştințe pe care mi le făcusem cu mai puțin de o oră înainte. Şoferul ambulanței pornise girofarul şi sirena.

Am ridicat şi eu mâna luându-mi rămas bun de la cei ce se agitau pe țărm ca să-i zăresc.

Lângă mine a venit un marinar îmbrăcat tot în alb, cu hainele apretate impecabil.

-Eşti George Zarea?

-Da, cine întreabă?

-Mă tem că ai încurcat-o tinere. Trebuia să fii aici acum o jumătate de oră. Mă întreb ce altă problemă mai importantă te-a putut reține. Marş la bucătărie! Altfel te arunc peste bord!

-Am înțeles…domnule.

Odată ce am coborât în imensa bucătărie a navei am observat rumoarea celor câteva sute de angajați ai acestui compartiment. L-am întrebat pe unul dintre ei unde l-aş putea găsi pe şeful bucătăriei.

-Crede-mă că nu vrei să-l cunoşti. La apelul de seară îşi va da seama că nu ai dispărut. E mai bine să nu apari în fața lui acum. Eu sunt Phill şi mă întorc acasă. Am lucrat la un hotel din Roma.

-Îmi pare bine Phill. Eu sunt George Zarea din Bucureşti, România. Tu ce ştii despre România?

-Hagi, Nadia, țigani.

-Oh boy, aici te înşeli. Într-o zi te rog să vizitezi țara mea. Cu siguranță vei fi fascinat de acest tărâm de poveste.

-O.K. George. Acum du-te te rog în cuşeta 37. Este cea în care îți vei petrece nopțile până ce ajungem la destinație.

-Mulțumesc Phill. Şi haine de unde iau?

Presupun că trebuie să mă schimb în nişte haine de bucătar, ca ale tale.

-Vei găsi hainele pe patul tău. Ceilalți colegi de cuşetă, trei la număr s-au schimbat deja.

-O.K., vin imediat.

Când am apărut îmbrăcat ca el, cu coiful alb în cap, l-a pufnit râsul.

-Ştii George, coiful e cam mare. Mânecile sunt cam lungi. Aşa se întâmplă dacă nu urci la bord, când trebuie. Probabil că asta este vestimentația rămasă. Voi vorbi acolo unde e necesar să ai parte şi tu de haine potrivite. Acum adu-mi te rog următoarele ingrediente întrucât e timpul să ne apucăm de treabă.: zece ouă, 10 felii muşchi de porc, 200 ml de vin roşu, pe care te rog să nu-l bei.

-Am înțeles, Phill. Ce altceva îți mai trebuie?

-Nu-ți notezi?

-Nu, am o memorie bună. Poți să continui.

-Oricum, mai am nevoie de 150 ml ulei de floarea soarelui, un pachet de unt…

Seara eram terminat de oboseală. Am urcat pe punte şi am privit marea. Ne aflam în apele Mediteranei îndreptându-ne spre vestita strâmtoare Gibraltar. După ce treceam de aceasta aveam să plutim maiestuos peste Oceanul Atlantic.

Lângă mine a apărut Phill care fuma un trabuc în colțul gurii.

-Ştii Phill, i-am zis, alea îți fac rău.

-Trebuie să mor şi eu de ceva într-o zi, mi-a zis.

-Phill, cum de nava asta se numeşte „SIRENA”?

Numele îmi sună cam românesc.

-George, nava asta aparține unui armator grec. A făcut facultatea în România.

Acolo s-a îndrăgostit de o fată frumoasă şi a trăit o idilică poveste de dragoste până ce avionul cu care ea zbura spre Atena pentru a-l revedea, s-a prăbuşit în mare. Imediat au pornit câteva nave de coastă pentru recuperarea supraviețuitorilor.

I-au recuperat pe toți însă decedați, în afara unui singur membru al echipajului care a fost de negăsit. La insistențele grecului, timp de două săptămâni a fost survolată zona.

În cele din urmă s-au sistat căutările.

Bietul om are inima sfâşiată de durere de atunci.

A considerat oportună achiziționarea acestei nave şi de câte ori trece cu aceasta în dreptul coordonatelor dezastrului, ne roagă să activăm „hornul” de ceață şi sirenele de avarie.

Astfel el ăşi salută iubirea plângând.

Revenind la această navă, să ştii că este una dintre cele mai moderne. Croazierele se ştie că au devenit o parte integrantă a industriei turismului. Facilitățile oferite de navă sunt o parte integrantă a experienței. Acostează atât în Genova cât şi la Miami în statul Florida. Proprietarul ei însă nu coboară niciodată. Domnul Ianis işi petrece existența doar pe navă unde are tot ce-i trebuie.

-Dar câți oameni se află în acest moment pe navă?

-George, cred că mai mult de 1200 de oameni. Ştii ce-mi place cel mai mult?

-Ia uimeşte-mă!

-Când vom ajunge la Miami, nava va fi excortată de opt remorchere americane care vor asista la acostarea acestei minuni de mari dimensiuni. Serviciile oferite la bordul navei au fost ireproşabile dintotdeauna.

După cum observi vasul este bine proporționat şi extrem de grațios. Avem şi o punte de promenadă, cinci sute de apartamente, trei piscine de mari dimensiuni. Cea mai frumoasă încăpere rămâne sufrageria comandantului.

Ceilalți ofițeri şi echipajul sunt cazați în pupa navei. Doar comandantul se poate bucura de o mare parte a punții principale. Avem şi compartimente de congelare în care păstrăm provizii pentru luni de zile. Nava are suficiente bărci de salvare şi o şalupă de viteză pentru oficiali. Într-o zi îți voi arăta confortul , exclusivismul şi rafinamentul acestei nave. Când spun aceasta mă refer la holurile ei somptuoase, sălile de concerte, restaurantele de mare clasă, cluburile personalizate şi cazinouri demne de Riviera Franceză. Consider că este ultima frontieră a confortului. În cabine te simți mai mult decât într-un spațiu de dormit.

-Bine dar noi nici măcar nu avem hublouri, să vedem marea.

-Am spus cabine nu cuşete pentru angajați. Noi trebuie să le asigurăm ca nişte mareşali ai artei culinare o servire demnă de cele mai luxoase hoteluri. Unii clienți au preferințe vegetariene, alții solicită meniuri internaționale speciale. Trebuie să-i ajutăm să se bucure de această călătorie, satisfăcându-le preferințele şi doleanțele exclusiviste. Mai avem şi saloane de masaj şi aromoterapie astfel încât turistul să fie în cea mai bună formă fizică şi psihică.

Bun venit la bord!

-Sincer să fiu eşti primul care-mi adresează această urare.

-Acum du-te să te odihneşti. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

-O.K. Phill. Mulțumesc pentru cele povestite.

-N-ai pentru ce, George. Somn uşor!

-Noapte bună, Phill!

Pe la miezul nopții, prietenul meu Phill m-a trezit mişcându-mi umărul stâng.

-Hei, George, trezeşte-te!

-Cât e ceasul?

-Este miezul nopții însă nu trebuie să ratezi asta.

-Ce anume, Phill?

-Îmbracă-te şi vino pe puntea 307. Te aştept acolo.

-O.K., Phill. Vin imediat.

O dată ajuns acolo priveliştea care ni se dezvăluia era într-adevăr extraordinară.

-Uite, vezi, George! În mai puțin de cinci minute intrăm în strâmtoarea Gibraltar. Ea leagă Marea Mediterană pe care ne aflăm acum de Oceanul Atlantic. Este strâmtoarea care separă Marocul de Spania. A fost numită aşa în anul 711 de către un general berber numit Tariq Ibn-Ziyad care a condus cucerirea islamică a Hispaniei.

Toate navele din Oceanul Atlantic trec spre Mediterană prin această strâmtoare. În timpul celui de-al doilea război mondial submarinele germane care vroiau să intre în Marea Mediterană erau prinse efectiv în capcană de către britanici. Se pare că ei au deținut mult timp controlul strâmtorii.

-Impresionant, Phill i-am zis privind luminițele multicolore de o parte şi de alta a strâmtorii.

-Ce faceți aici? de ce nu respectați programul de odihnă?s-a auzit deodată vocea unui marinar ce a apărut în spatele nostru.

-Admirăm priveliştea. Tu nu?l-a întrebat Phill.

-Vă voi spune comandantului, ne-a amenințat.

-Atunci şi eu îi voi comunica faptul că ai cumpărat o gonflabilă dintr-un sex-shop genovez.

-Asta e treaba mea.

-A spus cineva că e treaba altcuiva? a continuat Phill, aprinzându-şi trabucul cubanez în timp ce privea cu nesaț stânca din apropierea vasului.

Marinarul a dispărut furios.

-Uite, George, acolo mi-ar plăcea să îmi petrec vacanța. Seamănă cu o „stâncă – oraş" şi este un amestec de națiii şi de culturi. Hotelurile sunt pentru toate buzunarele. Acolo găseşti mâncăruri tradiționale mediteraniene cu aromă orientală sau din acelea fade englezeşti înnobilate de sosuri şi condimente exotice. Ştii care este principala atracție a Gibraltarului? Maimuțele…

-Nu mai spune!!!

-Da, George, acolo trăiesc singurele maimuțe sălbatice din Europa. Se întâlnesc cocoțate până şi pe stâlpii de telegraf sau semafoare. Nu prea sunt prietenaose. Ştii ce am în punga asta?

-Uimeşte-mă, Phill.

-Două doze de bere. Le-am cumpărat din Genova special pentru acest eveniment. Să ciocnim aşadar pentru că am văzut toate astea.

-O.K., Phill, mulțumesc şi noroc!

-Noroc, George şi bine ai venit în Oceanul Atlantic. În două zile vom păşi pe plajele Floridei, vizitând oraşul Miami. Să vezi ce femei sunt acolo!

M-am întors în cuşetă, am pus capul pe pernă şi am prins câteva ore bune de somn până la semnalul „deşteptării" de dimineață.

l-am găsit pe Phill în bucătărie, tăind ceapa pentru mâncărurile comandate de meniul zilei ce abia începuse.

-Plângi de zor, nu-i aşa Phill? Bună dimineața!

-Să-ți arăt un truc Phill. Trebuie să tai ceapa sub jetul de apă. Astfel nu îți vor mai lăcrima ochii.

-Mulțumesc George. Nu mă va crede nimeni când le voi spune că am învățat acest lucru de la un medic din România.

-Arată-mi te rog meniul de astăzi. Vom împărți atribuțiile şi până la ora prânzului bucatele vor fi gata, apetisante şi aburinde…

-Ce înseamnă bucate, George?

-Aşa numim noi hrana de zi cu zi în România.

După câteva ore vasul uriaş începuse să se clatine făcându-ne pe toți să ne punem întrebări.

-Să urce cineva pe punte, vă rog, le-am spus celorlalți colegi. Trebuie să aflăm ce se întâmplă afară.

-Mă duc eu…a zis brutarul nostru curios să vadă ce a tulburat pe neaşteptate liniştea unui astfel de voiaj.

S-a întors ud leoarcă . a început să țipe ca un apucat:

-E o furtună afară! S-a pornit din senin în urma aglomerării unor imenşi nori plumburii. Plouă cu găleata şi pasagerii au fost sfătuiți să nu părăsească nici unul dintre aceştia, cabinele. Tună şi fulgeră de parcă nu ar fi plouat de luni de zile. Oceanul a devenit brusc foarte agitat.

-Phill, i-am spus colegului meu, trebuie să văd şi eu asta. Nu se ştie dacă voi mai avea ocazia să văd o astfel de furtună vreodată.

-Du-te George. Dar te rog ia pelerina asta de ploaie. Mai avem nevoie de tine aici.

-Mulțumesc, Phill.

Am ajuns curând pe puntea principală a navei observând o agitație neobişnuită printre marinari.

l-am zărit pe comandantul vasului care nu părea deloc îngrijorat şi fuma din pipa sa de lemn de cireş răspândind apoi rotocoale de fum în aer.

-Domnule comandant am fost informat de către ofițerul de cart că se apropie de nava noastră două vase ale piraților somalezi. Am primit de asemenea un mesaj de la un crucişător spaniol situat la 12 mile depărtare de noi. Se pare că au intenții ostile.

-Amirale, ce armament avem la bord?

-Şapte torpile, zece tunuri de mare calibru şi patruzeci de puşcaşi marini cu puşti de asalt.

-Atunci de ce te temi?

-Pentru că şi ei sunt înarmați până în dinți. Dispun şi de lansatoare de rachete.-

-Ce spun cei de la radar?

-Că se apropie de nava noastră cu 12 mile pe oră acum fiind la numai două mile distanță. Țin să vă avertizez că este vremea preferată de ei pentru a ataca vapoarele de pe ocean.

-Rămâneți în aşteptare, amirale. Dacă ei deschid primii focul vom riposta şi îi vom scufunda rapid.

-Nu pot fi de acord cu dumneavoastră!

-De ce amirale?l-a întrebat comandantul Ianis.

-Pentru că potrivit articolului 100 al Convenției O.N.U. privind statutul mărilor şi oceanelor, adoptat în 1992, avem dreptul să luptăm împotriva pirateriei.

-Eu nu sunt de acord, domnule comandant!, am rostit uimit şi eu de curajul de a interveni în dicuția celor doi.

-Cine eşti dumneata, tinere? Cum îți permiți să îți dai cu părerea într-o problemă atât de gravă?mi-a zis amiralul enervat la culme de faptul că l-am contrazis. Mi-a dezvelit capul, înlăturându-mi gluga pelerinei pentru a-mi vedea mai bine chipul.

-Lasă-l amirale să spună ce are de spus, a rostit comandantul Ianis cu un calm de invidiat.

-Domnule comandant, domnule amiral, aici este vorba de soarta a 1200 de oameni. Nu putem iniția noi ostilitățile. Deschizând primii focul am pereclita viața pasagerilor şi a membrilor echipajului.

-Are dreptate amirale.

-Vă contrazic domnule comandant. Vă reamintesc faptul că anul trecut au pus mâna pe un petrolier saudit ce transporta o încărcătură în valoare de 100 milioane de dolari destinată Franței.

-Şi cum tu eşti pe jumătate francez înțeleg că vrei să te răzbuni…

-Nu e vorba de asta domnule comandant. Aceşti piraţi atacă anual peste 90 de nave. Obişnuiesc să ceară răscumpărări de zeci de milioane de euro pentru vasele care intră în posesia lor şi pentru ostaticii capturați.

-Nu ştiu ce să fac…Tu ce zici tinere?

-Domnule comandant, noi nu suntem navă de război ,chiar dacă ne-am putea apăra în cazul unui conflict neaşteptat. Sunt absolut convins că dacă veți trimite către satelit un mesaj de inştiințare, in cel a scurt timp avioane de patrulare ale coaliției multinaționale ar survola zona. În plus sunt absolut convins că în adâncime mişună submarine ale flotei americane sau ruse. Lăsați-i pe ei să decidă ce trebuie făcut. Doar cu asta se ocupă.

-Dar dumneata cu ce te ocupi pe vasul meu tinere?m-a întrebat comandantul.

-Lucrez la bucătărie. Am participat la selecția pentru echipajul navei, desfăşurată la Genova.

-Dar ce pregătire ai?

-Sunt medic pe Ambulanță în Bucureşti, România, i-am răspuns.

-Când s-a făcut selecția pentru echipaj l-ați întrebat pe acest om ce profesează?

-Nu ştiu, i-a răspuns amiralul fâstâcindu-se.

-Domnule comandant, l-a apelat ofițerul de cart, vă informez că navele considerate ostile se îndepărtează.

-Vedeți domnule comandant, era firesc să se retragă, i-am spus bucuros proprietarului navei. Un om normal la cap nu ar ataca un vas cu aşa mari dimensiuni cum este al nostru. Nici măcar pe o astfel de vreme.

-Mai bine i-am fi spulberat în câteva minute. Aveam mijloacele necesare. I-am fi răzbunat astfel pe toți cei ucişi cu sânge rece de aceşti piraţi care mai mult stau drogați decât treji. În plus, pasagerii nici n-ar fi observat deschiderea focului. Datorită tunetelor puteam lansa fără probleme cel puțin trei torpile şi puteam utiliza tunurile pe care le avem în dotare, a rostit nervos amiralul.

-De când lucrezi pe nava mea amirale?l-a întrebat comandantul.

-De un an şi jumătate.

-Mă mir că nu mi-am dat seama până acum ce fel de om eşti. Poimâine când vom ancora la Miami va înceta contractul dumitale de la bordul acestei nave.

-Cum?!!!

-Aşa cum ai auzit. Iar din acest moment prerogativele dumitale de instruire a echipajului încetează. Dumneata, domnule doctor, schimbă-te şi te rog să mă vizitezi peste o oră la salonul meu privat.

-Am înțeles domnule comandant!i-am spus.

După ce m-am schimbat în costumul meu de culoare închisă am ciocănit de câteva ori la uşa sufrageriei domnului Ianis. A ieşit majordomul acestuia şi m-a poftit înăuntru.

-Aşadar ai onorat invitația mea, mi-a spus comandantul navei cu pipa lui sofisticată în mâna dreaptă.

-Cum aş fi putut face altfel?

-Prefer să purtăm o conversație în limba română. Am petrecut ani buni în România.

-Îmi place sufrageria dumneavoastră.

-Da, este o copie a sufrageriei Titanicului, a cărei construcție începuse în 1909. Optzeci de ani mai târziu începea şi construcția acestei nave într-un port elvețian, redând cu fidelitate multe din caracteristicile Titanului ce s-a scufundat. Ştii ce dimensiuni are această sufragerie?

-Nu am idee, domnule Ianis.

-Ei bine, 55 pe 28 metri. Atât avea şi sufrageria de pe vasul a cărui tragedie ne impresionează până şi astăzi. Uite, aici am un bar flancat de aceste două verande. Prin acestea se poate ajunge uşor pe punte, de unde se pot contempla nestingherit valurile şi apusul de soare.

-Da, domnule Ianis, sufrageria capătă un aspect feeric atunci când este aprins imensul candelabru. Fotoliile acestea de piele te fac să te simți confortabil. Biblioteca este de asemenea impresionantă. În colțul acela am zărit o colecție numeroasă de ceasuri. Sufrageria este mobilată atât de elegant…

-Sigur îți place?m-a întrebat comandantul.

-Sunt fascinat, de-a dreptul.

-Mă bucur. Pe birou găseşti o cutie cu trabucuri.

-Am să mă servesc cu unul singur. Eu nu fumez dar am un prieten jos în bucătărie. Se cheamă Phill şi adoră trabucurile cubaneze. Vă mulţumesc! Acum Phill trudeşte la alcătuirea meniului.

-Pentru puțin, George.

-Spuneți-mi vă rog domnule Ianis, de ce ați dat numele „SIRENA”navei dumneavoastră?

-Am iubit o femeie pe nume IRINA. Era din România. Am fost colegi de facultate acolo. Încă o mai iubesc, nespus de mult, deşi ea nu mai este printre noi. Avionul cu care se îndrepta spre Atena să mă revadă s-a prăbuşit în Mediterană.

-Cunosc trista poveste. M-a surprins faptul că trupul nu i-a fost găsit. Trupurile membrilor echipajului şi ale celorlalți pasageri au fost recuperate? Sunteți sigur că era la bord?

-În scrisoarea aceasta mă ruga să o aştept la aeroportul din Atena.

-Da, dar nu este o certitudine că se afla la bord.

-Ai dreptate. Cu influența mea aş putea da nişte telefoane care să clarifice această problemă. Ba chiar mai mult am şi un prieten la Ambasada Greciei din Bucureşti. Cum de nu m-am gândit până acum? Am încercat atâția ani să mă resemnez la gândul pierderii ființei dragi însă nici până în ziua de azi nu am reuşit. Revin imediat. Mă voi adresa chiar acum departamentului de comunicații.

După un sfert de oră şi-a făcut apariția zâmbitor şi jovial. Mi s-a adresat cu un ton total schimbat.

-Nu se ştie, George…Ce n-aş da să nu te înşeli şi Irina mea dragă să trăiască.

-Dacă trăieşte cu siguranță are de dat multe explicații…Aş dori să vă întreb, de unde fascinația dumneavoastră pentru sirene?

-E o poveste lungă. De mic copil am fost fascinat de aceste ființe jumătate om şi jumătate peşte. Există unele legende de pe coasta Adriaticii care atestă chiar capturarea unor astfel de ființe. Savanții britanici susțin că de fapt aparțin unor specii de mamifere marine numite dugongi şi lamantini al căror bust prezintă glande mamare proieminente şi o coadă sub forma celor asemănătoare delfinilor. Uite, aici am un tablou care redă frumusețea unei sirene. Se spune că un papuaş bătrân din Noua Guinee a prins în plasele de pescuit o astfel de femelă. Avea pielea deschisă la culoare, aproape albă, părul lung, de culoare neagră. Gura ei însă părea ciudată, cu buzele drepte şi subțiri. Picioarele ei, de la genunchi până la glezne erau unite iar tălpile păreau opozabile, asemănătoare cu înotătoarele delfinilor. Pescarii ăşi

amintesc şi astăzi strigătele aproape umane scoase de o femelă – sirenă măcelărită pentru a-i vinde carnea.

-Dar nu poate fi de fapt o mutație genetică?

-Sunt savanți care susțin şi-n zilele noastre că acest grup humanoid este rezultat în urma unor defecțiuni genetice.

-Fascinantă povestea dumneavoastră. Mulțumesc mult!

-Eu sunt onorat şi mă simt privilegiat să am un om ca tine la bordul navei mele. Când mă gândesc la faptul că preparatele aduse ar fi putut fi realizate şi de către tine!

-Este o întreagă echipă la bucătărie. Cu toții sunt maeştri ai artei culinare.

Deodată s- auzit un ciocănit în uşă.

-Intră, Richard!

-În interior şi-a făcut apariția majordomul, însoțit de un ofițer marinar cu chipiul în mâna stângă.

-Am onoarea să vă salut domnule comandant. Am fost desemnat să vă transmit extraordinara veste de la Ambasada Greciei din Bucureşti.

-Spuneți, vă rog.

-Cea pe care o căutați trăieşte. Irina Popovici locuieşte pe Calea Victoriei în Bucuresti. Anul trecut tatăl acesteia s-a stins răpus de cancer. Cea pe care ne-ați solicitat să o investigăm, se pare că nu a fost căsătorită niciodată. Anticipez întrebarea dumneavoastră şi vă pot raporta că nu a fost la bordul avionului prăbuşit în Mediterana. Atunci, decolarea a fost amânată aproximativ zece minute din cauza unei persoane care a dorit să renunțe la călătorie. Primise un telefon de la tatăl său care îi cerea să aleagă între el şi dumneavoastră. Un reprezentant al Ambasadei a contactat-o telefonic şi mesajul venit din partea acesteia este că de atunci vă aşteaptă neîncetat.

Comandantul a izbucnit în lacrimi.

-Şi eu care credeam că a murit…

-Mă bucur pentru dumneavoastră.

-Şi eu, spuse ofițerul. Acum permiteți-mi să mă retrag.

-Mulțumesc mult! Nu există cuvinte care să exprime gratitudinea mea pentru operativitatea de care ați dat dovadă.

-Este datoria noastră. Să trăiți!

-Ai auzit, George. Iubirea mea trăieşte. Din Miami voi închiria un avion spre Bucureşti. Trebuie să o văd neapărat…Şi să-i spun cât mi-a lipsit…

-Vă las să savurați momentul.

Între timp îi voi duce acest trabuc lui Phill şi îi voi da marea veste.

-Te rog ia toată cutia cu trabucuri.

Vreau să se bucure toată lumea că Irina a mea trăieşte…

-Cu bine domnule comandant. Şi…felicitări!

Am ieşit pe puntea principală şi într-un târziu, străbătând culoarele lungi în formă de labirint, am ajuns în cuşeta mea. După ce m-am schimbat în hainele de bucătărie am revenit printre colegii mei. Phill a fost deosebit de încântat în urma celor auzite şi mai ales când am desfăcut cutia cu trabucuri invitându-i pe cei prezenți să se servească. În timp ce spălam nişte tăvi de inox m-am trezit înaintea mea cu ofițerul de cart care s-a bucurat nespus văzându-mă:

-Aici eraţi? Veniţi cu mine, vă rog!

Domnul Ianis are o problemă de sănătate.

-Am urcat în fugă după acesta fiind condus într-o sală cu paturi de campanie. Pe un pat stătea întins domnul Ianis şi o soră medicală cu un coif alb de călugăriță îi montase o perfuzie.

-Ce s-a întâmplat?l-am întrebat pe comandant.

-Domnule doctor, am un obicei cam prost. De vreo nouă luni iau zilnic un comprimat de aspirină şi un algocalmin, cu o jumătate de oră înainte de masa de prânz.

-Cum aşa?l-am întrebat uimit.

-Un medic genovez chemat la bord când m-am simțit bine, m-a sfătuit să-mi administrez aceste medicamente spunând că metoda e un panaceu universal.

-Credeți că toți medicii doresc binele pacienților?

-Aşa ar trebui…, doar au depus Jurământul lui Hipocrate.

-Aceste două medicamente administrate timp îndelungat pot determina o dependență psihică şi o oarecare vulnerabilitate în a dezvolta pe viitor aşa-numitele atacuri de panică. Aţi vărsat sânge?

-Nu, George.

-Asta e bine. Dacă nu aţi fi întâmpinat acest disconfort, în cel mai scurt timp aţi fi prezentat un nedorit episod de hemoragie digestivă superioară, cu scaun negru „ca păcura”.

-Aşadar trebuie să mă opresc. Emoțiile ultimei zile m-au copleşit.

-Da, domnule comandant şi aş dori să vă atrag atenția că este absolut necesară întreruperea fumatului. Treptat, pentru a se evita nedoritul fenomen de sevraj.

-Bine, domnule doctor. Aş dori să acceptați invitația mea pe puntea de comandă peste exact o oră.

Atunci vom străbate binecunoscuta zonă a „triunghiului morții”.

-Vă referiți la „triunghiul Bermudelor”?

-Exact!!! Să fiți neapărat pe puntea principală!

M-am ținut de cuvânt. În difuzoarele punții de comandă se auzea muzica lui Bethoven. Comandantul privea oceanul cu atenție.

-Ai venit George. Vino să îți arăt această zonă triunghiulară mărginită la extremitățI de Puerto Rico, Bermuda şi Miami.

Există o legendă care spune o mulțime de oameni, avioane şi ambarcațiuni au dispărut misterios în această zonă. Acest mister datează de pe vreame lui Columb. Paza de coastă a Statelor Unite a precizat că a răspuns în 1973 la peste 8000 de cereri de ajutor în triunghi şi că peste 22 de avioane dar şi peste 53 de vase s-au scufundat aici în ultimii o sută de ani.

S-au vehiculat o mulțime de teorii care intenționau să justifice acest fenomen.

Unii spuneau că este vorba de cristale reziduale ale Atlantidei, alții că aici şi-ar avea sediul o bază de extratereştri malefici. Au fost şi teorii referitoare la vortexuri către o a patra dimensiune.

Eu însă înclin să cred că este vorba de flatulențe oceanice adică emanații puternice de gaz metan provenit de pe fundul oceanului. Investigațiile nu au precizat încă dovezi ştiințifice ale existenței unui fenomen neobişnuit implicat în dispariții. Instrumentele noastre de navigație funcționează încă bine, după cum vezi. Nu se evidențiază nici o anomalie magnetică sau alte fenomen care să ne incomodeze în plutirea pe această porțiune de ocean. Uite, aceea este vestita stâncă numită San Banga unde nu există nici animale, nici vegetație. Acolo nu poposeşte niciodată vreo pasăre migratoare.. cercetătorii nu şi-au dat seama de ce. Aaa… uite farul din Miami. Ofițer comandor, anunță pe toată lumea că peste trei ore vom acosta în Miami, statul Florida. Transmite coordonatele noastre celor de la țărm. Vreau să fim escortați de cele opt şalupe ca de fiecare dată. Şi mai vreau ceva…

-Spuneți, domnule comandant, a răspuns ofițerul comandor în poziție de drepți.

-Întrucât avem la bord un adevărat prieten în persoana doctorului George Zarea, te rog să comunici amiralului Kent, cel care coordonează activitatea din portul Miami că vreau să fie gata, până ce nava noastră va ancora, aplicația pentru „tranzit visa U.S.A Type”, un document care să-l ajute în obținerea rapidă a vizei.

-Am înțeles domnule comandant.

-Iar eu vă mulțumesc frumos, i-am spus bucuros că supraviețuisem cu bine călătoriei de peste ocean.

-George, eu îți mulțumesc că m-ai însoțit în acest voiaj: A fost cel mai încântător din câte am trăit.

O dată ajunşi în portul Miami, am primit documentele necesare continuării călătoriei mele pe tărâmul american.

Mi-am luat rămas bun de la colegii mei de la bucătărie, de la membrii echipajului care mi-au dat onorul la ordinul comandantului navei şi am cumpărat un bilet de avion spre New Mexico, statul situat în sud-vestul Americii. Aici se afla Coriolan Sterescu. Se pare că locuia chiar la capela „Loretto" unde se afla mult vizitata scară. Am arătat poza unui vânzător din localitate. Acesta l-a recunoscut pe Coriolan, îndrumându-mă la capela deținătoare a miracolului scării.

L-am zărit pe domnul Coriolan în grădina capelei. Îngrijea trandafirii şi chipul îi era senin, părând resemnat şi liniştit ca şi când scăpase de o grea povară.

-Ziua bună, domnule Coriolan.

-Ziua bună, mi-a răspuns surprins că vorbesc româneşte.

-Sunt doctorul George Zarea. Vin din România. Sunt mesagerul domnului Anton Sterescu, al tatălui dumneavoastră.

-Formidabil!!! Ați trecut oceanul pentru a-mi transmite veşti de la tata…

-Poftiți agenda şi scrisoarea de la Marco, din Milano. Vă transmite sincere complimente.

-Vai de mine ce surpriză! Cât sunt de fericit. Dar tata ce face?

-A fost bolnav. Eu l-am ajutat cât am putut dar sufletul rănit urmează să i-l vindeci dumneata.

-Vă asigur că motivele pentru care…

-Da, ştiu. Problema este că trebuie să ne întoarcem în România cât mai repede pentru că zilele tatălui dumitale sunt numărate. Este bătrân, bolnav şi în plus are probleme cu autoritățile care vor să-l determine ca şi pe ceilalți, să-şi părăsească proprietatea pentru a lăsa loc unei autostrăzi moderne.

-Cum e posibil aşa ceva?

-Trebuie să lămurim toți trei această nedreptate.

-Domnule Doctor, îmi iau rămas bun de la cei de aici. Imi voi pregăti bagajul şi ne vom întoarce în România împreună. Pe dumneavoastră vă invit în capelă să vizitați scara ce duce la loja corului. Această scară elicoidală a fost realizată într-un timp record şi rămâne un mare mister…

-Da ştiu povestea. Vă aştept nerăbdător. Capela era de tip gotic, după un model existent în capitala Franței, Paris.

Aici se oficiau frecvent nunți.

Coriolan a chemat un taxi care ne-a condus la aeroport. Urma să ajungem în Washington de unde o aeronavă modernă decola către Bucureşti peste teritoriul întins de ape al Atlanticului pe care îl văzusem de aproape. Simțeam că în parte obiectivul meu a fost realizat cu succes. Experiența de care am avut parte am considerat-o mai mult decât memorabilă. Chiar şi Coriolan a rămas profund impresionat de cele povestite.

(Partea a III-a)

În avionul care plana spre Bucureşti am discutat despre diverse domenii. Eram fermecat de erudiția lui în privința mezeografiei şi teatrului. Am constatat faptul că fiul bătrânului Anton avea o cultură generală impresionantă. Cunoştea aproape toate lăcaşele de cult din România iar despre religie spunea că este un cod moral de convieţuire bazat pe credința justificată a omului în supranatural, sacru sau divin. Pentru Coriolan religia şi societatea erau două concepte care sunt în interconexiune şi care evoluează mereu în ciuda nenumăratelor controverse filosofice şi ideologice. Mai spunea că prima regulă a rugăciunii adevărate este realizarea unei „întâlniri" a persoanei care se roagă, cu Dumnezeu. Smerenia o considera ca o artă care te trimite la tine însuți, să stai cu tine, smerit în tine. Mai spunea că ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba.. Pentru Coriolan, Iisus Hristos constituie „eternitatea care punctează istoria". Mai amintea cu o deosebită încântare că rugăciunea este „unitatea de măsură a dragostei" iar credinciosul adevărat moare pentru a putea trăi, pierde pentru a putea câştiga, dăruişte altora pentru a putea păstra pentru el. Cel mai mult mi-a plăcut la acest om evlavios când a afirmat că „biserica este o corabie iar creştinii care merg la Sfânta Biserică şi intră în ea sunt izbăviți de furtuna păcatelor". A mai rostit ceva interesant: „greşeala e umană, iertarea e divină".

Aterizarea avionului nostru pe aeroportul din Bucureşti s-a realizat cu succes.

Am găsit în parcarea aeroportului un autocar care efectua transportul pasagerilor spre centrul capitalei noastre. Pe Coriolan l-a impresionat confortul deosebit oferit de transportatorul respectiv. Nu şi-ar fi imaginat că există şi la noi autocare sigure, cu scaune rabatabile, aer condiționat, utilate modern, la nivelul standardelor internaționale.

-Încercăm şi noi să ne aliniem la statele supercivilizate, i-am spus.

La Piața Unirii am coborât. De aici am luat împreună „trenul galben fără cai", adică metroul. De la stația terminus mai aveam puțin până la casa bătrânului.

L-am găsit în curte. Stătea pe un scaun şi privea apusul soarelui. Când ne-a zărit pe amândoi, a crezut că nu vede bine.

S-a frecat la ochi apoi a exclamat entuziasmat:

-Coriolan, băiatule, unde-ai fost măi, că era să mă prăpădesc de dorul tău.

-Tată!!! a strigat acesta îmbrățișându-l şi sărutându-l pe obraji.

-Domnule doctor, mi s-a adresat bădia Anton, am simțit că o să mi-l aduceți pe Coriolan. Parcă am întinerit cu zeci de ani în numai câteva clipe..

-Mă bucur bădie că eşti fericit. Ştiți, eu mai am doar cinci zile de concediu . După ce trec pe-acasă, mă voi urca în trenul care pleacă spre Oltenia. Şi pe mine mă aşteaptă cu nerăbdare mama şi tatăl meu! Nu e sentiment mai înălțător decât bucuria revederii.

Aşadar rămâneți cu bine şi savurați din plin aceste clipe unice în viață.

-La revedere domnule doctor! mi-a spus Coriolan. Mulțumesc mult, pentru tot!

-Drum bun şi să vă întoarceți sănătos! a rostit bătrânul cu fața umezită de lacrimile revederii.

Au trecut repede cele cinci zile petrecute alături de dragii mei părinți în inima Olteniei.

Când m-au zărit colegii din nou la serviciu, mi-au urat „bun venit" şi „gardă uşoară". Aşa se obişnuieşte în limbajul nostru, al urgentiştilor.

Activitatea pe care am desfăşurat-o în prima zi de muncă după concediu s-a încadrat în acele cote considerate de noi „normale" dar de toți ceilalți: grozăvii, orori. Ambulanțele noastre cu dotări de ultimă oră au intervenit pentru consultații obişnuite datorate nerespectării medicației prescrise, excesului de alcool, consumului de droguri, neglijării regimului igieno-dietetic recomandat dar şi la accidente rutiere, stopuri cardiorespiratorii, infarcte miocardice, electrocutări, explozii, incendii, agresiuni, ingestii de medicamente sau de alte substanțe, accidentale sau voluntare.

În ultimul timp am conştientizat cu toții că este foarte importantă în activitatea noastră „ordinea". Aici intră disciplina, rigoarea profesională, punctualitatea, solicitudinea şi mai ales responsabilitatea. Pentru unii oameni ajungem prea târziu, deşi ne prezentăm la locul solicitării în numai câteva minute. Efectuăm resuscitări prelungite depunând eforturi deosebite. Dacă un miocard este rupt în urma neglijării unui infarct miocardic, dacă este lezată o arteră principală şi pacientul pierde în câteva secunde întreaga cantitate de sânge, atunci trăim o adevărată dramă, îmbătrânind puțin câte puțin datorită pierderii bătăliei cu moartea. Însă de cele mai multe ori suntem învingători în această luptă, pacientul fiind salvat şi continuându-şi existența datorită acordării unei noi şanse. Pe polițişti şi pe pompieri i-am considerat întotdeauna aliați. Situația este sub control uneori, numai dacă ne străduim să colaborăm adecvat unii cu ceilalți. În majoritatea cazurilor ieşim învingători din încercările vieții care sunt prevăzute oarecum în destinul fiecăruia dintre noi. Astfel ne creşte încrederea în sine şi forța noastră interioară de a continua ce am început. Obstacolele care se interpun în activitatea noastră ne călesc şi ne ajută să progresăm. Nu degeaba se spune că tot ceea ce nu te omoară, te întăreşte. Vom birui încercările vieții numai prin răbdare şi profesionalism. Firea noastră este animată întotdeauna la sfârşit de tură de sentimentul datoriei împlinite.

Altfel ne este imposibil să „mergem „ mai departe. După turele grele urmează masa mult aşteptată apoi somnul recuperator.

Într-una din nopți telefonul a sunat de câteva ori trezindu-mă din somn.

-Da, vă rog…

-Alo, domnule doctor, sunt Săndel.

-Da, Săndele, ce s-a întâmplat?

-Domnule doctor, vă aduceți aminte de bătrânul acela care locuia la periferia capitalei şi avea ca sonerie o ulcică în vârful unei uluci?

-Cum să nu? ce i s-a întâmplat?

-A murit azi-noapte…A avut parte săracul de el de o moarte cumplită…

-Ce?!!!

-Da, locuința lui a fost cuprinsă de flăcări care în scurt timp i-au mistuit toată gospodăria…

-Nu se poate! Spune-mi că nu-i adevărat!

-Pe onoarea mea domn doctor, au dat ăştia şi la ştiri…

-Pompierii ce au făcut,l-am întrebat siderat de ceea ce auzeam.

-Au intervenit imediat şi în mai puțin de o oră au reuşit să stingă incendiul. Pe bătrân l-au găsit mort, carbonizat chiar. Medicina Legală i-a luat cadavrul pentru expertiză.

-Se cunoaşte cauza incendiului?

-Experții de la pompieri au încercat să depisteze focare ascunse şi să ajungă la un numitor comun privind cauzele declanşării focului. Se vehiculează ipoteza punerii lângă uşa de la intrare a unui „coctail Molotov” adică a unei mâini criminale.

-Cum?!!!

-Cocteilul Molotov este un soi de bombă incendiară artizanală. Aceasta conține anumite produse inflamabile, de exemplu benzină cu ulei de motor într-un recipient de sticlă. Locul dopului este luat de o bucată de pânză, aceasta servind şi ca fitil. Îmi pare rău domnule doctor…

-Săndele, nu-mi vine să cred. M-a bulversat vestea asta…

-Imi pare rău că v-am deranjat la ora asta. Este patru fără un sfert dar am considerat absolut necesar să vă aduc la cunoştință acest fapt.

-Ai făcut bine că m-ai sunat, Săndele. Mă îmbrac acum şi mă duc la Institutul de Medicină Legală să văd cadavrul bietului bătrân.

-Să trăiți, domnule doctor!

Am urcat într-un taxi şi m-am prezentat la Laboratorul Prosectura Medico-Legală. Pe timpul cursei şoferul a încercat să intre în vorbă cu mine însă eu priveam în gol şi nu eram dispus să port o conversaţie cu cineva.

O dată ce am ajuns în prima instituţie de profil din România şi din lume, intitulată după fondatorul ei doctorul „Mina Minovici", am căutat cu nerăbdare sala de autopsie unde am presupus că se găseşte trupul neînsufleţit al bietului bătrân.

-Ce-i cu dumneata domnule aici?m-a întrebat un individ cu halatul alb pătat de sânge. M-am gândit că poate este unul dintre medicii legişti ai acestei instituţii.

-Mă scuzaţi! Ştiu că e foarte devreme. Sunt doctorul George Zarea. Lucrez la Ambulanţa Bucureşti. Am venit aici să întreb de o persoană adusă în urmă cu numai câteva ore la Institutul dumneavoastră pentru expertiză.

-Vă referiţi la corpul bătrânului care a pierit în incendiul acela?

-Sunteţi sigur că nu au găsit două cadavre?

-Au adus doar unul. L-am analizat deja. Avea cam 87 de ani nu-i aşa?

-Da.

-Îl cunoşteaţi?

-Oarecum, i-am răspuns gânditor.

-Veniţi cu mine…M-a condus într-o sală de autopsii în care erau multe mese de piatră cu urme de sânge şi în care mirosea îngrozitor. A tras de mânerul gros al unui fel de frigider scoţând de acolo un platou cromat pe care se găseau rămăşiţele carbonizate ale unui schelet uman.

-Uite asta e tot ce a mai rămas din el, mi-a zis bărbatul acesta care avusese toată viaţa chemare spre acest domeniu macabru.

-Cum puteţi lucra aici?l-am întrebat.

-Dar dumneata cum suporţi cele văzute pe Ambulanţă? Noi măcar aici ştim cu ce ne confruntăm.

-Vă înşelaţi domnule, i-am zis uşor revoltat.

-Ba nu mă înşel deloc. În plus nouă nici nu ne trebuie stetoscop, mi-a zis ţanţoş.

-Unele cadavre prezintă un risc biologic considerabil, cum ar fi SIDA, hepatitele B şi C, TBC activ şi altele.

-Duceţi-vă domnule doctor! deja simt că-mi creşte tensiunea.

-Uite vedeţi, de-asta aveţi nevoie de stetoscop.

M-am întors şi am pornit pe culoarele întunecate nu înainte de a rosti de la distanţă câteva cuvinte la adresa bietului autopsier:

-Mulțumesc mult. Apreciez faptul că ați răspuns cu amabilitate solicitării mele.

Am ieşit la aer, plimbându-mă tăcut pe străzile ce duceau odinioară spre locuința bătrânului.

În scurt timp soarele avea să răsară din nou. Am fost fascinat întotdeauna de răsăritul soarelui. Splendoarea acestui răsărit stă în ciripitul păsărilor. Când oraşul se trezise din nou la viață, am ajuns la ruinele casei bădiei Anton. Totul arăta cumplit. Mirosul de lemn ars avea să persiste în aer multă vreme. Pe uliță trecea o bătrână care mâna de la spate trei gâşte țanțoşe, cu un băț. Ajunsă în dreptul meu s-a oprit preț de câteva clipe, şi-a luat inima în dinți şi m-a întrebat:

-L-ați cunoscut?

-Pe domnul Anton Sterescu? Da, l-am cunoscut.

-Ce om domnule…

-Da.

-I-au făcut felul. Eu tot i-am spus să nu se împotrivească sistemului ca un catâr şi uite ce i-au făcut…

-N-avem de unde să ştim mătuşă…

-Acum am început să ne stingem pe rând noi ăştia bătrâni.

Când le-am spus eu că ăştia pun ceva în pensie, nu m-au crezut. Iaca se duse şi bătrânul Anton. Şi ce bărbat a fost la viața lui! Dumnezeu să-l ierte!

-Aşa să fie, i-am zis bătrânei care observând că îi întorc spatele se adresă gâştelor sale ce începuseră să facă zarvă bătând din aripi.

Am rămas pe gânduri câteva minute bune.

Îmi aduceam aminte de bucuria care-i lumina fața atunci când îl vizitam. Dacă nu l-aş fi cunoscut niciodată nu aş fi colindat o jumătate din globul pământesc, îmboldit de dorința de a-i îndeplini un vis. Acela de a-şi revedea fiul şi a-l strânge la piept poate pentru ultima dată în viață. S-a aşternut dintr-o dată o linişte apăsătoare. Într-un târziu am auzit lângă mine un fâlfâit de aripi şi m-am trezit în fața mea cu un porumbel alb care a început să mă privească lungindu-şi gâtul acoperit cu un penaj imaculat.

-Blanco, tu eşti?vino măi băiatule…

S-a apropiat uşor şi am putut să observ că lângă ineluşul de metal al piciorului stâng avea prins un sul mic de hârtie. L-am luat pe Blanco în brațe şi l-am mângâiat uşor.

-Îmi dai voie Blanco să citesc mesajul pe care îl porți? Aşa…ia să vedem…

Am defăcut hârtia respectivă pe care era desenat un far şi erau consemnate următoarele inițiale: N.C. am priceput imediat despre ce este vorba. Blanco m-a mai privit

rotindu-şi capul când într-o parte când în cealaltă apoi şi-a luat zborul. Am ridicat mâna dreaptă în semn de salut şi am observat cum s-a îndepărtat cu uşurinţă spre meleaguri îndepărtate. Va străbate distanţe enorme fără oprire. Zborul lui Blanco îmi părea cel mai remarcabil fenomen. Nu degeaba Leonardo Da Vinci a fost fascinat de zborul păsărilor şi a efectuat multe studii în acest sens. În scurt timp porumbelul s-a pierdut la orizont. Din acel moment m-am simţit mai liniştit ca niciodată. Am luat metroul şi am coborât la Piaţa Victoriei. Simţeam nevoia să colind lungul bulevard. Am găsit un magazin cu articole muzicale. Mi-am achiziţionat de acolo un C.D. – player. Doream mult să ascult vocea Sirenei Williams. Cu căştile în urechi am acţionat butonul ce permitea începerea redării muzicii stocate pe acest disc. Am fost fascinat de vocea ei. Am realizat că este o artistă de o mare clasă. Acordurile care îmi răsunau în urechi parcă îmi creaseră o legătură trainică mentală cu ea, încolţind în gând dorinţa nestăvilită de a o revedea.

Am oftat când mi-am dat seama că Las Vegas-ul e cam departe de Bucureşti. Avem şi noi casinouri după modelul celor americane, însă nu prea ne putem compara cu ei. Aceasta pentru că noi avem o cu totul altă viziune asupra vieţii. M-am trezit dintr-o dată tras de pantalon. Un puşti cu un teanc mare de ziare în braţe încerca să-mi spună ceva. Am dat jos căştile şi l-am privit pe acest pitic obraznic ce-mi tulburase liniştea interioară.

-Ce s-a întâmplat puştiule?l-am întrebat încruntându-mi fruntea.

-Domnule, te rog, ia şi de la mine un ziar. Ştiţi, am un frăţior mai mic acasă. Trebuie neapărat ca dumneavoastră să îmi faceţi „safteaua” adică să îmi cumpăraţi primul ziar. Numai aşa voi putea să îi aduc lapte proaspăt ca să crească şi el. In plus, vedeţi, eu am demnitate şi nu cerşesc.

Am căutat în buzunar şi i-am înmânat o bancnotă. Când a luat banul în mânuţa lui mică a făcut ochii mari şi a spus:

-Domnule, de banii ăştia vi le dau pe toate. Vă aduc multe altele dacă vreţi. Mamă… ce de bani!...

-Dă-mi doar un ziar. Restul păstrează-le tu. Câţi ani ai?

-Am şase ani şi la anul merg la şcoală. Ştiu să citesc dar nu înţeleg uneori anumite expresii din articolele ziarelor.

-La revedere şi succes băiete! Să înveţi carte! În zilele noastre abia se pot descurca oamenii învăţaţi…i-am mai spus punându-mi căştile mici în urechi pentru a asculta din nou muzica celei de care mă îndrăgostisem nebuneşte. Vocea ei mă învălui şi mă cufunda într-o stare de reverie. Numai rostindu-i numele simţeam fluturi în stomac iar inima îmi bătea mai repede. Aveam nevoie de ea alături. Doar ea îmi aducea liniştea sufletească mult dorită.

Simțeam că zbor numai la gândul că într-o bună zi se va ține de cuvânt şi va veni în România să mă vadă. Nu degeaba Tudor Arghezi spunea:"în iubire totul se schimbă, toate devin însemnate; dintr-un nimic se naşte un colos".

Dragostea mea pentru Sirena era ca un fruct care se pârguia în armonie. Oare inima mea căuta enigma unui vis?

Două luni de zile am coborât la Piața Victoriei din metrou, cu căştile în urechi ascultându-i glasul ca sunetul cristalin al stropilor de ploaie. Aveam acasă o colecție întreagă de ziare întrucât cumpăram de fiecare dată „stocul de presă" de la puştiul de pe Victoriei. Îl întrebam de frățiorul lui. El îmi răspundea că e bine şi creşte sănătos. Sirena îmi apărea şi-n vis. Visam că ne vom întâlni cândva. Că voi citi în privirea ei caldă imensitatea Universului. Zâmbetul ei misterios luminat de soarele Genovei era parcă o întruchipare a viitorului. Sentimentul care pusese stăpânire pe imaginația mea era ca un drog. Un drog al sufletului. Când suna ceasul dimineața devreme, aş fi dorit să adorm la loc doar pentru a o revedea. Dragostea mea era ca şi cântecul greierilor sub stelele aprinse. Oare şi ea nutrea acelaşi sentiment gândindu-se la mine?

Într-o zi am deschis un ziar răsfoindu-l şi nu mică mi-a fost mirarea când am zărit un anunț mare în centrul unei pagini: „Pentru a doua oară în România solista pop SIRENA WILLIAMS vă invită la concertul său extraordinar pe care l-a intitulat «UNDE EŞTI IUBIREA MEA?».

Concertul va avea loc la Sala Palatului. Biletele se vor epuiza curând, aşa că nu mai stați pe gânduri şi faceți chiar acum o rezervare pentru acest extraordinar concert!"

Eram în culmea fericirii. Simțeam că ea îmi poate oferi ceva ce îmi doream foarte mult. Adică împlinirea la care aspirasem cu lumina spiritului. Fotografia ei din ziar îmi capta privirea, inundându-mi sufletul de fericire, dincolo de spațiu şi de timp.

Trebuia să o revăd, să încerc să o cuceresc povestindu-i întâmplările pe care le-am trăit în lipsa ei. Să-i spun că ea mă împlineşte şi dă aripi emoțiilor intangibile. Cu ea mă confundam până la asemănare.

De ce oare iubirea implică lucruri stranii care se situează deasupra înțelegerii muritorilor? De ce este o etapă existențială ce impune stăpânire de sine? Am luat la rând marile hoteluri şi am aflat până la urmă că echipa Sirenei se cazase în hotelul „Intercontinental". Nu exista însă o garanție că tot acolo se afla şi iubirea vieții mele. Aşadar m-am postat pe o bancă în părculețul din fața hotelului şi am aşteptat indicii care să mă conducă inevitabil la concluzia că şi Ea se afla acolo. L-am urmărit pe portarul hotelului. Arăta ca un general, cu cascheta lui multicoloră şi cu vipuşca roşie de la pantalonii călcați

impecabil. Zâmbind, el întâmpina clienţii la intrarea în hotel. Îi ajuta să scoată sau să pună bagajele în maşină. Era foarte atent la nevoile clienților. Răspundea prompt la solicitările acestora. Îi mai revenea sarcina gestionării locurilor de parcare din fața hotelului. Personal cred că emblema unui hotel este portarul. El are costumația cea mai fastuoasă din hotel. Parcă este un general al armatelor imperiale din anii 1800. Am aruncat o privire în jur. Zona îmi era arhicunoscută- în jurul hotelului se zărea Teatrul Național, Universitatea Bucureşti, Hotel Capşa. Este un hotel foarte apreciat şi acesta, însă Intercontinental se detaşează net, tronând ca un simbol al Bucureştiului. Are cinci stele şi oferă în restaurantele sale produse tradiționale româneştişi nu numai. Am intrat în vorbă cu portarul hotelului întrebându-l cum pot să ajung şi eu într-o astfel de funcție.

Acesta mi-a spus că trebuie să-ți doreşti cu adevărat şi că nu trebuie să te gândeşti doar la bacşişul pe care îl poți obține. Am aflat de la el că hotelul are 18 apartamente, 394 camere, 22 de etaje, salon de cocktail, 3 resturante, nenumărate birouri. Spunea că oferă un standard ridicat al serviciului şi confortului. L-am rugat să-mi precizeze numele câtorva vedete care au fost cazate de-a lungul vremii aici.

Pe mine cei enumerați nu mă interesau. Doar Ea, cea pe care o iubeam, era în centrul atenției mele. Mi-a mai spus ceva care mi-a oprit inima în loc, a rostit numele Ei, spunându-mi că este cazată în apartamentul „Imperial", singurul apartament dotat cu pian şi saună care oferă un sentiment aparte de confort şi relaxare. Când l-am întrebat cum pot obține un autograf de la domnişoara Williams mi-a răspuns că trebuie să merg la concert şi că trebuie să insist pentru a trece de cele treisprezece gărzi de corp ale Sirenei. Toți erau foşti luptători în k1 şi erau dispuşi să-şi sacrifice propria viață pentru cea care îi angajase. Ciudat, toți erau de culoare. Am mai aflat de la portar că Sirena visase în tinerețe la o carieră în medicină. Şi că este una dintre cele mai bune voci ale muzicii pop. Mai spunea că a ştiut să îmbine cu succes calitățile vocale cu spiritul antreprenorial, devenind o invidiată femeie de afaceri. I se prevedea o carieră de succes, fiind dotată cu mult talent artistic dar şi cu o frumusețe uluitoare. La televizor părea calmă şi vorbea foarte frumos despre România. Versurile melodiilor încântau simțurile celor care o ascultau. Cânta din întreaga ei ființă şi linia melodică exprima pasiune nemărginită dar şi o oarecare vulnerabilitate, teamă față de necunoscut.

„Sunt milioane de cuvinte pe care le meriți,
Aş atinge soarele să pot ajunge până la tine,
Aş atinge stelele pentru a ți le dărui

Nu mai vreau să trăiesc în vis pentru că întraga mea ființă îți aprține…" Aşa sunau versurile unui cântec captivant pe care Sirena îl interpreta cu virtuozitate în fața camerelor de luat vederi. Se zărea o lacrimă în colțul ochilor ei şi trăia o stare ce exprima un fragil echilibru interior. Sentimentele ei erau mai profunde ca niciodată. Aş fi vrut să nu mă mai ascund… Să iau un buchet imens de trandafiri roşii şi să-i presar în calea ei, spunându-i cât de mult mi-a lipsit. Să-i spun că fără ea sufletul îmi este lipsit de speranțe, vise, dorințe, idealuri. Uneori îmi este ruşine de propriile mele gânduri. Lumina ei benefică străluceşte pe cerul existenței mele, umplându-mi viața de culoare. Ea se afla atât de aproape de mine şi totuşi nu puteam ajunge în preajma ei, a celei căreia îi eram predestinat. Aş fi dorit o lume numai a noastră ,în care să ne trezim unul în gândul celuilalt. Nu aş putea să îmi imaginez ceva mai dulce pe lumea asta decât să stau lângă ea şi să dau aripi aspirațiilor ei. De multe ori când îmi pun o dorință ea îmi apare în gând şi îmi vine în minte imediat ideea de a mulțumi cerului pentru că mi-a trimis-o . A fost bineînțeles de ajuns o privire în străfundul ochilor şi inima mi-a trăsărit. Ea era cu siguranță acea parte din viața mea care lipsea. Cu surâsul ei adormeam în gând şi tot cu el îmi lumina diminețile. Ea era apa după care mă simțeam însetat. Se infiltrase în toate gândurile mele şi nu puteam concepe viața care avea să urmeze fără ființa ei angelică. Dădea sens vieții mele. Dragostea mea pentru Sirena era însă răbdătoare. Aş fi stat mereu aproape de ea. Mă întrebam dacă merit eu atâta fericire pe care ar putea să mi-o dăruiască, aşa ca în cântecele ei, fiindu-mi teamă că nu voi reuşi niciodată să-i plătesc prețul. Trebuia să ne reîntâlnim şi să ne lămurim unul pe celălalt dacă suntem într-adevăr două spirite predestinate, însetate de linişte şi de frumos, să nu lăsăm timpul să ne devină duşman. Să ne sărutăm reciproc lacrimile alunecate pe obraji. Adică să fim fericiți ca o grădină sub soarele verii.

Am fost întrerupt din lunga mea reverie de sirena unei ambulanțe care străbătea cu viteză marele bulevard. Ceilalți participanți la trafic încercau din răsputeri să îi facă loc şi claxonau frenetic făcându-se astfel auziți. Paradoxul era că ambulanța a intrat pe aleea care ducea în parcarea hotelului „Intercontinental" şi din ea au coborât cu trusele, grăbiți, o asistentă medicală şi ambulanțierul care o însoțea şi care condusese vehiculul. I-am recunoscut îndată pe amândoi. Cea care sărise prima din Ambulanță era colega mea Cezara Tache iar ambulanțierul era chiar „vărul Săndel" cum îi spuneam noi şi care părea mai preocupat ca de obicei. Îi cunoşteam bine şi formasem o echipă nemipomenită ani de-a rândul. Am fugit spre intrarea hotelului şi am început să strig ca un disperat pentru a mă face auzit. Cei doi s-au întors brusc şi au părut foarte surprinşi zărindu-mă alergând spre ei.

-Ce-i cu dumneavoastră aici, domnule doctor?, m-a întrebat ambulanțierul ce ținea în mâini cele două truse voluminoase cu medicamentele din dotare.

-Vă salut pe amândoi! Spuneți-mi vă rog, aveți solicitare aici?

-Da, răspunse Cezara, privindu-şi fişa cu mare atenție. Se pare că i-a venit rău unei femei de aici.

-Despre cine este vorba? Spuneți-mi vă rog mai repede!m-am adresat celor doi cu inima strânsă ca într-o menghină.

-Este o doamnă de la bucătăria hotelului. Nu ştiu ce ar fi putut cauza starea ei actuală, a spus Cezara.

-Lăsați-mă să vă însoțesc. Cu siguranță vă voi putea fi de ajutor în rezolvarea acestui caz.

-Domnule doctor; vă reamintesc faptul că nu sunteți în ținuta adecvată exercitării actului medical, a rostit „vărul Săndel" care se gândea la o soluție de ieşire din impas. Printr-o inspirație de moment a găsit imediat soluția salvatoare..

-Luați scurta mea pe dumneavoastră. Eu am cămaşa de aceeaşi culoare. În trusa aceasta am întotdeauna un stetoscop de rezervă, asta de când m-au mutat pe altă tură; a rostit Săndel bucuros.

Am fost preluați încă de la intrarea hotelului de un angajat care ne-a condus până la bucătărie.

Cele câteva bucătărese întinseseră pacienta pe o canapea şi fluturau în aer câteva ziare ca să „îi facă aer".

-Domnule Doctor, veniți repede, că moare Matilda!a strigat una dintre ele la vederea noastră.

Am verificat pulsul pacientei care părea în regulă.

-Dă-mi tensiometrul, te rog, m-am adresat Cezarei care deschisese deja una dintre truse.

-Zece cu cinci, pregăteşte-te pentru montarea unei perfuzii, Cezara.

-Cu ser, Ringer sau glucoză?m-a întrebat aceasta ținând o mână în şold şi aşteptând nerăbdătoare răspunsul meu.

-Haideți să-i determinăm glicemia,i-am zis puțin nelămurit în legătură cu adoptarea conduitei terapeutice de urgență în această situație.

-Domnule doctor, glicemia este 15 miligrame pe decilitru.

-Şi iată că am descoperit care este cauza stării actuale a colegei dumneavoastră ,le-am zis celorlalte ce ne priveau îngrozite.

-Deci voi folosi glucoză cinci la sută?

-Da, Cezara şi pe capacul branulei te rog să mai introduci două fiole de glucoză treizeci şi trei la sută.

În numai câteva minute pacienta şi-a revenit. A deschis ochii mari, ne-a privit pe fiecare în parte apoi i-a închis la loc.

-Săndele, pune-i te rog nerinele pentru oxigen şi montează-i cei trei electrozi să văd şi eu ce traseu are pe monitor!

După alte câteva minute pacienta s-a aşezat în sezut şi uşor ameţită ne-a întrebat:

-Ce s-a întâmplat cu mine?

-Aţi fost în comă hipoglicemică. Eu sunt doctorul George Zarea. Ea este Cezara iar domnul de acolo este ambulanţierul Săndel.

-Aş vrea să spun că-mi pare bine…

-Matildo, murisei fato şi dânşii te-au înviat, a rostit una dintre bucătărese, extaziată ca şi când i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

-„Înviat” e pre mult spus. Mai bine spune-mi cum te simţi?am întrebat-o pe biata pacientă.

-Mult mai bine. Acum mi-am revenit…

-Eşti diabetică?

-Mi s-a descoperit diabetul acum doi ani. De atunci fac insulină. Şi în dimineaţa asta nu am mâncat nimic. Fiindcă eram în întârziere, mi-am făcut insulina apoi am plecat la serviciu. Cred că asta a fost…

-Bine, dar nu te-ai gândit că ţi s-ar putea face rău chiar şi în mijloacele de transport în comun?a întrebat-o Cezara.

-Omul bolnav nu conştientizează anumite lucruri, domnişoară, a venit răspunsul acesteia.

-Poate eşti dumneata bolnavă ,dar sper că nu şi inconştientă.

-Las-o Cezara, n-o mai admonesta şi tu. E destul de amărâtă, a intervenit în discuţie „vărul Săndel”care ţinea mâna dreaptă sus, pentru ca perfuzia „să curgă” adecvat în venele fetei.

-Uite ce e domnişoară Matilda. Văd că acum ţi-ai revenit. Vrei să mergem la spital pentru investigaţii suplimentare?

-Categoric nu vreau. Vă semnez în fişă că refuz să merg la spital. Acum mă simt mai bine.

După ce s-a terminat perfuzia, Cezara a scos canula respectivă şi i-a aplicat un pansament hemostatic adresându-i-se bucuroasă:

-Să-ți fie de bine, domnişoară Matilda! Ai scăpat!

Mulțumesc tuturor!ne-a spus aceasta ridicându-se voioasă în aplauzele colegelor sale.

-Ei bine domnişoară, acum după reechilibrare ai tensiune de aviator, glicemie în limite normale, pulsul corespunzător şi saturația în oxigen adecvată, dar ia stai puțin să văd aici?

-Unde domnule doctor?

-De când ai guşa asta?

-Aaa… de anul trecut…

-Ştiați că guşa ei apare atunci când nu-i funcționează bine glanda tiroidă?

Răspunsul s-a lăsat îndelung aşteptat. Am început să palpez cu ambele mâini glanda respectivă punând-o să înghită de câteva ori.

-E grav, domnule doctor?m-a întrebat pacienta.

-Încă nu sunt lămurit pe deplin. Există cazuri când funcția tiroidiană se menține normală în ciuda modificării volumului ei. Dacă se produce o cantitate mare de hormoni tiroidieni atunci această manifestare a hipersecreției este numită boala Basedow-Graves. Guşa are în general o dezvoltare moderată, bilaterală, cu o uşoară accentuare pe lobul drept. În acest caz activitatea nervoasă superioară este modificată. Persoana respectivă este irascibilă, agitată, are insomnie, îi bate inima mult mai repede, pulsul ajungând până la frecvența de 140 bătăi pe minut. De asemenea bolnavul sau bolnava transpiră, are prurit sau mâncărime a pielii, încărunțeşte timpuriu şi lucrul cel mai important: scade vertiginos în greutate: La polul opus se află cealaltă variantă: hipotiroidismul. Metabolismul unui astfel de pacient scade. Extremitățile se răcesc pentru că se încetineşte circulația sângelui în periferie, tensiunea arterială înregistrată este mai mică. Pacientul prezintă constipație, somnolență, lipsă de imaginație, insensibilitate. Acum câțiva ani disfuncțiile tiroidiene se înregistrau numai la cei care nu consumau deloc iod. Din cauza aceasta s-a adăugat pe piață sarea iodată. Astfel, incidența guşei tiroidiene a scăzut enorm. Aşadar am să vă rog să vă prezentați cât puteți de repede la medicul de familie. Solicitați-i un bilet de trimitere către Clinica de Endocrinologie a Spitalului „Constantin Parhon” din Bucureşti. Acolo va efectua determinarea nivelului seric al hormonilor implicați în funcția acestei glande. Este vorba de tiroxină sau T4, de tri-iodotironină sau T# şi de TSH. Se pot face şi alte investigații cum sunt: scintigrafia şi ecografia tiroidiană dar şi radioiodcaptarea . nu am decelat acum la palpare

noduli tiroidieni dar nu se ştie…În consecinţă aţi priceput că este important să ţinem cont de toate aceste aspecte?

-Da, domnule doctor, au răspuns în cor femeile ce activau în bucătăria hotelului.

-Bine, noi atunci ne retragem şi vă mulţumim pentru atenţia acordată, le-am spus.

-Domnule doctor noi vă mulţumim şi vă rugăm să ne spuneţi cum putem răsplăti solicitudinea dumneavoastră?m-a întrebat una dintre bucătărese.

-Aş avea o dorinţă. Însă nu cred că este realizabilă. Aş dori să cumpăr o sticlă de şampanie şi un buchet de flori pe care mi-ar plăcea să i-l ofer domnişoarei Sirena Williams.

-Nimic mai simplu. Pentru un om ca dumneavoastră vom face tot posibilul să avem în scurt timp aceste două lucruri.

-Să nu mă înţelegeţi greşit. Eu doresc să le cumpăr. Luaţi vă rog această bancnotă şi faceţi demersurile necesare pentru a intra în posesia lor cât se poate de curând.

-Bine domnule doctor, aşteptaţi-ne aici…

În câteva minute femeile mi-au adus mult dorita şampanie şi un buchet superb de trandafiri roşii cu ornamente impresionante.

-Nu ştiu cu aş putea să vă mulţumesc… le-am spus, în culmea fericirii.

-Să ştiţi că vom întreba la Salvare de dumneavoastră!mi-a spus cea care preluase iniţiativa ca un adevărat lider de grup.

-Vă mulţumesc încă o dată, iar pe cei doi colegi ai mei îi voi ruga să mai rămână câteva minute în incinta hotelului. Cu ajutorul lor voi ajunge mai aşor la apartamentul „Imperial” în care este cazată cea pe care o iubesc din toată inima.

-Bine, domnule doctor. dar nu înţelegem cum de o cunoaşteţi?m-a întrebat Săndel.

-E o poveste lungă. O veţi afla cu toţii într-o bună zi.

-Să mergem, a rostit Cezara, sperând să fie adevărate cele auzite.

Am urcat cu liftul până la etajul la care erau multe gărzi de corp ce asigurau protecţia vedetei. O dată ajuns la uşa apartamentului „Imperial” am bătut de câteva ori şi inima a început să tresalte de fericire.

Doi bodyguarzi solizi au fugit deodată către noi şi ne-au întrebat pe un ton agresiv „ce căutăm acolo” şi „cum am străbătut filtrul de protecţie”?

-Uite, am solicitare aici. Sunt de la Ambulanţă. Sau nu ştii să citeşti?a spus Săndel arătându-i mapa cu documente.

-Săndele, nu te impacienta… Ia-ţi scurta înapoi. Mulţumesc frumos! misiunea voastră se încheie aici, le-am zis celor doi pe un ton calm.

Deodată s-a deschis uşa. Sirena vroia să ceară lămuriri în legătură cu zarva de pe hol însă când m-a văzut a amuțit preț de câteva clipe şi a spus cu voce aproape stinsă:

-George, în sfârşit ai venit… De când te aştept!

M-a luat de mână şi am intrat amândoi în apartament, făcându-le celor prezenți un semn discret cu ochiul şi agățând de mânerul exterior al uşii acel card din carton ce avea inscripția „NU DERANJAȚI!”.